

ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 47
2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1939 Δ'.

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 47 — 2 Σεπτεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΜΟΙΡΑΙΑΙ ΩΡΑΙ

Τὴν στιγμὴν ποὺ γράφονται αὐταὶ αἱ γραμμαὶ ἡ ὑποτροπὴ τῆς εὐρωπαϊκῆς κρίσεως, τρίτη ἐντὸς τοῦ ἔτους, εὑρίσκεται εἰς ὀξύτατον σημεῖον. Αἱ πρωταγωνιστοῦσαι Δυνάμεις συνεπλήρωσαν ἢ συμπληρώνουν τὴν ἐπιστράτευσίν των. Εἰς τὰ ἐπισεσημασμένα σημεία τῶν συνόρων, ποὺ προορίζονται ν' ἀποτελέσουν τὰ πεδία τῶν μελετωμένων συγκρύσεων, στρατοὶ φοβεροὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ φοβερώτεροι κατὰ τὸν ὁπλισμόν, μυρμηκυιαὶ σιδηροφράκτων ἀνθρώπων ἀναμένουν τὸ σύνθημα τῆς ἀπηνοῦς συγκρούσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ εἰς τὰς θαλάσσας ἡ ἕτοιμη καθ' ὅλα νὰ ἐκραγῇ καταιγὶς ἔκαμεν αἰσθητὴν τὴν προσέγγισίν της μὲ τὰς ἐσπευσμένας ἀνακλήσεις τῶν ἀτμοπλοϊκῶν ταξιδίων. Ὁ εἰρηνικὸς πληθυσμός, ποὺ ἔδιδε ζωὴν καὶ χάριν καὶ ὡραιότητα εἰς τὰ ἀπέραντα πλάτη τῶν ὠκεανῶν, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐταξίδευαν διὰ νὰ σπουδάζουν τοὺς μακρινοὺς ὁμοίους των, ν' ἀνταλλάσσουν μαζί των τοὺς καρποὺς τῆς ἐργασίας των, παρουσιάζουν εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τὴν εἰκόνα πουλιῶν, ποὺ τὰ διώχνει ξαφνικὴ θύελλα. Ὅπως εἰς λησμονημένας ἐποχὰς λοιμῶν, ποὺ ἱστορίζουν παλαιὰ χρονικά, κάτω ἀπὸ τὸ στυγνὸ μάτι τοῦ φόβου, οἱ ἄνθρωποι ἔκλειναν τὰς θύρας των κατὰ πρόσωπον τῶν ὁμοίων των, μὲ τοὺς ὁποίους ὀλίγον πρὶν ἐνσκήψῃ ἡ θεομηνία τοὺς συνέδεον γνωριμίαι καὶ φιλίαι καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα, ἔτσι καὶ τώρα οἱ λαοὶ κλείνουν μὲ βίαν καὶ μὲ σπουδὴν ὁ ἕνας κατὰ πρόσωπον τοῦ ἄλλου τὰς θύρας τῶν συνόρων του καὶ παρατάσσονται διὰ μίαν πείσμονα καὶ θηριώδη ἀλληλοσφαγήν. Καὶ ἐνῷ αὐτὰ γίνονται εἰς τὰ ἄκρα τῶν Κρατῶν, εἰς τὰ κέντρα, ὅπου ἄλλοτε, εἰς παρομοίας στιγμὰς μία ἦτο ἡ κυριαρχοῦσα ἀνησυχία, ἡ ἀνησυχία διὰ τοὺς ἄνδρας, ποὺ ἔφερον μόνοι ὁλόκληρον τὴν τιμὴν καὶ τὸ βάρος τῆς προασπίσεως τῶν συνόρων, ἡ ἀγωνία εἶναι διπλῆ. Ἀγωνία διὰ τὰ σύνορα καὶ ἀγωνία διὰ τὰς πόλεις, διὰ τὸ ἄμαχον πλῆθος, διὰ τοὺς γέροντας, διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά, διὰ τὸ πλήρωμα τῶν εἰρηνικῶν ἑστιῶν, τὸ ὁποῖον ἀπειλοῦν τὰ νέα μέσα τῶν ἀπὸ ἀέρος ἐπιδρομῶν. Ἀπειλὴ ὀλέθρου ἀπὸ γῆς, ἀπὸ θαλάσσης καὶ ἀπὸ ἀέρος αἰωρεῖται παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, ἐκεῖ ὅπου διασταυροῦνται ἀπαιτήσεις καὶ διεκδικήσεις ἀντίμαχοι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου κανεὶς δὲν ἐσκέφθη ν' ἀπαιτήσῃ ἢ νὰ διεκδικήσῃ τίποτε. Εἰς τὰς μικρὰς Χώρας καὶ τὰ μικρὰ Κράτη, τῶν ὁποίων οἱ λαοί, ἀφωσιωμένοι ἀπολύτως καὶ ἐντίμως εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἔργα των, δὲν ἔχουν οὔτε θέλουν νὰ ἔχουν ἐχθρούς, δὲν ἔχουν οὔτε θέλουν νὰ μοιράσουν τίποτε μὲ τοὺς γειτονικοὺς ἢ μὲ τοὺς μεμακρυσμένους λαούς, δὲν ὀνειρεύονται καμμίαν κατάκτησιν καὶ καμμίαν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἢ ἐπὶ τοῦ Κόσμου καὶ ἡ μόνη των ἐπιθυμία εἶναι νὰ ζοῦν ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰρήνῃ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους. Καὶ εἶναι ἰδιαζόντως τραγικὴ ἡ θέσις αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν λαῶν οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ἐπιβάλλῃ κανεὶς ἰδικός των λόγος, χωρὶς νὰ τὸ ἀπαιτῇ κανὲν ἰδικόν των συμφέρον, εὑρίσκονται ἐν τούτοις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν εὐλογημένην εἰρηνικήν των ἐργασίαν, νὰ ὁπλίζωνται καὶ ν' ἀγρυπνοῦν ἔνοπλοι, διότι γνωρίζουν ὅτι ἡ σύγκρουσις τῶν κολοσσῶν ποὺ ἐπιτελεῖται θὰ εἶναι τόσον βιαία καὶ τόσον τυ-

φλή, ὥστε νὰ μὴν ἀπομένῃ δι' αὐτοὺς καμμία ἐγγύησις ἀσφαλείας ἄλλη ἀπὸ τὴν ἔνοπλον ἀγρυπνίαν των, μ'ὅλο ποὺ καὶ αὐτῆς ἡ ἀποτελεσματικότης εἶναι τόσον προβληματική.

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Κόσμου, χωρὶς καμμίαν ὑπερβολήν, μὲ θαμπὰ μᾶλλον καὶ ἄτονα χρώματα, διότι εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι ἀπείρως φοβερωτέρα. Τόσον ὥστε, διὰ νὰ τὴν περιγράψῃ κανεὶς ἐπαρκῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ μάτι καὶ γραφίδα ἀποκαλυπτοῦ.

Ζῶμεν εἰς τὰς παραμονὰς μοιραίων ὡρῶν. Ὑποψίαι καὶ ἀδικίαι, πρὸ παντὸς ὅμως ἀσυνεννοησία ἀθέλητος ἢ καὶ ἐσκεμμένη καὶ παρανόησις τὴν ὁποίαν συνδαυλίζουν καὶ συντηροῦν δαιμονικαὶ δυνάμεις ἔχουν συσσωρευθῆ. Ὁ κίνδυνος τῆς αὐτομάτου ἀναφλέξεως, τὴν ὁποίαν κατ' ἰδίαν τρέμουν καὶ ἀπεύχονται ὅλα τὰ Ἔθνη, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν δὲν θὰ εἶναι ἴσως ἐλεύθεροι νὰ κατευθύνουν ἢ νὰ προλάβουν οὔτε οἱ θαρραλεώτεροι καὶ οἱ κυριαρχικώτεροι τῶν ὑπευθύνων ἀνδρῶν, ἔχει διαχυθῆ καὶ ἁπλωθῆ παντοῦ καὶ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ καταστροφὴ δὲν θὰ ξεσπάσῃ ἐκεῖ ὅπου ὀλιγώτερον τὴν περιμένει ὁ Κόσμος. Καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ κίνδυνος τῆς τυφλῆς ἐκρήξεως εἶναι μεγαλείτερος ἀπὸ κάθε προμελετημένην καὶ προπαρεσκευασμένην πρόκλησιν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἑτοιμαζώμεθα καὶ ν' ἀναμένωμεν τὴν συμφορὰν ὡς κάτι τι τὸ προκαθωρισμένον καὶ ἀναπόφευκτον; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ποὺ τίθεται διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ διὰ τὸν Κόσμον τὰς ὥρας αὐτάς. Ἡ δύναμις τῆς λογικῆς καὶ τοῦ αἰσθήματός μας, ἡ δύναμις τῆς λογικῆς καὶ τοῦ αἰσθήματος ὅλων τῶν Ἐθνῶν τὸ ἀποκρούει ἐπίμονα καὶ ἐπίμονα ἀνθίσταται εἰς αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον. Κανεὶς Κυβερνήτης, μεταξὺ ὅλων τῶν Κυβερνητῶν ποὺ ὀργανώνουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ συγκαλοῦν καὶ συγκεντρώνουν δυνάμεις καὶ προβαίνουν εἰς σύντονον κινητοποίησιν τῶν πολεμικῶν των μέσων ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν φρονῇ καὶ σκέπτεται ἐνδομύχως, δὲν ἀποτολμᾷ νὰ διακηρύξῃ δημοσίᾳ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ του καὶ ἐνώπιον τοῦ Κόσμου ὅτι ἐπιχειρεῖ πόλεμον.

Εἰς τὰ στόματα ὅλων, εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰς διαβεβαιώσεις των ἡ προσήλωσις πρὸς τὴν εἰρήνην ἐπαναλαμβάνεται ἐπιμόνως καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ποὺ φαίνεται, τόσον ἀντιφατικὸν καὶ τόσον ἀσύνηθες, τὸ δέος δηλαδὴ τῆς εὐθύνης ἢ ἀκριβέστερον ὁ τρόμος μήπως μία ἀμελέτητος φράσις ἢ μία ἀπερίσκεπτος ἐνέργεια ἐπισύρει ἐπὶ τοῦ ἰδίου καὶ ἐπὶ τῆς Χώρας του τὴν ὑπαιτιότητα τῆς καταστροφῆς, ἀποτελεῖ τὴν μόνην ὑπολειφθεῖσαν ἐλπίδα καὶ τὴν μόνην ὑπόσχεσιν διαφυγῆς τοῦ κινδύνου.

Δὲν εἶναι δὲ καθόλου τυχαῖος ὁ φόβος αὐτός. Τὰ Ἔθνη ἀποκρούουν τὴν ἰδέαν τοῦ πολέμου μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς λογικῆς των καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἐνστίκτου των, ποὺ εἶναι σοφώτερον ἀπὸ τὴν λογικήν των. Τὰ Ἔθνη δὲν μαντεύουν μόνον ἀλλὰ καὶ γνωρίζουν ὅτι ὁ πόλεμος θὰ εἶναι κοινὴ συμφορὰ καὶ κοινὸν πένθος δι' ὅλους, διὰ τὴν Εὐρώπην ἐν τῷ συνόλῳ της καὶ διὰ τὸν Κόσμον. Τὰ Ἔθνη δὲν δελεάζονται μὲ τὴν ἀπατηλὴν ἰδέαν καμμιᾶς ἡγεμονίας, καμμιᾶς ἐναλλαγῆς ἡγεμονίας ἐπὶ τοῦ Κόσμου. Εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης ἔχει ὡριμάσει ἡ πεποίθησις, ὅτι δὲν ὑπάρχει Ἔθνος μεταξὺ τῶν λεγομένων ἰσχυρῶν καὶ μεγάλων, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀριθμητικός του ὄγκος καὶ ἡ γεωγραφική του ἔκτασις, οὔτε εἰς τὴν Εὐρώπην οὔτε καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ ὑποτάξῃ εἰς τὴν μονοκρατορικήν του θέλησιν ὅλα τὰ ἄλλα. Οὔτε ἐξαπατᾷ τὴν συνείδησιν κανενὸς λαοῦ ἡ ἐλπὶς μιᾶς δικαιοτέρας ρυθμίσεως τῶν πραγμάτων τοῦ Κόσμου διὰ τοῦ πολέμου. Ἐξ ἰδίας πείρας ἕκαστος καὶ ἐκ τῆς πείρας τῶν ἄλλων λαῶν, ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἠπείρου, τῆς προσφάτου καὶ τῆς παλαιοτέρας, ἐδιδάχθησαν οἱ λαοί, ὅτι ὁ πόλεμος ἀνεξαρτήτως ἐκβάσεως δὲν λύει καὶ δὲν διευθετεῖ ἀλλὰ μεταθέτει μόνον τὰς παλαιὰς ἀδικίας καὶ συσσωρεύει νέας. Ὅπως γνωρίζει ἐπίσης ὅτι αἱ μετατιθέμεναι ἀδικίαι μεταθέτουν ἁπλῶς τὰς ἀπαιτήσεις ἐπανορθώσεων καὶ συσσωρευόμεναι προκαλοῦν νέας ἐξεγέρσεις καὶ νέας συμφοράς. Γνωρίζουν μὲ λίγα λόγια ἁπλᾶ οἱ λαοί, ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ διευθετήσῃ ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς καὶ ἡ ἀμοιβαία κατανόησις διὰ τῶν μέσων τῆς εἰρήνης, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λυθῇ μὲ τὰ μέσα τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο ποὺ κανεὶς δὲν δικαιοῦται νὰ τὸ ἀγνοῇ, κανείς, ἐφ' ὅσον εἶναι ὑπεύθυνος ἡγέτης λαοῦ κύριος καὶ ὄχι δοῦλος τῆς ἀποστολῆς του, ποὺ ἀπαγορεύει σήμερον τὸν πόλεμον εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ κοινή της καὶ ἀδιαίρετος μοῖρα καὶ ὁ κοινός της κίνδυνος, ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει ἀφεύκτως νὰ ἐκπέσῃ συνεπείᾳ ἑνὸς νέου πολέμου καὶ νὰ ἐλαττωθῇ εἰς ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν δύναμιν τόσον, ὥστε νὰ χάσῃ ὁριστικῶς τὴν κατακτηθεῖσαν διὰ προσπαθειῶν αἰώνων διέπουσαν θέσιν της ἐπὶ τοῦ Κόσμου καὶ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος.

Ἡ συναίσθησις τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κινδύνου, περισσότερον ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐσχάτην ὥραν τὰς Κυβερνήσεις καὶ νὰ ἀποσοβήσῃ τὴν καταστροφήν. Γνωρίζομεν ὅτι τὸν τελευταῖον καιρὸν μεθοδικὰ καὶ συστηματικὰ καλλιεργεῖται μία ὀλεθρία πλάνη εἰς ὡρισμένα εὐρωπαϊκὰ Κράτη. Ἡ πλάνη περὶ νέων καὶ γηραιῶν Ἐθνῶν. Ἡ ἡλικία τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν λαῶν της, ὅλων τῶν λαῶν της, αὐτῶν ποὺ ἔχουν προηγηθῆ ἱστορικῶς εἶναι μία καὶ μία καὶ κοινὴ εἶναι καὶ ἡ μοῖρά των. Ὅ,τι ἀκούεται καὶ λέγεται ἀντίθετον εἶναι παραλήρημα γήρατος καὶ παρακμῆς. Καὶ αὐτὸ πρόκειται νὰ καταδείξουν αἱ παροῦσαι κρίσιμοι ὧραι. Ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη ἀρκετὴ ὑγεία καὶ ἀρκετὸ θάρρος ζωῆς εἰς τὴν Εὐρώπην, ὥστε νὰ αἰσθανθοῦν οἱ λαοί της τὴν κοινότητα τῶν πεπρωμένων καὶ τῆς Ἠπείρου καὶ τῶν ἰδικῶν των καὶ ν' ἀντιδράσουν, νὰ ὑπερνικήσουν καὶ νὰ προλάβουν τὴν καταστροφὴν ποὺ ἐπέρχεται καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ φεισθῇ κανενὸς ἢ ἂν τὸ γῆρας καὶ ἡ παρακμὴ ἔχῃ προχωρήσει πολὺ ὥστε ν' ἀπέλιπε κάθε δύναμις ἀντιστάσεως καὶ κάθε ἐλπὶς σωτηρίας.

Κδς.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

«Ὁ Θεὸς μοιράζει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δύναμιν ἀδιακρίτως τῆς τάξεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει τὸ κάθε ἄτομον. Φροντίς μας πρέπει νὰ εἶναι νὰ καλλιεργήσωμεν αὐτὸ τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς δίδει διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μέλλον κατὰ τὸν ἐπωφελέστερον τρόπον».

●

«Ὁδηγοί σας θὰ σᾶς εἶναι καὶ οἱ πνευματικῶς ὑπερέχοντες Ἕλληνες, οἱ διδάσκαλοί σας, οἱ καθηγηταί σας, ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἡ τύχη εὐνόησε ἢ ἡ ἀξιότης των τοὺς ἔφερεν εἰς ἀνωτέραν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν εἶναι εὔχομαι νὰ ἀκούσουν τὴν φωνήν μου. Δὲν πρέπει νὰ συλλογισθοῦν τὸ πῶς θὰ καταπλήξουν μὲ παραδοξότητας τὸν κόσμον, οὔτε πῶς θὰ εἰσαγάγουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ξένα ἀνισόρροπα συστήματα, ἀλλὰ πῶς θὰ δημιουργήσουν μέσα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικήν των ψυχὴν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἁρμόζει εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν».

●

«Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι τίποτε ξένον ἀπὸ σᾶς, κατοικεῖ μέσα σας, μέσα στὸν καθένα ἀπὸ σᾶς, μέσα στὴν κάθε μία ἀπὸ σᾶς. Εἶναι ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ ἀφαιρέσητε ἀπὸ μέσα σας ποτέ, οὔτε νὰ τὸ ἀποχωρισθῆτε ποτὲ εἰς ὅλην σας τὴν ζωήν. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε τίποτε ἄλλο παρὰ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν καὶ εἰς κάθε περίστασιν, εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ, θὰ εἶσθε πάντοτε Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες».

●

«Καὶ ἡ ψυχή σας εἶναι ἑλληνικὴ καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ψυχή σας περικλείονται τὰ ὄνειρα καὶ οἱ πόθοι καὶ τὰ ἰδανικὰ ἀναριθμήτων γενεῶν ἑλληνικῶν. Ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσουμε τὸ μέλλον μας».

●

«Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία εἶναι πλασμένη κατὰ τρόπον ποὺ τὰ ἰδανικὰ ποὺ τῆς προσφέρομεν νὰ εὑρίσκουν μέσα εἰς αὐτὴν τὸ κατάλληλον ἔδαφος, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ἰδανικὰ ταῦτα θὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ θὰ φέρουν καλοὺς καρπούς. Γι' αὐτὸ ὁ ἐνθουσιασμός μας εἶναι καὶ ἰδικός σας ἐνθουσιασμός, ἡ πίστις μας ἔγινε καὶ ἰδική σας πίστις. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ κήρυγμά μου καὶ ὁ ἀγών μου νὰ σᾶς κάμω νὰ ἀποκτήσετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν σας εἶχε τόσον γοργὰ τὰ ἀποτελέσματά του, νὰ ἀποκτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν σας».

Ι. Μεταξᾶς

Διὰ πτερωτήριον

Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΙΣ

Ὁ Ἀρχηγὸς διὰ διαταγῆς του ἐπεβράβευσεν, ὡς βλέπουν οἱ ἀναγνῶσται εἰς ἄλλην σελίδα, ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐμόχθησαν καὶ εἰργάσθησαν μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἑορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαφύγῃ τὸ πάντοτε ἄγρυπνον βλέμμα του ἡ τιμία καὶ πολύμοχθος ἐργασία ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν συντελεσταὶ τῆς λαμπρᾶς ὄντως συμμετοχῆς τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἱστορικῆς ἡμέρας, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τόσην αἴγλην καὶ διὰ τῶν ὡραίων παρελάσεων καὶ ἀγώνων καὶ ἐπιδείξεων καὶ παραστάσεων τῶν γραφικῶν καὶ θεατρικῶν, ἀλλὰ πρωτίστως μὲ τὴν ἐνθουσιῶσαν πατριωτικὴν ψυχήν της, ποὺ ἐσκόρπισε καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὴν ἐθνικὴν δροσιάν, τὴν ὁποίαν τόσον ἐξετίμησε καὶ ἐχειροκρότησεν ὁ Ἑλληνικὸς λαός.

Ἡ ἐπιβράβευσις αὐτὴ νοεῖται ἐπεκτεινομένη καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους βαθμούχους τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, οἵτινες μὲ τὴν ἰδίαν πνοὴν εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἑορτῶν εἰς τὰς περιφερείας των.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ

Αἱ θερμαὶ εὐχαὶ αἱ ὁποῖαι ἀπεστάλησαν προχθὲς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς του ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλον, καὶ ἐκ μέρους τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ, ἀποδεικνύουν μίαν ἔτι φορὰν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν πάντες τρέφουν πρὸς τὸν Πρῶτον Νέον τῆς Ὀργανώσεώς μας ὁ ὁποῖος μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ καὶ αὐτοθυσίας, ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τὴν βαθεῖαν Ἐθνικήν του πίστιν, εἶναι ὁ ἄξιος ταγὸς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, τὴν ὀργάνωσιν τῆς ὁποίας διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος ἐμπνέει καὶ ὁδηγεῖ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, κατὰ τὸν πλέον ἄξιον τρόπον.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Πρώτη σελίς: Μία ὡραία φωτοσύνθεσις ἐκ παρελάσεως τῆς Πρωτευούσης.

Τελευταία σελίς: Φωτογραφία Ἀμαζόνος (ἀπὸ τὴν παράστασιν τῆς «Πενθεσιλείας», τὴν ὀργανωθεῖσαν ὑπὸ τῆς **Π. Δ. Θ. Π. εἰς τὸν Λυκαβηττόν).**

ΟΙ ΑΠΟΔΗΜΟΙ

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ ζωή, ἡ ἀνάπτυξις, ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν, τῶν νέων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς παροικίας, τὰς ἐγγὺς καὶ τὰς μακράν, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ἑλκύῃ ὅλως ἐξαιρετικὸν καὶ ἄγρυπνον τὸ ἐνδιαφέρον μας. Ὄχι δὲ ἀπὸ συναισθηματικοὺς μόνον λόγους, μολονότι συναισθηματικὴ εἶναι ἡ κυρία πηγὴ αὐτοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος. Διότι ἂν ἡ Πατρὶς εἶναι ἡ γωνιὰ ἡ φιλικὴ καὶ θερμή, ἡ ἑστία καὶ ἡ σκέπη, ὅπου ὅλα ἀποπνέουν βεβαιότητα καὶ ἀσφάλειαν, ἡ ξένη Χώρα, καὶ ἡ πλέον φιλόξενος, δύσκολα γίνεται Πατρίδα καὶ τὸ αἴσθημα τῆς μονώσεως καὶ τῆς ξενητιᾶς δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἀπόδημον, παρὰ μόνον ἀφοῦ ξεθωριάσῃ καὶ σβύσῃ μέσα του κάθε γλυκειὰ μνήμη, ἀφοῦ δηλαδὴ γυμνωθῇ τελείως ὁ ψυχικός του κόσμος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σήμερα ἡ εὐχέρεια τῶν ταξιδίων καὶ ἡ ταχύτης τῶν συγκοινωνιῶν κάμνει ὀλιγώτερον σκληρὸν τὸν χωρισμόν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, Λαὸς ἀποδήμων καὶ ξενητευμένων, μὲ τὴν βαθύτητα ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, τὸν συγκρίνει καὶ τὸν κρίνει βαρύτερον ἀπὸ τὸν θάνατον.

Αὐτὴ ἡ εὐκολία τῆς ἐπικοινωνίας εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιῆται ἐπιτυχῶς καὶ διὰ τοὺς δύο σκοπούς. Διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ψυχικῆς γαλήνης εἰς τοὺς νοσταλγοὺς καὶ διὰ τὴν διατήρησιν στερεῶν τῶν δεσμῶν τῶν ἀποδήμων καὶ τῶν τέκνων των μὲ τὴν γενέτειραν. Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, παρὰ τὸν ὄγκον τῶν προβλημάτων ποὺ εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ, δὲν παρέλειψε τὸ καθῆκόν του καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τομέα. Ἀποκατέστησε δίκτυον τακτικῶν συγκοινωνιακῶν γραμμῶν πρῶτον μὲ τὰς ἐγγὺς Χώρας, ὅπου διαβιοῦν Ἕλληνες, καὶ ἐσχάτως μὲ τὴν μακρινὴν Ἀμερικήν, ὅπου κατὰ τὴν τελευταίαν τεσσαρακονταετίαν, συνεπείᾳ τῶν μεταναστεύσεων, ἀνεπτύχθη καὶ ἀκμάζει ἕνας νέος, δραστήριος καὶ δυναμικὸς Ἑλληνισμός. Τὸ τί ἀκόμη ὑπολείπεται νὰ γίνῃ διὰ τὴν παγίωσιν καὶ συντήρησιν τῶν δεσμῶν τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τῆς Ἀμερικῆς πρῶτον μεταξύ των καὶ ἔπειτα μὲ τὴν Μητρόπολιν, δὲν χρειάζεται ν' ἀναπτύξωμεν ἐδῶ. Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ τακτικὴ ἀτμοπλοϊκὴ γραμμὴ μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Νέας Ὑόρκης δι' ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου ἀποκατεστάθη πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν, ἐνῷ ἄλλαι ἐπείγουσαι ἀνάγκαι δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν ἀκόμη νὰ χρησιμοποιοῦμεν τὸ πολύτιμον μέσον τῶν ραδιοεκπομπῶν, διὰ νὰ ἐπικοινωνοῦμεν μὲ τὸν μακρινὸν αὐτὸν Ἑλληνισμόν.

Μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς παραλείψεις μας (τὰς ὁποίας, ἂν δὲν ἐπακολουθήσῃ τίποτε ἀπευκταῖον, θὰ τὰς ἐπανορθώσωμεν γρήγορα) καὶ μὲ τὸ ἄλλο γεγονός, ὅτι ἐπὶ εἴκοσι χρόνια διῃρημένοι οἱ ἴδιοι ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους καὶ ἀλληλοσπαρασσόμενοι, δὲν ἐκάμναμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μεταδίδωμε τὰς διαμάχας μας καὶ εἰς τοὺς ἔξω Ἕλληνας, ἔπρεπε νὰ περιμένωμε μᾶλλον ἀπογοήτευσιν καὶ τάσιν ἀποξενώσεώς των ἀπὸ τοὺς ξενητευμένους Ἕλληνας. Δι' αὐτὸ ὄχι χωρὶς ἔκπληξιν καὶ ἡμεῖς, ὅπως καὶ ὅλη ἡ κοινὴ γνώμη, ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τοῦ παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1934, ἤτοι ἐντὸς πενταετίας, ἐδιπλασιάσθησαν εἰς τὰς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς δικαιοδοσίαν Ἑλληνικὰς παροικίας τὰ Ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια, τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτώντων εἰς αὐτὰ Ἑλληνοπαίδων. Οὕτω λειτουργοῦν σήμερον εἰς τὰς παροικίας ἐκείνας 456 Ἑλληνικὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα διδάσκουν 533 διδάσκαλοι καὶ φοιτοῦν 24.562 μαθηταί. Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ στροφὴ αὐτὴ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν συμπίπτει μὲ τὸν τερματισμὸν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ εἰς τὰς παροικίας καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς, ὑπὸ τὸν πρώην Μητροπολίτην Κερκύρας Ἀθηναγόραν, διακεκριμένον ἱεράρχην. Μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἡ ἀποκατάστασις ἑνότητος πολιτικῆς συνειδήσεως, ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ βαθμιαίως, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐπελθούσης εἰς τὴν Ἑλλάδα Μεταβολῆς, θὰ συμβάλῃ ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν ἐνίσχυσιν αὐτῆς τῆς στροφῆς, ἡ ὁποία, ἐπαναλαμβάνομεν, πρέπει νὰ τονωθῇ μὲ κάθε μέσον καὶ μὲ κάθε θυσίαν.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ

Μεταξὺ τῶν ἀφθόνων δηλώσεων μετανοίας κομμουνιστῶν, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ δημοσιεύωνται καὶ πού, κατὰ τὸν μέγιστον ὄγκον των, ὅταν δὲν εἶναι τυπικαὶ ὁμολογίαι ἀθλίων ἀνθρωπάκων, τῶν ὁποίων τὰς πτωχὰς φρένας ἐσάλευσαν αἱ ὑποσχέσεις τῆς κομμουνιστικῆς Ἐδέμ, ἢ νέων ποὺ ἡ πρώτη ἐπαφή των μὲ τὴν ζωὴν καὶ αἱ ἀρνήσεις ποὺ ἐγεννοῦσε μέσα των ἡ σύγκρουσις τοῦ κόσμου τῶν νεανικῶν των ὀνείρων μὲ τὸν ἄλλον, τὸν πραγματικόν, διετάραξε τὴν ἰσορροπίαν τῆς κρίσεώς των καὶ τοὺς ἔσπρωξε πρὸς τὴν ἀναρχίαν ἤ, τέλος, κοινῶν ἐκμεταλλευτῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐνῷ εἰς τὴν οὐσίαν δὲν ἔδιδαν οὔτε μίαν πεντάραν διὰ τὸν κομμουνισμόν, ὅπως καὶ διὰ καμμίαν ἰδέαν, τὸν ἐξέλεγον ὡς μέσον διὰ τὴν προσωπικήν των ἀνάδειξιν, ὅπως θὰ ἐξέλεγον μὲ τὴν ἰδίαν εὐχέρειαν καὶ ἐλαφρότητα συνειδήσεως καὶ κάθε τι ἄλλο, ἀρκεῖ νὰ τοὺς ἐξησφάλιζε πόρους ζωῆς χωρὶς κόπον, ἐξουσίαν ἐπὶ ἄλλων ἀνθρώπων καὶ διαφημιστικὸν γύρω ἀπὸ τὸ ἀτομόν των θόρυβον, ἀπαντῶνται καὶ μερικαὶ σπάνιαι, εἶναι ἀλήθεια, ποὺ φαίνονται νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ἀσυναρτησίαν τῶν ἰδεῶν των δὲν τοὺς λείπει ἐντελῶς τὸ ἀνθρώπινον βάθος, ἡ συνείδησις. Εἰς τὰς ἀπολογίας αὐτῶν τῶν τελευταίων ἀνακαλύπτει κανεὶς ὅτι ἔξω ἀπὸ τὴν τετριμμένην μωρίαν «τῆς ταξικῆς ἐκμετάλλευσης» καὶ τοῦ «ταξικοῦ ἀγῶνα» καὶ τῆς «πάλης ἐνάντια στὴ μπουρζουαζία», εἰς τὰς ψυχάς των διετηρήθη καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν προσηλυτισμό των εἰς τὸν κομμουνισμὸν ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἰδέα τῆς ἐργασίας ὡς κοινωνικῆς ἀξίας καὶ φυσικὰ μαζὶ μὲ αὐτὴν καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν φορέα της, τὸν ἄνθρωπον, αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὴν πρᾶξιν τὰ ἔχει καταλύσει καὶ καθυβρίσει. Καὶ εἶναι φυσικὰ συγκινητικὴ ὄχι τόσον ἡ σύγκρουσις εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀφελεῖς αὐτοὶ καταλήγουν ἀπὸ τὴν γνωριμίαν των μὲ τὸν κομμουνισμόν, ἀλλὰ ἡ ἀφέλεια μὲ τὴν ὁποίαν τὴν περιγράφουν εἰς τὰς ὁμολογίας των. Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, προσπαθῶν νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν τὴν ἀφέλειαν, ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν «ἀδιόρθωτον αἰσθηματίαν». Ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγεῖται δὲν δικαιώνεται βέβαια αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμός, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν. Σημασίαν ἔχει γενικὰ τὸ δρᾶμα τῶν ἐλαχίστων χρηστῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἡ χρηστότης των, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἐχαλιναγώγει ἀνάλογος γνῶσις καὶ ἀνάλογος κρίσις, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς παρεκτροπῆς των.

Δι' αὐτοὺς τοὺς ἀκουσίους ἀσώτους, ποὺ διετήρησαν καὶ μετὰ τὴν παρεκτροπήν των τὴν καθαρότητα τῆς ἀνθρωπίνης των συνειδήσεως καὶ κατώρθωσαν, μὲ τὴν καθοδήγησίν της, νὰ λυτρωθοῦν καὶ νὰ ἐπανεύρουν τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐβγῆκαν τραυματισμένοι ψυχικῶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιπλάνησιν, ἕνας διανοούμενος Ἱσπανὸς ὁμοιοπαθής των, ὁ καθηγητὴς καὶ συγγραφεὺς Ἀνδρέας Ὀβερέχο, εἰς τὴν ἀληθινὰ συγκινητικὴν ἐξομολόγησίν του, διανοίγει τὸν δρόμον τῆς ἀναρρώσεως. «Ὑπάρχουν, γράφει, ἴσως ἀκόμη μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ συνεμερίσθησαν τὰς πλάνας μου κατὰ τὸ παρελθόν. Καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἀκριβῶς θὰ ἐπεθύμουν νὰ κάμω τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς μου, ἐξομολογούμενος δημοσίᾳ, ὅπως οἱ πρῶτοι Χριστιανοί...». Καὶ παρακάτω: «Μόνη ἡ κοινωνικὴ ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας περικλείει τὴν σωτηρίαν τῶν ἐργαζομένων. Καὶ ὅταν λέγω ἐργαζομένους δὲν ἐννοῶ μόνον τοὺς ἐργάτας, ἀλλ' ὅλους τοὺς ἀξίους τοῦ ὀνόματος ἀνθρώπους, διότι μόνον ἡ ἐργασία καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἀξίους τῆς ἀποστολῆς των».

Ἡ κοινωνικὴ ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπῆρχε, βέβαια, πάντοτε. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ὕψος της, ἐπὶ 20 αἰῶνας ὁλοκλήρους. Ὁ μετανοῶν Ἱσπανὸς σοσιαλιστής, ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῶν διατηρούντων τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν ὁμοϊδεατῶν του, τὴν ἔφθασεν, ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὸς καὶ ἡ Χώρα του ἐπέρασαν πρῶτα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ καθαρτήριον ἑνὸς τριετοῦς ἐμφυλίου ἀλληλοσπαραγμοῦ. Μακάριοι ὅσοι δὲν ἐχρειάσθησαν καὶ δὲν θὰ χρειασθοῦν νὰ βαδίσουν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον διὰ νὰ τὴν φθάσουν.

Στὸ περιθώριον

ΜΠΟΡΝΤΩ - ΜΕΤΑΞΑΣ - ΝΕΟΤΗΣ

Ὁ Στρατηγὸς Μπορντὼ ὑπῆρξεν ἓν ἐκ τῶν διακεκριμένων μελῶν τῆς ἐν Ἑλλάδι γαλλικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς καὶ πρὸ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν βαλκανικῶν πολέμων. Γνωρίζει ἑπομένως τὴν Ἑλλάδα τοῦ παρελθόντος καὶ εἶναι ἄριστα εἰς θέσιν νὰ τὴν συγκρίνῃ πρὸς τὴν σημερινήν.

Γνωρίζει ἐπίσης ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν δημιουργὸν τῆς Νέας Ἑλλάδος, διότι ἐπὶ μακρὸν οὗτος συνειργάσθη εἰς τὴν ἐπιτελικὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τοῦ τότε Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐπιτελείου, τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Εἰς ἄρθρον του, δημοσιευθὲν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν «Φρὰνς - Μιλιταίρ», ἐγκωμιάζων ἀνεπιφυλάκτως καὶ δι' ἐκφράσεων λίαν τιμητικῶν τὸν Ἀρχηγόν, ἀναγνωρίζει ὅτι ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς ὁδὸν προόδου καὶ ἀλκῆς.

Ἀπὸ τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο ἀναδημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα, ἀφορῶν τὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ μέριμναν διὰ τὴν νεότητα καὶ τὸ μέλλον της:

Τὸ μέλλον ἀπασχολεῖ τὸν κ. Μεταξᾶν. Τὸ μέλλον εἶναι ἡ Νεολαία. Ὁ κ. Μεταξᾶς ἐνδιαφέρθηκε διὰ τὸ Πανεπιστήμιον, φοβεῖται τὸν πληθωρισμὸν τῶν φοιτητῶν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ δεκαετίας μαστίζει τὴν χώραν. Ἕνα ἀνέκδοτον ἀληθὲς ἴσως καὶ τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀξίζει ν' ἀναφερθῇ. Δύο νέοι Γάλλοι ἀναμφιβόλως ἑλληνισταὶ ἢ ἑλληνίζοντες ἠθέλησαν νὰ ἴδουν τὴν Κρήτην, τοὺς λιμένας, τὸ ἐσωτερικόν της, τὰ Λευκὰ Ὄρη της, τὸ ὀφίπεδον τοῦ Ὁμαλοῦ. Εἰς τὰς μεγάλας αὐτὰς σιωπηλὰς ἐκτάσεις, ὅπου στρῶμα χιόνος καλύπτει ἀκόμη μερικὰς κορυφάς, εἶδον ἓν μεγάλο ποίμνιον 150 μέχρι 200 αἰγῶν. Ὁ βοσκός, ἐξηπλωμένος εἰς τὰ νῶτα, παίζει τὴν φλογέρα τοῦ Πανός, κυττάζων τὰ σύννεφα καθὼς διαβαίνουν. Οἱ νεαροὶ μᾶς πλησιάζουν. Ψάχνουν εἰς τὴν μνήμην των διὰ νὰ τοῦ εἴπουν μερικὰς λέξεις ἑλληνικάς. Ὁ βοσκὸς τοὺς ἀπαντᾷ εἰς ὡραίαν γαλλικήν. Κάθονται καὶ ἡ συνομιλία ἀρχίζει. Ὁ βοσκὸς διηγεῖται ὅτι διῆλθε πολλὰ ἔτη εἰς Ἀθήνας. Ἐπάνω στὰ χορτάρια ὑπάρχει ἕνα σημειωματάριον. Στὸ ἕνα μέρος εἶναι αἱ ὁδηγίαι διὰ τὸ ποίμνιόν του. Στὸ ἄλλο στίχοι ἑλληνικοί, ἀκόμη δὲ καὶ γαλλικοί. Μετ' ὀλίγον ἡ ἐμπιστοσύνη εἶναι πλήρης καὶ ὁ βοσκὸς βγάζει ἀπὸ τὴν φόδραν τοῦ σκούφου του ἓν δίπλωμα τῆς Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐξηγεῖται. «Ὅταν ἐτελείωσα τὰς σπουδάς μου καὶ ἐπῆρα τὸ δίπλωμά μου ἐζήτησα νὰ εὕρω κάπου μίαν οἱανδήποτε θέσιν· δὲν ἐπέτυχα τίποτε. Τότε ξαναπῆρα καὶ ἐγὼ τὸν δρόμον τῆς Κρήτης καὶ ὅταν ἔφθασα στὸ χωριό μου, ὁ πατέρας μοῦ εἶπε: Γιώργη, πάρε πάλι νὰ βόσκῃς τὶς κατσίκες». Ὁ βοσκὸς αὐτός, ὁ φιλόσοφος καὶ μουσικός, ὁ ποιητὴς καὶ νομικός, θὰ γίνῃ ἴσως μίαν ἡμέραν δήμαρχος τοῦ τόπου του. Εἶναι λίαν ἀπίθανον ν' ἀποβῇ ἕνας ταραχοποιὸς τῆς κοινωνίας. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄλλους ταραχοποιούς, ὁ κ. Μεταξᾶς γνωρίζει ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν θορυβούντων πολιτικολόγων προῆλθον ἐκ τῶν δυσηρεστημένων ἐκείνων οἵτινες δὲν κατώρθωσαν ν' ἀντλήσουν ἐκ τῆς ἐπαφῆς των μὲ τὴν ἐπιστήμην εἰμὴ παράπονα κατὰ τῆς **κοινωνίας**

Σπορά συναγωνιστών

...ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΑΙΩΝΩΝ

'Απόσπασμα ὁμιλίας τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Εὐβοίας κ. ΡΕΓΚΟΥΚΟΥ εἰς Μύτικα Χαλκίδος.

...Μιὰ ἔντονη ἐπιθυμία μᾶς ὡδήγησε νὰ ἔρθουμε νὰ σᾶς γνωρίσωμε καὶ νὰ σᾶς χαιρετίσωμε ἀπὸ κοντά, μέσα εἰς τὸ ἁγνὸ καὶ τίμιο ἀγροτικὸ περιβάλλον σας.

Καὶ ἡ ἐπιθυμία μας αὐτή, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρα τοῦ «ἤρθαμε νὰ σᾶς δοῦμε, τί κάνετε καὶ τὰ λοιπά», ἀλλὰ ἔχει τὰ βαθύτερα ἐλατήρια τοῦ νὰ σᾶς γνωρίσῃ ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις τὰ αἰσθήματά της ὅσον ἀφορᾷ ἐσᾶς τὰ ἀγροτικὰ μέλη τῆς 'Οργανώσεως 'Εθνικῆς Νεολαίας καὶ νὰ πάρῃ μιὰ προσωπικὴ ἀντίληψι ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ καὶ μιὰ ἐπιβεβαίωσι τρόπον τινὰ τῆς πεποιθήσεως ποὺ μᾶς ἔχει δημιουργηθῆ πὼς τὰ ἀγροτικὰ τμήματα τῆς 'Οργανώσεώς μας περικλείουν τὰ πιὸ ἁγνὰ 'Ελληνόπουλα σὲ συνείδησι 'Εθνική, σὲ ἐργατικότητα, σὲ ἐνθουσιασμό, σὲ πίστι, σὲ πατριωτισμό....

...Εἶναι νομίζω πέρα γιὰ πέρα γνωστὸ τὸ πόσο ἡ 'Οργάνωσις τῆς 'Εθνικῆς Νεολαίας ἀπετέλεσε ἀπὸ τὶς πρῶτες σκέψεις τὸ ἀντικείμενο καὶ τὸ πρωτεῦον μέλημα τῆς προσπαθείας τοῦ 'Αρχηγοῦ τοῦ Λαοῦ μας καὶ Γενικοῦ 'Επιθεωρητοῦ τῆς 'Οργανώσεώς μας κ. 'Ιωάννου Μεταξᾶ, ἀλλὰ καὶ τὸ μεγαλύτερο καύχημά Του καὶ ὅλων τῶν συναγωνιστῶν του γιὰ τὶς ἐπιτυχίες ποὺ ἐπετεύχθησαν εἰς τὸν τομέα αὐτὸν τῆς 'Οργανώσεως τῆς 'Ελληνικῆς Νεολαίας, ποὺ ὡς γνωστὸν εἶναι καὶ ἀντιπροσωπεύει τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς μας, τὴν 'Ελληνικὴν αὔριον.

Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζετε, ὅτι εἶναι ἀπόρροια τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς διαιωνίσεως καὶ τῆς διαδοχῆς, ὅτι οἱ νέοι βλαστοὶ ἂν δὲν τρέχῃ μέσα εἰς τὸν ὀργανισμό τους χυμός—αἷμα γερό, ἂν δὲν ἔχουν κότσα γερὰ εἶναι προωρισμένοι εἰς τὸν ἐκμηδενισμὸ καὶ τὴν ἀφάνεια τὴν δική τους καὶ φυσικὰ καὶ τῆς ράτσας τους...

Νά γιατί, ὅπως θὰ ἔχετε ἀντιληφθῆ, οἱ πατέρες σας δείχνουν τὸ μεγαλείτερο ἐνδιαφέρον καὶ προσοχὴ στ' ἀμπέλια καὶ στὰ χωράφια, στὰ νέα κτήματα, στὶς νέες μικρὲς ρίζες, στὰ φυτώρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ βγοῦν τ' αὐριανὰ δένδρα ποὺ θὰ μᾶς δώσουν τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ζωή...

Νά γιατὶ οἱ ἴδιοι, οἱ πατέρες σας, ἐργάζονται καὶ μοχθοῦν καὶ σκέπτονται μόνο γιὰ σᾶς, γιὰ τὸ μέλλον σας, γιὰ τὴν ζωή σας, γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σας...

Νά γιατὶ τὰ ζωτικώτερα "Εθνη, τὰ "Εθνη ποὺ ἔχουν συναίσθησι τῆς ἀποστολῆς τους, ποὺ ξέρουν νὰ ἐκτιμοῦν τὴν ἱστορία τους, δ'νουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς προσοχῆς τους γιὰ τὴν πρόοδο, τὴν ἐκπαίδευσι, τὴν ὑγεία, τὴν ὀργάνωσι γενικὰ τῶν Νεολαιῶν τους.

Νά γιατὶ ἡ σημερινὴ 'Εθνική μας Κυβέρνησις, ἡ μόνη Κυβέρνησις πραγματικῶς 'Εθνικὴ ἀπὸ τῆς 'Εθνικῆς Παλιγγενεσίας καὶ ἐδῶ, ἔδωσε ἀπὸ τὰ πρῶτά της βήματα τὴν δέουσα μέριμνα ὄχι μονάχα γιὰ τὰ σημερινὰ τρέχοντα ζητήματα τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ "Εθνους, ἐκτιμῶντας ἀπολύτως τὸ ρόλο τῆς Νεολαίας σὰν τὸν κυριώτερο συνεχιστὴ τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἡ 'Εθνικὴ Κυβέρνησις ἐχάραξε ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 καὶ τοῦ ὁποίου ἔργου σᾶς εἶναι γνωστὰ τὰ σωτήρια γιὰ τὸ "Εθνος μας ἀποτελέσματα.

...'Υπάρχει, λοιπόν, κανεὶς νέος ἀπὸ σᾶς τοὺς φίλους ἀκροατάς, ποὺ ν' ἀμφισβητῇ τὸν σωτήριο ρόλο ποὺ ἔσχε διὰ τὰς τύχας σας, διὰ τὰς τύχας ὅλης τῆς 'Ελλάδος ἡ ἱστορικὴ μεταβολὴ ποὺ ἐπετεύχθη ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἐντεῦθεν;

...'Υπάρχει κανεὶς ποὺ ν' ἀμφισβητῇ ὅτι ἡ Πατρίδα μας ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη ἡμερομηνία ἐμπῆκε σὲ μιὰ νέα καὶ ἔνδοξη περίοδο τῆς 'Ιστορίας της, ὅτι ἀπέκτησε ὑπερηφάνεια καὶ αὐτοπεποίθησι καὶ δύναμι, ποὺ ἐμπνέουν τὸν σεβασμὸ εἰς τοὺς φίλους καὶ τὸν σκεπτικισμὸ σὲ ὅσους θὰ ἐνόμιζαν πὼς ἡ χώρα μας μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ εὐκολοχώνευτη λεία τῶν ἁρπακτικῶν τους διαθέσεων;

'Εγὼ ἀλλὰ καὶ καθένας μὲ 'Ελληνικὴ συνείδησι δὲν μπορῶ νὰ πιστεύσω πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ βρεθῇ ἔστω καὶ ἕνας μεταξύ σας ποὺ ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὰ παραπάνω.

Διότι καὶ ἕνας ἂν βρισκότανε τὴν στιγμὴ αὐτή, θὰ ἀσεβοῦσε πρὸς τὴν μνήμη τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ὀνομάτων ποὺ ἀπὸ τοῦ πρώτου χαραγμένου ἐπάνω στὴν τιμητικὴ αὐτὴ στήλη μέχρι τοῦ τελευταίου ἠγωνίσθησαν καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἀμυνόμενοι τῶν πατρίων καὶ ἀγωνιζόμενοι διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος των.

'Εδῶ, ἀγαπητοὶ Φαλαγγῖται, ἐπιτρέψατέ μου μίαν ἐξήγησιν.

'Η σημερινή μας συγκέντρωσις ἐγένετο βέβαια κατ' ἀρχὴν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς τελετῆς τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς ἀναθηματικῆς αὐτῆς στήλης πρὸς μνήμην τῶν πεσόντων παλληκαριῶν τῆς περιφερείας Μύτικα κατὰ τοὺς 'Εθνικοὺς πολέμους 1912—1922 καὶ κατὰ καθῆκον εἴχομεν ὑποχρέωσιν νὰ ἐξάρωμεν διεξοδικῶς τὸ ἔργον τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ἀγωνιστῶν, τῶν ὁποίων τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

'Αλλὰ παραλλήλως πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποτίσεως τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐκείνους χάρις εἰς τὴν θυσίαν καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν ὁποίων αἱ ἐπακολουθήσασαι 'Ελληνικαὶ γενεαὶ ζοῦν ὑπὸ τὸν ἐλεύθερον 'Ελληνικὸν ἀέρα, ἔχομεν οὐσιαστικὴν καὶ ἐπιτακτικὴν τὴν ὑποχρέωσιν ἀπὸ τὰς τοιαύτας τελετὰς ὡς ἡ σημερινὴ νὰ ἀντλῶμεν παραδείγματα καὶ ἠθικὸν σθένος διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ὡραίου καὶ ὑπερηφάνου ἔργου, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἠγωνίσθησαν οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι, διότι τίποτε ἄλλο δὲν ἱκανοποιεῖ καὶ δὲν ἀναπαύει τὰς ψυχὰς τῶν 'Ηρώων παρὰ μόνον ὅτι αἱ θυσίαι των δὲν ἐγένοντο ἐπὶ ματαίῳ, ἐγκατέλειψαν δὲ κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν των εἰς τὴν Γῆν, τὴν διὰ τῆς ζωτικότητος δηλαδή, τὴν ὁποίαν τὸ παράδειγμά των ἐμπνέει εἰς τοὺς νεωτέρους, διαιώνισιν τῶν ἰδεωδῶν καὶ τῆς πίστεως ἅτινα ἐκεῖνοι ἐπίστευσαν καὶ ἐκληρονόμησαν εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους.

Καὶ ὅταν, ἀγαπητοὶ Φαλαγγῖται, τὰ ἰδεώδη αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ μονάχα τὸ 'Ελληνικὸν "Εθνος διεφύλαξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, δηλαδὴ Πατρίς, Θρησκεία, Οἰκογένεια καὶ ποὺ μονάχα δι' αὐτῶν τὸ "Εθνος μας διετήρησε τὴν ἀκμήν του καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς πιὸ μαύρης σκλαβιᾶς..

"Οταιν λοιπὸν αὐτὰ εἶναι τὰ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωσαν τὴν ζωὴν ὡς "Εθνους καὶ ὡς ἀτόμων, πῶς νὰ μὴν αἰσθανώμεθα τιμὴν καὶ ὑπερηφάνειαν διότι ἡ δική μας ὀργάνωσις εἶναι ὁ τιμητικὸς κληρονόμος καὶ συνεχιστής, εἶναι τὸ ὄργανον τοῦ 'Ελληνικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τοῦ ὁποίου αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ θὰ φρουρηθοῦν καὶ θὰ παραδοθοῦν ἁγναὶ καὶ ἱεραὶ εἰς τὰς μελλούσας γενεάς;

'Αλλ' ὅμως, κύριοι, πρέπει νὰ σημειώσωμε καλῶς πὼς ὅσο ἡ κληρονομία εἶναι βαρυτέρα, ἡ ἰδική μας δὲ κληρονομία εἶναι κληρονομία αἰώνων τοῦ μεγαλειτέρου καὶ τελειοτέρου Πολιτισμοῦ ποὺ ἐγνώρισεν ἡ 'Ιστορία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤντλησαν καὶ ἀντλοῦν τὰ φῶτα τους τὰ πιὸ φωτισμένα μυαλὰ τοῦ κόσμου, σοφοί, ἐπιστήμονες, πολιτικοί, στρατιωτικοὶ καὶ γενικὰ κάθε σκεπτόμενος ἄνθρωπος, ὅσο λοιπὸν ἡ κληρονομία εἶναι πιὸ μεγάλη τόσον καὶ τὰ καθήκοντα τῶν νέων γενεῶν εἶναι μεγαλύτερα καὶ βαρύτερα ἐν τῇ προσπαθείᾳ τους ἂν ὄχι νὰ ξεπεράσουν, ν' ἀναδειχθοῦν ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς προγόνους των, ἀλλὰ τοὐλάχιστον νὰ μὴ φανοῦν κατώτεροι.

"Εχει λοιπὸν ἡ 'Εθνική μας 'Οργάνωσις Νεολαίας μίαν τιμητικὴν κληρονομίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ καθῆκον τὴν κληρονομίαν αὐτὴν νὰ τὴν ἀναστηλώσῃ καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ πολὺ ὑψηλά, ἐκεῖ ποὺ ἀξίζει νὰ διακρίνεται τὸ λαμπρὸ ὄνομα: 'Ελλάς.

Εἶναι ἐκείνη ἡ προσπάθεια ποὺ ἔχει διακηρύξει ἡ ὀργάνωσίς μας ὅτι θὰ δημιουργήσῃ. Δηλαδὴ τὸν Γ' 'Ελληνικὸ Πολιτισμό.

Εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν σήμερον δὲν βαδίζουν οἱ νέοι μας μόνοι τους.

"Εχουν συμπαραστάτας καὶ 'Αρχηγοὺς ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ 'Ελληνικὴ Γῆ. Τὸν 'Αρχηγὸν τῆς 'Οργανώσεως Α. Β. Υ. Διάδοχον Παῦλον, τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν 'Επιθεωρητὴν τῆς Ε. Ο. Ν., πρῶτον ἀγρότην τῆς χώρας μας καὶ σιδηροῦν Κυβερνήτην καὶ ἀναμορφωτὴν κ. 'Ιωάννην Μεταξᾶν, τὸν ἐνθουσιώδη καὶ ἀκούραστον ὁδηγητήν μας 'Αλέξανδρον Κανελλόπουλον, Κυβερνητικὸν 'Επίτροπον καὶ γενικῶς ὅλην τὴν πρωτοπορίαν τῶν 'Εθνικοφρόνων 'Ελλήνων...............................

....

ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

«'Αρχὴ ἄνδρα δείκνυσι»

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Κρατῶν ὑπάρχουν μερικοὶ σταθμοὶ ἀξιοσημείωτοι. Καὶ ὑπάρχουν ἐποχὲς ὅπου γεννοῦν ἄνδρας μεγάλους καὶ τότε βλέπουμε νὰ γίνωνται θαύματα ὅπως τὸ 'Ελληνικὸν θαῦμα, μπρὸς στὸ ὁποῖο στάθηκε ὅλη ἡ ἀνθρωπότης ἐκθαμβη καὶ τὸ θαύμασε καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ τὸ θαυμάζῃ. 'Ο χρυσοῦς αἰών!

Μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ σκέψι ἦταν ἕνα πραγματικὰ καθαρὸ χρυσάφι καὶ ποὺ ὁμοιά της ἴσως νὰ μὴ στάθηκε ἄλλη.

Εἶναι πραγματικὰ αὐτὴ ἡ ἐποχὴ ἀξιοθαύμαστη, μὰ περισσότερο ἄξιος θαυμασμοῦ εἶναι ὁ νοῦς ποὺ ἐπρωτοστάτησε γιὰ τὴ δημιουργία της.

"Επρεπε μιὰ μορφή, ἕνας νοῦς φωτεινός, ἕνα χέρι χαλύβδινο, μιὰ καρδιὰ γεμάτη ποίησι καὶ ζωὴ νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα.

'Ο μεγάλος Περικλῆς. Γιὰ τοῦτο πολὺ δίκαια, ὅταν μιλᾶμε γιὰ τὴ χρυσῆν ἐκείνην ἐποχὴ τὴ συνδέουμε μὲ ἕνα ὄνομα, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Περικλέους.

'Η Ρώμη εἶχε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα της, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐποχὴ αὐτὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αἴγλης συνδέεται μὲ ἕνα ὄνομα, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Αὐγούστου.

Κανένα παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἱστορία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ μᾶς δώσῃ τὸ μέτρο τῆς ἀξίας μιᾶς προσωπικότητος, ἑνὸς ἀνθρώπου δηλ. ποὺ χάρις στὴ ζωτικότητά του γίνονται μεγάλα καὶ ὡραῖα πράγματα καὶ ἔργα γιὰ τὰ ὁποῖα οἱ κατοπινὲς γενεὲς μιλᾶνε μὲ θαυμασμό. Καὶ ξέρουμε πολὺ καλὰ ὅτι ὅσο ὁ χρόνος περνάει τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν γίνονται πιὸ φωτεινά, γιατὶ τότε ἡ ἀμερόληπτη κρίσις βάζει κάθε πρᾶγμα στὴ θέσι του.

'Αρκεῖ ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς τὸν τόπο του πραγματικὰ γιὰ νὰ κατορθώσῃ μεγάλα πράγματα.

Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου σημαίνει μιὰν ὁλάκερη ἐποχή. Γιατὶ τί ἄλλο, παρὰ μιὰ ὁλάκερη ἐποχή, εἶναι ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ποὺ στερέωσε τὴν 'Ελλάδα σὲ πιὸ στερεὲς βάσεις; Τῆς ἔδωκε μιὰ νέα φόρμα, μιὰ νέα μορφή, ἕνα καινούργιο παλμό. Καὶ μὲ πολλὴ σοφία ἔστρεψε τὴν προσοχή της πρὸς τοὺς νέους, πρὸς τὴ νέα γενεά, τὴν ἁγνὴ καὶ τὴν ἀδιάφθορη, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὡραῖα πράγματα. Γιατὶ ὅπως τὸ νέο δένδρο παράγει γεροὺς καὶ ὡραίους καρποὺς ἔτσι καὶ ἡ νέα γενεὰ μπορεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ θαύματα. 'Η 'Ελλάδα μας εἶχε μεγάλην ἀνάγκην αὐτῆς τῆς μεταβολῆς.

"Ενα χέρι δυνατό, μιὰ καρδιὰ γεμάτη ἐλπίδες, ἕνας νοῦς φωτεινὸς τὴν ἅδραξε καὶ τὴν ὡδήγησε σὲ ἕνα καινούργιο, πλατὺ καὶ μεγάλο δρόμο, γιὰ τὸ ἀντίκρυσμα μιᾶς ἀνατολῆς ἑνὸς ἡλίου μὲ νέο φῶς καὶ νέες ἐλπίδες.

'Ο μεγάλος Κυβερνήτης τὸ ἤξερε καλὰ αὐτό, γιατὶ εἶχε ψυχολογήσει τὴ φυλή του, τὸ λαό του, ἤξερε ποιὰ ζωτικότητα ὑπάρχει μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ "Ελληνος.

'Ο νοῦς ὁ φωτεινὸς καὶ τὸ χέρι τὸ χαλύβδινο εἶναι ὁ 'Εθνικός μας Κυβερνήτης 'Ιωάννης Μεταξᾶς. Αὐτὸς ὁ πραγματικὰ σοφός, ὁ ποιητής, γιατὶ μόνο ἕνας ποιητὴς μπορεῖ νὰ δημιουργῇ, αὐτὸς ὁ πραγματικὸς "Αρχων, ἔκαμε τὸ θαῦμα τοῦ τρίτου 'Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ ὅπως ἐμεῖς τὸν Χρυσοῦν Αἰῶνα τὸν ὀνομάζομε 'Εποχὴ τοῦ Περικλοῦς ἔτσι καὶ οἱ κατοπινοὶ θὰ λένε ἡ 'Εποχὴ τοῦ 'Ιωάννου Μεταξᾶ.

ΑΝΔΡ. ΤΣΙΡ...Σ

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΣΕΚΟΥ

Ἡ Πελοπόννησος καὶ ἡ Στερεὰ εἶναι ἐπαναστατημένες καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἀνδρεία σημειώνει τοὺς θριάμβους της στὰ πεδία τῶν μαχῶν!... Ἡ Νίκη στέφει παντοῦ τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ ὁ ἐχθρὸς πληρώνει μὲ τὸ αἷμά του τὶς βαρβαρότητές του ἀπέναντι τῶν ραγιάδων.

Τὸ ξεσήκωμα ὅμως τῶν Ἑλλήνων στὴ Βλαχία δὲν εἶχε τὴν ἴδια καλὴ τύχη... Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἔχασε τὸ παιγνίδι ὁριστικὰ καὶ ζητοῦσε πλέον ἀνύποπτος τὴν τόσο «δολερὴ φιλοξενία» στὴν αὐστριακὴ πρωτεύουσα...

Μὰ ὁ ἀγὼν δὲν εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ μὲ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ὑψηλάντη! Εἶχαν ἐλπίδες, μὰ κι' αὐτὲς ἂν ἔλειπαν, ἦταν γι' αὐτοὺς ζήτημα τιμῆς νὰ πολεμήσουν ἀγωνιζόμενοι μέχρις ἐσχάτων...

* * *

Ὁ ἡρωϊκὸς ἀρχιστράτηγος Γεωργάκης Ὀλύμπιος ἦταν γέννημα τοῦ Ὀλύμπου!... Κοντὰ στὴν ἁρματωλικὴ οἰκογένειά του εἶχε δείξει δείγματα ἀνδρείας ἀπαράμιλλα κι' εἶχε καταστῆ ὁ ἀετὸς τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου. Μὲ τοὺς ἄνδρες του ἀγωνίσθηκε ὅσο μπόρεσε ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, ποὺ εἶχε βαλθῆ νὰ ἐξοντώσῃ τὸ ἁρματωλίκι τῶν Λαζαίων — τῆς οἰκογενείας δηλαδὴ τοῦ Γεωργάκη Ὀλυμπίου.... Πολέμησαν, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν μέχρι τέλους κι' ἀναγκάσθηκαν ἔτσι μιὰ μέρα, πολιορκημένοι ὅπως ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σατράπου τῆς Ἠπείρου νὰ φύγουν γιὰ τὴν Σερβία μὲ μιὰ ἡρωϊκὴ ἔξοδο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ περάσουν πρὸς τὴν Βλαχία ὅπου ἐβοήθησαν τοὺς πολεμοῦντας κατὰ τῶν Τούρκων Ρώσσους. Ἡ ἀνδρεία τοῦ Γεωργάκη Ὀλυμπίου ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὸν Τσάρο, ὁ ὁποῖος τὸν ὀνομάζει συνταγματάρχη τοῦ Ρωσσικοῦ στρατοῦ καὶ τὸν χρησιμοποιεῖ σ' ἐμπιστευτικὲς ὑπηρεσίες κι' ἀποστολές...

* * *

Μὰ ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος δὲν ξεχνᾷ πὼς εἶναι Ἕλληνας· πρῶτος στοὺς πρώτους ἑταίρους τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας· πρῶτος στοὺς πρώτους στὴν φιλοπατρία, πρῶτος στοὺς πρώτους στὸν πόθο νὰ δῆ τὴν Ἑλλάδα ἐλεύθερη... Κι' ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης διαβαίνη τὸν Προῦθο ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος ἐγκαταλείπει κι' αὐτὸς τὰ συμφέροντά του, τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του, τὴν περιουσία του καὶ τρέχει νὰ τὰ προσφέρη ὅλα αὐτὰ καὶ τὴ ζωή του εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος....

Καὶ πολεμάει. Πολεμάει παντοῦ μὲ τοὺς ἄνδρας του σὰν λεοντάρι ὁ μεγάλος αὐτὸς πατριώτης. Αὐτὸς ἀνακαλύπτει καὶ τὶς προδοσίες τοῦ Βλαδιμηρέσκου.

Ἡ μάχη τοῦ Δραγατσανίου ἦταν ἀτυχής! Μὰ θὰ ἦταν ἀτυχέστερη ἐὰν ὁ Ὀλύμπιος δὲν ἔδινε τὶς κατάλληλες διαταγὲς καὶ δὲν διέτασσε τοὺς μεγάλους ἑλιγμοὺς ποὺ ἀπέτρεψαν τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή....

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἀνεχώρησε μετὰ τὴν ἔκβασιν τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς μάχης ἀναθέσας τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγῶνος εἰς τὸν Γεωργάκη Ὀλύμπιον...

Ἦσαν πλέον αἱ ἀρχαὶ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1821, ποὺ ὁ Ὀλύμπιος βρέθηκε εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σέκου μὲ ἀρκετοὺς ἄνδρας. Εἶχε σκοπὸ νὰ ὀργανώσῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν...Ἀλλὰ τὴν 5ην Σεπτεμβρίου, ὅλως ἀπροσδοκήτως, ἐπολιορκήθη ὑπὸ πολυαρίθμων ἐχθρῶν.... Ὠχυρώθη ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος καὶ ἤρχισε τὴν ἄμυναν. Τριάντα ὁλόκληρες ὧρες ἐμάχετο. Ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν ἐχθρῶν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς πολιορκίας τοῦ προτείνει παράδοσιν.

Ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος ὅμως ἀποκρούει τὰς προτάσεις καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μάχεται...

Ἀλλὰ ἡ θέσις τῶν πολιορκουμένων εἶχε καταστῆ ὀδυνηρά! Δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἀνθέξουν ἐπὶ πολύ. Ὁ ἀγὼν ἦταν ἄνισος καὶ μόνον ἡ ἀνδρεία τῶν Ἑλλήνων διατηροῦσεν ἀκόμη ἀκαταβλήτους τοὺς πολιορκουμένους.

Τὰ πράγματα εἶχαν περιέλθει πλέον εἰς ἀδιέξοδον!

Καὶ ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν:

«Ἀδελφοί!... Ἐν τῇ κρισίμῳ ταύτῃ περιστάσει μόνον ἔνδοξον θάνατον πρέπει νὰ εὐχώμεθα!... Πιστεύω δὲ ὅτι οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν εἶναι τόσον δειλὸς ὥστε νὰ λυπηθῆ τὴν ζωήν του. Ἂς μιμηθῶμεν τοὺς ἀληθεῖς ἐκείνους συναδέλφους μας Ἕλληνας, τοὺς ἐν Δραγατσανίῳ καὶ Σκουλενίῳ πεσόντας, ὧν τὸ αἷμα ζητεῖ ἐκδίκησιν. Ἐὰν ἀποθάνωμεν

Ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος

ὥσπερ ἐκεῖνοι, ἐλεύσεται πιθανῶς ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ Πατρὶς θέλει συλλέξει τὰ ὀστᾶ μας καὶ θέλει μεταφέρει αὐτὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν εἰς τὴν κλασσικὴν γῆν τῶν προγόνων μας...».

* * *

Καὶ ἦταν ἕτοιμος γιὰ τὴν τελευταία ἐξόρμησι...

Τὴν στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἡ ἐξωτερικὴ θύρα τοῦ μοναστηριοῦ ἀνοίγεται καὶ οἱ ἐχθροὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν μονήν. Ἡ κατάστασις εἶναι κρίσιμος... Ὁ Φαρμάκης διαπραγματεύεται τὴν παράδοσίν του, ὁ Ὀλύμπιος ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ παραδοθῆ... Προτιμᾷ ἕνα ἔντιμον θάνατον, ὄχι ὅμως μιὰν ἄτιμον ὑποταγήν!... Προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ μὲ τὰς χεῖρας ἐλευθέρας παρὰ νὰ παραδοθῆ σιδηροδέσμιος εἰς τοὺς ἐξευτελισμοὺς τοῦ δημίου...

«Ἐμπρός, λέγει, ὅλοι. Ἂς σπεύσωμεν εἰς τὸ κωδωνοστάσιον, ὅπου καὶ τὰ πυρομαχικὰ τῶν μαχομένων Ἑλλήνων...».

Ἐκεῖ τὸν ἠκολούθησαν οἱ ἕνδεκα ἐναπομείναντες περὶ αὐτὸν σύντροφοί του.

«Ἐγώ, τοὺς εἶπε, θὰ καῶ... Ὅποιος θέλει ἂς ἀπομακρυνθῆ... Ἀλλ' ἀμέσως διότι μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἔχῃ καιρόν».

Κανεὶς ἀπὸ τὰ ἕνδεκα παλληκάρια τοῦ Γεωργάκη Ὀλυμπίου δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσι του. Ὁ Γεωργάκης ὅμως Ὀλύμπιος καταβάλλει ὑστάτην προσπάθειαν...

«Κανεὶς λοιπὸν δὲν θέλει νὰ φύγῃ;...».

«Κανείς!... Ὅλοι μας θὰ πεθάνουμε μαζί σου», φώναξαν οἱ στρατιῶτες.

Καὶ ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος κλείει τὴν πόρτα τοῦ κωδωνοστασίου...

«Ἐμπρός, παιδιά, ἂς προσευχηθοῦμε!».

Καὶ προσευχήθηκαν ὅλοι...

Ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος, σὰν τελείωσε ἡ προσευχή, ἄναψε ἕνα ξύλο μὲ φυτίλι καὶ τὸ ἔφερε εἰς τὸ βαρέλι μὲ τὴν πυρίτιδα!...

Τὸ κωδωνοστάδιο τῆς μονῆς Σέκου εἶχεν ἀνατιναχθῆ στὸν ἀέρα!...

Μέσα στὶς ἄμορφες σάρκες τῶν πολεμιστῶν διακρίνεται τὸ χέρι τοῦ Ὀλυμπίου, ποὺ κρατάει τὸ ξύλο ποὺ ἔδωσε τὴ φωτιὰ γιὰ τὴν ἀνατίναξι...

Οἱ ἐχθροὶ στέκουν μὲ εὐλάβεια μπροστὰ στὸ ὁλοκαύτωμα αὐτὸ τῆς μονῆς τοῦ Σέκου, ἕνα ὁλοκαύτωμα στὴ μεγάλη, στὴν ἀτέλειωτη σειρὰ τῶν ἡρωϊσμῶν, ποὺ οἱ Ἕλληνες γράφουν στὶς ἔνδοξες σελίδες τῆς ἱστορίας τους.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ποιὸς εἶσαι, παιδί μου, πές μου... Μὴ φοβᾶσαι, ἡ καρδιά μου βαστάει ν' ἀκούση τὸ κάθε τί... Ἂν στὰ γερατειά μου τώρα τὰ μαῦρα κι' ἔρημα, μοῦ στέλνει ὁ Ἃη Δημήτρης ἕνα τέτοιο χάρισμα... μεγάλη ἡ χάρη Του... ν' ἀνάψω λαμπάδα, σὰν τὸ μπόϊ σου, καὶ νὰ μείνω ἕνα μερόνυχτο ὁλόκληρο γονατιστὴ μπροστὰ στὴ σεπτὴ του εἰκόνα...

— Τότε ποὺ... οἱ καταραμένοι σκύλοι δὲν ἔσυραν μονάχα στὴ σκλαβιὰ τοὺς γονιούς σου... Στὴν ἀγκαλιά της ἡ μητρυιά σου κρατοῦσε κι' ἕνα μωρό... Τὸ θυμᾶσαι;

— Ναί, δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τοὺς ἕξη μῆνες...

— Τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ ζήση καὶ νὰ γνωρίση τὰ βάσανα τῆς σκλαβιᾶς... Ὡς τόσο δὲ στάθηκε κι' ὁλότελα ἄτυχο... Τὴ μάνα του τὴν ἀγόρασε ἕνας γέρος σπλαχνικὸς ἀφέντης ἀπὸ τὴ Μπαρμπαριά, ποὺ τὴν εἶχε σὰν κόρη του, γιατὶ τὴ βρῆκε πιστὴ καὶ πονετικὴ στὰ γερατειά του... Τὸ παιδί της, μὲ τὸ νὰ εἶναι μικρό, δὲν τὸ χώρισαν... Ἔτσι τ' ἀνάθρεψε στὸν κόρφο της, μὲ τὸ γάλα της καὶ τὄμαθε κρυφὰ τὴν ἀληθινὴ πίστη... Ἔγινε σωστὸς Χριστιανός... κι' ἂς παρουσιαζότανε σὰν Μουσουλμᾶνος...

Πέρασαν χρόνια καὶ καιροί... καὶ ἡ ἱστορία, γιὰ νὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ κατὰ λεπτῶς, εἶναι κι' αὐτὴ πολλὴ σὰν τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν... Τὸ παιδὶ σὰν ἔγινε εἴκοσι χρονῶν κατάφερε νὰ λευτερωθῆ... Πῆγε στὴν Πέργαμο... παντρεύτηκε... ἀπόκτησε παιδιά... Πάντα εἶχε σκοπὸ νάρθῆ ἐδῶ νὰ ζητήση τοὺς δικούς του... πόσοι ζοῦν... ποιοὶ πέθαναν... μὰ οἱ περιστάσεις δὲν τὸν βοήθησαν... Φτωχὸς δουλευτής μαθές, μεροδούλι μεροφάϊ...

Τώρα στέλνει ἐμένα, τὸ γυιό του... «Γύρισε, ξέτασε...», μοῦ εἶπε. «Μπορεῖ νὰ ζῆ κάποιος ἀπὸ τὸ σπιτικό μας. Δός του κι' αὐτὸ τὸ πιττάκι ἀπὸ μέρους μου, ὅποιος καὶ νἆναι, θεῖος σου ἢ πρωτοξάδερφός σου, γιὰ νὰ σὲ πιστέψη.. Ἂν βρῆς ὑποστήριξη ἐκεῖ πέρα, μεῖνε... Στὶς μεγάλες πολιτεῖες προκόβει κανεὶς καλύτερα».

Ἐδῶ ἡ τύχη ἔχει μακριὰ μαλλιὰ καὶ μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ τὴν ἁρπάξη καθὼς περνάει δίπλα του... Δὲν εἶν' ἔτσι, θειά;

Ἡ λέξη αὐτὴ «θειά» ξύπνησε θαρρεῖς τὴν κυρὰ Σταύραινα... Πῆγε κοντά του τρέμοντας... Στὰ τσίνουρά της κρέμουνταν χοντρὰ δάκρυα... Τοὔπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυὸ χέρια... τὸν κοίταξε ἀπὸ δῶ, τὸν κοίταξε ἀπὸ ἐκεῖ... καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση ἀπὸ τὴ συγκίνηση...

— Ποιὸς νὰ μοῦ τὄλεγε; Ποιὸς νὰ μοῦ τὄλεγε; Καὶ γὼ θαρροῦσα πὼς ἀπόμεινα παντέρημη στὸν κόσμο... κατάφερε νὰ πῆ στὸ τέλος.

— Καὶ τ' ὄνομά σου γυιέ μου; ρώτησε μὲ τρυφερότητα.

— Πέτρος...

— Ὁ Πέτρος... Ὁ Πέτρος!

Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τ' ὄνομα ἡ κυρὰ Σταύραινα σὰ νἄθελε νὰ τὸ συνηθίση...

— Πέτρος Καλυβίτης τὸ λοιπόν...Καλυβίτης... Ἔτσι ἦταν τὸ πατρικὸ παρανόμι μου... Ἐδῶ θὰ μείνης πιὰ κοντά μου... γυιός μου καὶ καμάρι μου...

Καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ μεγάλη ἡ χαρὰ καὶ δὲν τὴ χωροῦσε ἡ καρδιά της, μήνυσε στὶς γειτόνισσες νάρθουν, μήνυσε στὸ Γρηγόρη ποὺ βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ Πρωτοσπαθάρη καὶ στὸν Ἀθανάσιο ποὺ ἀξημέρωτα εἶχε ἀνοίξει τὸ «κηροπρατεῖο» του. Ὡς τόσο οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἦρθαν... Γιατὶ ὁ πρῶτος ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴ μεγάλη λιτανεία ποὺ θἄρχιζε ὕστερα ἀπὸ τὸν ἑσπερινὸ καὶ θὰ κρατοῦσε ὡς τὸ μεσονύχτι καὶ εἶχε βγῆ μὲ τοὺς φίλους του καὶ ὁ δεύτερος γιὰ τὴν ἴδια ἀφορμὴ εἶχε τόση πελατεία ποὺ τοῦ ἦταν ἀδύνατο καὶ μιὰ στιγμὴ ἀκόμα νὰ λείψη...

Νὰ γυρίση ξαφνικὰ ἕνας συγγενής, ποὺ τὸν θαρροῦσαν χαμένο μιὰ κι' ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Σαρακηνῶν, δὲν ἦταν σπάνιο πρᾶμα τὴν ἐποχὴ τούτη... Μὰ ὕστερα ἀπὸ πενῆντα πέντε χρόνια νὰ δώση σημάδι ζωῆς;.... Αὐτὸ ἀλήθεια οὔτε ἡ κυρὰ Σταύραινα οὔτε οἱ γειτόνισσες, ποὺ ἔτρεξαν μόλις ἄκουσαν τὸ περιστατικό, τὸ εἶχαν ξανακούσει. Ἔτσι δὲν εἶχαν πιὰ τελειωμό...Ἡ κάθε μιὰ ρωτοῦσε κι' ἀπὸ κάτι κι' ὅλες μαζὶ λέγοντας τὰ συχαρίκια τους στὴ νοικοκυρά, πρόσθεταν:

— Διπλῆ χαρά, διπλῆ γιορτὴ στὸ σπιτικό σου σήμερα...

— Εἶσαι καλὴ γυναῖκα καὶ νὰ πῶς σ' ἀνταμείβει ὁ Θεός...

— Ποιὸς τὴ χάρη σου! Χωρὶς νὰ κοιλοπονέσης, χωρὶς ν' ἀναθρέψης... ἀπόχτησες τέτοιο γυιό... ἀποκοῦμπι καὶ συντροφιὰ στὰ γερατειά σου...

— Καλλίτερο παρὰ νἄβρισκες λογάρι!

Καβαλλίκεψε τὸ μαῦρό του ἄλογο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ'.

Μυστήρια!

Οἱ γιορτὲς κεῖνο τὸ χρόνο πῆραν μεγαλύτερη ἐπισημότητα μὲ τὴν παρουσία τοῦ Δομέστικου τῆς Δύσης στὴ Θεσσαλονίκη... Φαίνεται ἀλήθεια πὼς στὴν ἀρχὴ ὁ Λέων Φωκᾶς εἶχε σκοπὸ νὰ κρατήση μυστικὸ τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴν πόλη, γιατὶ τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας πῆγε στὸ Ἐπαρχεῖο ὅπου κόνεψε καὶ τὴν ἄλλη μέρα δὲν παρουσιάσθηκε πουθενά. Μὰ θὲς ἡ συνάντησή του μὲ τοὺς πραματευτάδες ποὺ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα μαθεύτηκε σ' ὁλόκληρο τὸ μαζεμένο πλῆθος ἀνάμεσα Ἀξιοῦ καὶ Χρυσῆς Πύλης, θὲς ὅτι ἕνα τόσο σημαντικὸ καὶ γνωστὸ πρόσωπο δὲν μποροῦσε νὰ μείνη απαρατήρητο, ἴσως καὶ γιὰ καμμιὰ ἄλλη αἰτία, ἀποφάσισε νὰ παρουσιασθῆ ἐπίσημα στὴ μεγάλη λιτανεία πρῶτος καὶ καλύτερος ἀνάμεσα στὸ χρυσοστολισμένο ἀρχοντολόϊ.

Καβαλλίκευε τὸ μαῦρο του ἄλογο... τὰ πλατειά του στήθη ξεχώριζαν καὶ καθὼς καθόταν ἄνετα καὶ στέρια πάνω στὴ σέλλα, θαρροῦσες πὼς ἄνθρωπος καὶ ζῶο ἦταν ἕνα πρᾶμα, ἱπποκένταυρος νὰ ποῦμε...Πάνω ἀπὸ τὰ λογίσιο ἄγριο κορμὶ φύτρωνε ἕνα κεφάλι ἀνθρώπινο, ὅλο γνώση... Τὰ μικρά του μάτια μισόκλειστα γύριζαν ὁλοῦθε καὶ δὲν τοῦ ξέφευγε τίποτα...

Οἱ τρεῖς μας φίλοι, ποὺ ἀκολούθησαν καὶ κεῖνοι τὴ λιτανεία καβάλλα στ' ἄλογα τοῦ Πρωτοσπαθάρη, σηκώνονταν κάθε τόσο ἀπάνω στὶς ἀναβάθρες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διακρίνουν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους τὸ Δομέστικο... μακάρι καὶ τὴν πλάτη του μονάχα...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μάθανε τὸν ξαφνικὸ ἐρχομό του στὴ Θεσσαλονίκη βρίσκουνταν σὲ κίνηση...Ἔφερναν βόλτες ἔξω ἀπὸ τὸ Ἐπαρχεῖο, χάζευαν στὴν Ἐγνατία μὲ τὴν ἰδέα πὼς μποροῦσε νὰ περάση ἐκεῖθε... προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες πληροφορίες... ποῦ βρίσκεται, ποῦ θὰ πάη, πόσον καιρὸ θὰ μείνη; Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τοὺς ἀπασχολοῦσε πολύ, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύσκεψη ποὺ ἔκαναν κάτω ἀπὸ τὸ γνωστό μας πλατάνι στὸ περιβόλι τοῦ κὺρ Γρηγορᾶ, καταστρώσανε ὁλόκληρο σχέδιο καὶ τώρα περίμεναν τὴν κατάλληλη στι-

γμὴ γιὰ νὰ τὸ βάλουν μπροστά. Ἔπρεπε ὅπως ὅπως νὰ πλησιάσουν τὸ Δομέστικο.

Οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν βέβαια καμμιὰ πρόφαση, μὰ ὁ Γρηγόρης εἶχε καὶ ἀξιόλογη μάλιστα...

«Ἐνδοξότατε», θὰ τοὔλεγε· «εἶμαι ἕνα ἀκριτόπουλο ἀπὸ τὴν πολύπαθη Καππαδοκία ποὖναι καὶ δική σου πατρίδα... Τὸν πατέρα μου τὸν σκότωσαν μ' ἐπιβουλὴ οἱ Σαρακηνοί... Βοήθησέ με νὰ τὸν ἐκδικηθῶ... νὰ ξαναχτίσω τὸν πύργο μας καὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἔργο του...».

Λίγα λόγια μετρημένα, μὰ γεμᾶτα οὐσία... Κι' ἂν τὸν ἔπαιρνε στὴν ἀκολουθία του ὁ Λέων ἢ τὸν σύσταινε στὸν ἀδερφό του τὸ Νικηφόρο, ποὺ καθὼς λέγανε ἑτοίμαζε ἐκστρατεία στὴν Ἀνατολή, αὐτὸς πιὰ θάβανε τὰ δυνατά του γιὰ ν' ἀποκτήση τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνωτέρων του κι' ἔτσι θάβρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήση καὶ γιὰ τοὺς δυό του φίλους...

Μὲ τέτοιες σκέψεις ἀκολουθοῦσαν τὴ λιτανεία καὶ δὲν ἔδιναν καμμιὰ προσοχὴ στὸ χορὸ ποὺ ἔψαλλε... Κι' ἔψαλλε τόσο γλυκὰ ποὺ χαίρουσουν ἀλήθεια γιατὶ βρίσκεσαι στὸν κόσμο τοῦτο κι' ἔχεις αὐτιὰ κι' ἀκοῦς... Ἦταν οἱ συνταιριασμένες αὐτὲς φωνὲς ἀνάβρυσμα ἀπὸ πετράδια μὲ λάμψεις πολύχρωμες ποὺ ὡς τόσο σμίγανε ὅλες σ' ἕνα φῶς γλυκόθωρο... Ἦταν νὰ πῇς ἕνας ἄλλος γαλαξίας ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἔφτανε ὥς τὸ σκοτεινὸ θόλο τ' οὐρανοῦ... Ἕνα γιοφύρι ποὺ περνοῦσαν οἱ πονεμένες καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ παρουσιασθοῦν μπροστὰ στὸ Θεό τους...

Ὁ Μιχαήλ, ποὺ πήγαινε λίγο πιὸ μπροστὰ κι' ἦταν κάπως ψηλότερος, στράφηκε ξαφνικὰ καὶ ψιθύρισε στοὺς ἄλλους δυό:

—Ὁ Δομέστικος μιλᾶ μὲ τὸ θεῖο Γρηγορᾶ... κοιτάξετε...

Ἀνασηκώθηκαν ὅσο μποροῦσαν πάνω στὶς σέλλες τους.

Πραγματικὰ ὁ Πρωτοσπαθάρης κλίνοντας λίγο τὸ κορμὶ μιλοῦσε στὸν Φωκᾶ ποὺ πήγαινε δίπλα του... κι' ἐκεῖνος τὸν ἄκουε σκύβοντας τὸ κεφάλι... ὕστερα ξαφνικὰ γύρισε χαμογελῶντας κατ' αὐτὸν σὰ νὰ τὸν εὐχαριστοῦσε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ τρεῖς μας φίλοι ἄκουσαν δίπλα τους τὸν ἀκόλουθο διάλογο.

Ἕνας γέρος ἄρχοντας ἔλεγε σὲ κάποιον ἄλλο νεώτερό του:

— Βάζω στοίχημα πὼς τὸν κάλεσε σὲ δεῖπνο...

— Πολὺ κουτὸς πρέπει νἆναι κεῖνος ποὺ θὰ δεχθῇ τὸ στοίχημά σου... Γιατὶ εἶναι φῶς φανερὸ κάτι τέτοιο συμβαίνει.

— Πῶς τὸ ξέρεις; ρώτησε ἕνας τρίτος.

— Οἱ Φωκᾶδες εἶναι οἱ πιὸ δυνατοὶ ἄνθρωποι τῆς αὐτοκρατορίας...

—Ἄλλοι λένε πὼς εἶναι ὁ Βρίγγας.

— Μπορεῖ, ἀπάντησε ὁ πρῶτος, μὰ αὐτοὶ κρατᾶνε τὸ στρατὸ στὸ χέρι... Κι' ἂν εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ Βασιλιᾶς βρίσκεται στὰ στερνά του ὁ διάδοχος Ρωμανὸς πάνω σ' αὐτοὺς θὰ στηριχθῇ γιὰ ν' ἀσφαλίση τὸ θρόνο του...

—Ἀ! τὴν ἀλεποῦ! Μυρίζεται ἀπὸ δέκα μίλλια μακριὰ τὸ κοτέτσι!

— Γιὰ ποιὸν μιλᾶς; ρώτησε πάλι ὁ τρίτος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολήν. Ἐξωμοιώθηκε ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μὲ ἄνθρωπο βασιλῆᾶ ποὺ ἔκανε τοὺς γάμους τοῦ γυιοῦ του. Κι' ἔστειλε τοὺς δούλους του τότε γιὰ νὰ καλέσουν τοὺς καλεσμένους εἰς τοὺς γάμους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν ἤθελαν νάρθοῦν. Ἔπειτα ἔστειλε κι' ἄλλους δούλους ἀφοῦ εἶπε σ' αὐτούς. Πέστε εἰς τοὺς καλεσμένους: Τὸ τραπέζι εἶναι ἕτοιμο. Τὰ βόδια καὶ τὰ μανάρια τἄχω σφάξει. Ἐλᾶτε στὸ γάμο. Οἱ καλεσμένοι ὅμως καὶ πάλιν ἀδιαφόρησαν κι' ἔφυγαν ἄλλος μὲν στὸ χωράφι του, ἄλλος δὲ στὸ κατάστημά του. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀφοῦ ἔπιασαν τοὺς δούλους τοῦ βασιλῆᾶ ἄλλους μὲν ὕβρισαν κι' ἄλλους ἐσκότωσαν. Ὅταν ὁ βασιλῆᾶς ἔμαθε αὐτὰ ἐπειράχθηκε πολὺ καὶ ἀφοῦ ἔστειλε τὸν στρατόν του κατέστρεψε τοὺς φονηάδες τῶν δούλων του καὶ τὴν πόλιν των τὴν ἔκαψε. Ἔπειτα δὲ ἀπ' αὐτὰ λέγει στοὺς ὑπηρέτες του: Ὁ γάμος εἶναι ἕτοιμος νὰ γίνη, ἀλλὰ οἱ καλεσμένοι δὲν ἦσαν ἄξιοι νάρθοῦν καὶ νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτόν. Λοιπὸν πηγαίνετε στοὺς δρόμους κι' ὅποιον κι' ἂν συναντήσετε πέστε του νάρθῇ στοὺς γάμους. Κι' ἐκεῖνοι πράγματι ἀφοῦ ἔφυγαν ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ ἐκάλεσαν ὅποιον ηὖραν στὸ δρόμο εἴτε καλὸ εἴτε κακό. Κι' ἔτσι βρέθηκαν στὸ τραπέζι τοῦ γάμου πάρα πολλοί. Ἀφοῦ δὲ μπῆκε ὁ βασιλῆᾶς στὴν τραπεζαρία εἶδεν ὅλους ἐκείνους ποὖτρωγαν, ἀλλὰ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτοὺς εἶδε καὶ κάποιον ποὺ δὲν ἦταν ντυμένος μὲ ἐνδύματα ποὺ ταιριάζουν στὸ γάμο. Καὶ τοῦ λέγει: Ἐ φίλε, πῶς ἦρθες ἐδῶ δίχως νὰ φορῇς ροῦχα γιὰ γάμο; Ἐκεῖνος δὲ δὲν ἤξερε τί ἀπάντησι νὰ δώση. Τότε ὁ βασιλῆᾶς εἶπε στοὺς ὑπηρέτες: Ἀφοῦ τοῦ δέσετε χέρια καὶ πόδια ρίξτε τον ἔξω στὸ σκοτάδι τὸ ἐξώτερον διότι αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις ποὺ τοῦ ταιριάζει καὶ κεῖ θὰ ὑποφέρη πολλὰ βασανιστήρια. Βέβαια πολλοὺς εἶχα καλέσει στὸ γάμο τοῦ παιδιοῦ μου, ἀλλὰ ἀσφαλῶς πάρα πολλοὶ ὀλίγοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπαξίως ἠδυνήθησαν νὰ προσέλθουν εἰς αὐτόν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ· καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους εἰς τοὺς γάμους, καὶ οὐκ ἤθελον ἐλθεῖν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους λέγων· εἴπατε τοῖς κεκλημένοις· ἰδοὺ τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἕτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπῆλθον, ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ· οἱ δὲ λοιποὶ κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε. Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ· ὁ μὲν γάμος ἕτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι· πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἂν εὕρητε καλέσατε εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ὁδοὺς συνήγαγον πάντας ὅσους εὗρον, πονηρούς τε καὶ ἀγαθούς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεασάμενος τοὺς ἀνακειμένους εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἔνδυμα γάμου, καὶ λέγει αὐτῷ· ἑταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; ὁ δὲ ἐφιμώθη. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· δήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας ἄρατε αὐτὸν καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἀπὸ τὴν παραβολὴ τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου διδασκόμεθα ὅτι τότε μόνον θὰ ἐπιτύχωμε στὴν μέλλουσα ζωὴ τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου, ὅταν στὴν παροῦσά μας ζωὴ φροντίσουμε μὲ τὰ ἔργα καὶ τὴν καθόλου συμπεριφορά μας νὰ γίνωμεν ἄξιοι αὐτῶν.

Στὴν παραβολὴ τοῦ Εὐαγγελίου βασιλῆᾶς εἶναι ὁ ἐπουράνιος Θεὸς καὶ οἱ καλεσμένοι στὸ γάμο τοῦ γυιοῦ του εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὅπως ἔκαμε στὴν παραβολὴ ὁ Βασιλῆᾶς ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς θὰ κάμη στοὺς ἀνθρώπους. Στὴν ἀρχὴ βέβαια ὁ Θεὸς εἶχε ἐκλεκτό του λαὸ τοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ σ' αὐτοὺς ἔστελνε τοὺς θεοπνεύστους ἀνθρώπους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὅταν εἶδε ὅτι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἄξιοι γιὰ νὰ κληρονομήσουν τὸν Παράδεισο, γιατὶ ἦσαν γεμᾶτοι ἁμαρτίες καὶ δὲν ἐσωφρονίζονταν, τότε κάλεσε μὲ τὴν διδασκαλία τοῦ γυιοῦ του καὶ τῶν ἁγίων ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας μας ὅλους γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀπολαύσουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπουρανίου ζωῆς. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴν ἁμαρτία καὶ ἑπομένως γίνουν ἄξιοι γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν αἰωνίαν εὐτυχίαν δὲν πρέπει ν' ἀρκεσθοῦν στὸ ὅτι μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι καλεσμένοι στὸν Παράδεισο, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ γίνουν ἄξιοι αὐτοῦ. Πρέπει καὶ νὰ μὴ βρεθοῦν δίχως ἔνδυμα γάμου, ὅπως αὐτὸς τῆς παραβολῆς. Διότι ἂν παρουσιασθοῦν μπροστὰ στὸ Θεὸ δίχως ἔνδυμα γάμου, δηλαδὴ μὲ τὶς κακίες καὶ τὶς ἁμαρτίες των, ἀμετανόητοι, τότε θὰ πάθουν ὅ,τι κι' ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς. Θὰ ριχθοῦν στὴν αἰωνία κόλασι, ὅπου αἰώνια θὰ βασανίζωνται. Καὶ καμμιὰ πλέον ἐλπίδα δὲν θἄχουν ὅτι ἡ κατάστασίς τους θὰ καλλιτερεύση.

ΑΝΤΙΚΡΥ ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ

Η θάλασσα έγινε πρώτα γιά τούς μικρούς καί ύστερα γιά τούς μεγάλους.

Τώρα τό καλοκαίρι ή κυριαρχία τών παιδιών έπί τής θαλάσσης είναι πλήρης. Υπάρχουν παιδιά όκτώ μέχρι δεκαπέντε χρόνων πού δέν βγαίνουν σχεδόν άπό τό νερό. Δηλαδή βγαίνουν γιά νά ξαναμπούν. Μεταφέρουν δέ καί τό τραπέζι των στό κύμα. Τρώνε κολυμπώντας. Οί μεγάλοι κινδυνεύουν πολύ νά πέσουν στήν θάλασσα μέ γεμάτο στομάχι. Οί μικροί τρώγουν καί ρίχνονται είς τό νερό, παρά τάς φωνάς καί τάς συμβουλάς τών μεγάλων. Πρέπει όμως καί τά παιδιά νά προσέχουν αύτά τά πράγματα. Νά μή κολυμπούν μέ γεμάτο τό στομάχι.

Ένας μεγάλος κολυμπά, κάνει λίγη ήλιοθεραπεία, ντύνεται καί φεύγει. Ό μικρός συνεχίζει τήν ίδιαν ήμέρα είς τό άπειρον τά μπάνια του καί τά παιγνίδια μέ τήν θάλασσα. Άπειρα δέ τά παιγνίδια.

Τά παιδιά πού είναι ένός μέχρι δύο χρόνων σκαλίζουν τήν άμμο. Δέν κουράζονται νά σκαλίζουν όλην τήν ήμέρα.

Άπό δυό χρόνων άρχίζει ή οίκοδομική καί ή άρχιτεκτονική. Κτίρια είς τήν άμμο.

Άνοίγουν πηγαδάκια πού συνέχονται τό ένα μέ τό άλλο δι' ύπογείων στοών. Σηκώνουν μάνδρες στήν άμμο. Φτιάχνουν φουρνάκια. Τό κύμα έρχεται καί παίρνει τά έργα αύτά. Ό μεγάλος θά άπεγοητεύετο. Οί μικροί τεχνίται ξαναρχίζουν. Ταξειδεύουν ύστερα μέ τήν φαντασία των. Όλα τά πράγματα πού είναι έλαφρότερα άπό τό νερό γίνονται καράβια.

Κουτιά τών σπίρτων ή τών τσιγάρων, καρυδότσοφλα, φελλοί, ξύλα, καλάμια, χαρτιά, κουτιά τενεκεδένια. Καμμιά φορά καί τά κολοκύθια γίνονται καράβια. Βγάζουν τήν ψίχα καί άφήνουν τό φλοιδι. Μεγάλα δέ πλοία είναι τά κολοκυθένια. Ύπερωκεάνεια καί ντρέντνωτ. Καί τά πανιά είναι ή χαρτιά ή φύλλα, ίδίως καλαμόφυλλα. Τά φυσά ό άέρας καί τραβούν, πολλές φορές άναποδογυρίζουν. Ή άντικατάστασίς των όμως είναι εύκολη.

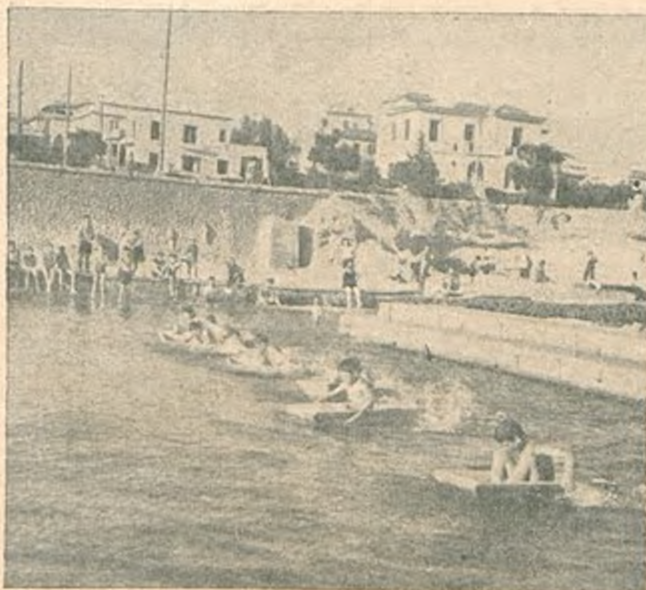
Όσο μεγαλώνει ή ήλικία μεγαλώνουν καί αί άξιώσεις. Τότε χρησιμοποιούνται ώς βάρκες οί σκάφες τού σπιτιού. Τά παιδιά μπαίνουν μέσα καί τραβούν κουπί. Κουπιά είναι τά ίδια τά χέρια των. Όταν γίνουν 7—8 χρόνων προσφέρουν καί θετικάς βοηθείας. Τραβούν τά δίχτυα τής τράτας μέ μεγάλη έπιμέλεια. Στό τέλος μαζεύουν καμμιά μαρίδα ή καλογρίτσα πού ξέφυγε άπό τό δίχτυ τής τράτας. Αύτή είναι ή άμοιβή τού μόχθου των.

Οί παραλιακοί άνθρωποι χρησιμοποιούν μιά λέξι:

«Κατάγιαλα».

Αύτή είναι λέξις πού έδημιουργήθη γιά τούς μικρούς. Κατάγιαλα σημαίνει ότι ένα παιδί έφυγεν άπό τό σπίτι καί διημερεύει είς τήν παραλία καί είς τήν θάλασσα. Ξεχνά καί τό φαί καί τόν μεσημεριανό ύπνο.

Έπειδή όμως οί μητέρες άνησυχούν καί φιλοδωρούν τούς μικρούς δραπέτας μέ ξυλοκόπημα, οί μικροί έχουν βρή μιά μέθοδο μετριασμού τών ένδεχομένων τού ξυλοφορτώματος. Πηγαίνουν μετά τά μπάνια καί πλένονται μέ γλυκό νερό. Ή μητέρα γλύφει τό χέρι τού παιδιού ή τήν πλάτη του νά ίδή άν είναι άλμύρα... Ό μικρός όμως έχει πλυθή μέ κρύο νερό καί ή μητέρα ξεγελιέται.

Άς είναι στό δάσος ή στό ποτάμι ή στό βουνό ό μικρός. Ή μητέρα δέν πολυστενοχωρείται. Μόνο στήν θάλασσα νά μήν είναι.

Άλλά τά Έλληνόπουλα είναι συνυφασμένα μέ τήν θάλασσα. Ή Έλλάς έχει άναλόγως μέ τήν έκτασίν της τά περισσότερα παράλια. Είναι κράτος παραλιακό. Δέν είναι δέ μόνον τά άπειρα νησιά μας, άλλά καί ή στεριά είναι σχισμένη είς κόλπους άπείρους καί είς άκρωτήρια. Τό γαλάζιο θαλασσινό χρώμα έγινε καί είναι άπό τά δύο έθνικά μας χρώματα.

Έτράφησαν δέ τά Έλληνόπουλα μέ χίλιους θαλασσινούς θρύλους καί χίλιες παραδόσεις. Καί πολλοί άρχαιότατοι μύθοι μας είναι θαλασσινοί. Ό Ίάσων σκαρώνει ένα καράβι μεγαλείτερο καί γρηγορώτερο άπό τά καράβια τής έποχής. Τού έδωσε τό όνομα «Άργώ». Μέσα είς τήν «Άργώ» έμπήκαν οί γενναιότεροι καί ένδοξότεροι Έλληνες. Έτσι έγινεν ή άργοναυτική έκστρατεία. Έξεκίνησαν άπό τήν Ίωλκό, πού είναι σχεδόν ό σημερινός Βόλος καί έφθασαν ώς τά άκρα τής Μαύρης Θαλάσσης. Έκεί είς τήν Κολχίδα ήτο ένα δέρμα μέ χρυσό μαλλί. Κατώρθωσαν έπειτα άπό χίλιες περιπέτειες νά τό πάρουν καί ξαναγύρισαν πίσω.

Καί ή έκστρατεία κατά τής Τροίας πού έγινε μέ χίλια έκατό καράβια είναι δείγμα τής θαλασσινής τάσεως τών Έλλήνων, καί αί άποικίαι αί έλληνικαί ήσαν όλαι σχεδόν παράλιοι. Καί αύτό δείχνει τήν θαλασσινότητα μιάς φυλής.

Καί σήμερα καί άνέκαθεν τήν θάλασσα άγαπούμε περισσότερο άπό τήν στεριά.

Δέν είναι περίεργο λοιπόν πώς τά Έλληνόπουλα αίσθάνονται τήν θάλασσα. Μέσα είς τά κύτταρά των, είς τό αίμα των ζούν αί παραδόσεις αί ζωνταναί τής φυλής. Καί αί φιλοδοξίαι μας είναι θαλασσιναί: Νά δημιουργήσωμε μεγάλους στόλους πολεμικούς καί ναυτικούς, νά κυριαρχήση ή σημαία μας είς όλας τάς θαλάσσας.

Άλλως τε κυριαρχεί.

Τά έλληνικά φορτηγά διασχίζουν όλους τούς ώκεανούς. Έργάζονται τώρα πολύ καί είς τήν Κίνα καί είς τήν Ίαπωνία. Τήν δέ Νότιον Άμερική πρό πολλού τήν έχομεν κατακτήσει μέ τά έμπορικά σκάφη μας. Είς τήν Άργεντινή έρχόμεθα σχεδόν πρώτοι.

Τό έλληνικόν όνειρον είναι ή άπέραντος καί άπειρος θάλασσα. Οί μικροί πού γυρίζουν «κατάγιαλα» χαρακτηρίζουν τήν έλληνική φυλή.

Γιατί τούς μαλώνομε!

Κ. Φαλτάϊτς

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗ

Κάθε μικρὸ διαμαντάκι ἀπ' τὰ δημοτικά μας τραγούδια ἀποτελεῖ χωρὶς ὑπερβολές, μιὰ πιστὴ εἰκόνα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Μιὰ εἰκόνα τῆς ψυχῆς αὐτῆς τῆς τόσο εὐγενικῆς καὶ μαζὶ τόσο ἀνήσυχης ποὺ δὲ ζῆ παρὰ γιὰ νὰ ἔχη ὡραίους πόθους, καὶ πού, αἰῶνες ἐπὶ αἰώνων, δὲν διστάζει νὰ ριχτῆ καὶ στὴν πιὸ μεγάλη περιπέτεια προκειμένου νὰ φτάση σ' ἕνα σκοπό, προκειμένου νὰ μεγαλουργήση.

Ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὰ τραγούδια ποὺ μιλοῦν γιὰ τὸν ριψοκίνδυνο χαρακτῆρα τῆς φυλῆς μας εἶναι καὶ «Τὸ τραγοῦδι τοῦ Κολυμβητῆ», τοῦ ὁποίου τὸ θρῦλο θὰ διηγηθοῦμε σήμερα καὶ τὸ ὁποῖο γιὰ πολλοὺς αἰῶνες συγκινοῦσε τὸν ἑλληνικὸ λαό.

Ὁ θρῦλος λοιπὸν αὐτὸς δὲν εἶναι δημιούργημα τῶν νεωτέρων χρόνων ὅπως συνέβαινε μὲ κείνους ποὺ σ' ἄλλα προηγούμενα φύλλα διηγηθήκαμε.

Ἀπὸ διάφορες ἀρχαῖες πηγὲς καὶ προπάντων ἀπὸ μιὰ σύντομη διήγησι ἑνὸς Ρωμαίου μυθογράφου, ἀπὸ κάποια ἀγγειογραφία τοῦ Εὐφρονίου, ἀπὸ μιὰ λιγόλογη περιγραφὴ τοῦ Παυσανία καὶ μιὰ ζωγραφικὴ τοῦ ἀρχαίου ζωγράφου Μύκωνος ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸ Θησεῖο τῆς Ἀθήνας, μαθαίνουμε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μιλοῦσαν γιὰ ἕνα κατόρθωμα τοῦ Θησέα στὴν Κρήτη, πρὶν αὐτὸς νὰ σκοτώση τὸ Μινώταυρο καὶ πρὶν ν' ἀπελευθερώση τοὺς δεκατέσσερες νέους καὶ νέες τῆς Ἀθήνας, ποὺ κάθε χρόνο— ὅπως ξέρουμε— προσφέρονταν ὡς λεία στὸ φοβερὸ θηρίο τοῦ Λαβυρίνθου.

Ὁ μῦθος αὐτὸς διηγεῖται τὰ ἑξῆς : Κάποτε ὁ Θησέας ἀμφισβήτησε τὴν ἐκ τοῦ Διὸς καταγωγὴν τοῦ Μίνωος, τοῦ βασιλῆᾶ τῆς Κρήτης. Ἐκεῖνος τότε, ὠργισμένος γι' αὐτὴν τὴν προσβολὴ ἀποφάσισε νὰ ἐξοντώση τὸν ὑβριστή του. Ἔρριξε λοιπὸν τὸ χρυσό του δαχτυλίδι μέσα στὴ θάλασσα κι' ὕστερα ἐκάλεσε τὸ Θησέα καὶ τὸν διέταξε νὰ ριχτῆ στὴ θάλασσα καὶ νὰ τοῦ τὸ φέρη. Ὁ ἥρως μας χωρὶς νὰ διστάση ρίχτηκε ἄφοβα στοὺς βυθούς, ὅπου, καθὼς λέει ὁ μῦθος, τὸν δεξιώθηκε ἐκεῖ στὰ ὑποβρύχια ἀνάκτορα τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ ὡραία Ἀμφιτρίτη, ἡ ὁποία τοὔδωσε τὸ δαχτυλίδι τοῦ Μίνωος καὶ τὸν βοήθησε κιόλας ν' ἀνέβη στὴν ἐπιφάνεια σῶος.

Αὐτὸς ὁ μῦθος ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρία ὅλων τῶν κατοπινῶν παραλλαγῶν τὶς ὁποῖες τραγούδησε τόσο ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅσο κι' ἄλλοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τοῦ γενναίου κολυμβητῆ, ποὺ πέφτει στὴ θάλασσα γιὰ νὰ ἀνασύρη ἕνα δαχτυλίδι ἢ «ἕνα χρυσὸ ποτῆρι» ὅπως τὸ θέλουν οἱ θρῦλοι κι' οἱ παραδόσεις τῆς Ἰταλίας, ἐντελῶς διαφορετικὰ τὸ διηγεῖται τὸ ἐπικρατέστερο σχετικὸ Ἑλληνικὸ τραγοῦδι.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, πῶς παρεδέχθη καὶ πῶς τροποποίησε τὸν παληὸν αὐτὸν θρῦλο ἡ μεσαιωνικὴ Ἑλλάδα— γιατὶ τότε δημιουργήθηκε τὸ τραγοῦδι ποὺ προαναφέραμε.

Ὁ Κωσταντῆς (τὸ ὄνομα «Κωσταντῆς» πολὺ συχνὰ τὸ συναντᾶμε ὡς ὄνομα τοῦ ἥρωος ἑνὸς ἐπεισοδίου, στὰ δημοτικὰ τραγούδια), συντροφιὰ μὲ τοὺς ἄρχοντες καὶ τὸ βασιλῆᾶ «κάθονται καὶ τρῶν καὶ πίνουν καὶ γλυκοχαιρετιοῦνται». Κατὰ τὴ διάρκεια ὅμως τοῦ γεύματος ὁ Κωσταντῆς, ποὺ ἦταν ὁ νεώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς συνδαιτημόνες, καυχήθηκε μπροστὰ στοὺς «ἀφεντάδες» — στοὺς ἀνωτέρους του, μ' ἄλλα λόγια—ὅτι:

«Ἐσεῖς μικρὸν μὲ βλέπετε μικρὸν καὶ μὲ θαρρεῖτε
κι ἐγὼ τὴ μαύρη θάλασσα νὰ πλέξω νὰ περάσω...»

(τὸ «Μαύρη» θάλασσα δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν εἶναι τὸ λαϊκὸ ὄνομα τοῦ Εὔξεινου Πόντου ἢ ἁπλὸ ἐπίθετο τῆς θαλάσσης).

Σὰν ἄκουσε ὁ βασιληᾶς τὸν κομπασμό, τὴν περιαυτολογία αὐτὴ τοῦ Κωσταντῆ τοῦ λέγει:

Ἂν τὴν περάσῃς Κωνσταντὴ γαμπρὸ θὲ νὰ σὲ κάνω
θέλεις στὴν πρώτη μου ἀδερφὴ θέλεις στὴ δεύτερή της
θέλεις τὴ θυγατέρα μου τὴ λαμπρογεννημένη
ὅπου γεννήθη τὴ Λαμπρὴ κι' ἔλαμψε ὁ κόσμος ὅλος.

Τὸ ἔπαθλο ἦταν περισσότερο ἀπὸ μεγάλο γιὰ τὸν νεαρὸ Κωσταντῆ, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε κρυφά, τὴν κόρη τοῦ βασιλῆᾶ. Ἤδη τοῦ δινόνταν ἡ εὐκαιρία, ἐκτελῶντας τὸ τόλμημα γιὰ τὸ ὁποῖο καυχήθηκε, νὰ κάμη γυναῖκα του τὴν περίφημη βασιλοποῦλα,

«ὅπου γεννήθη τὴ Λαμπρὴ κι'
ἔλαμψε ὁ κόσμος ὅλος».

Ἔβγαλε, λοιπόν, τ' ἅρματά του, ἔβγαλε τὰ ροῦχα του κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε τὸ ὄμορφο αὐτὸ Ἑλληνικὸ τραγοῦδι πῶς διηγεῖται τὴν περιπέτειά του ὅταν ὁ ἡρωϊκὸς κι' ἐγωϊστὴς νέος βρέθηκε μεταξὺ τῶν κυμάτων:

Δώδεκα μίλια πέρασε μὲ γέλια μὲ τραγούδια
κι' ἄλλα δώδεκα πήγαινε μὲ μαῦρα μοιρολόγια
«Θάλασσα πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα
τόσες φορὲς σὲ πέρασα μὲ γέλια μὲ τραγούδια
καὶ τώρα γιὰ τὸ στοίχημα βουλήθης νὰ μὲ πνίξῃς;»
Τῆς θάλασσας τὰ κύματα αὐτὰ μόν' τὸν ρωτοῦσαν:
«Βρὲ νέε μου σὺ πλέχτηκες, βρὲ νέε μου τρελλάθης;»
«Γιὰ μιὰ κόρη λυμπίστηκα, τ' ἀφέντη θυγατέρα».

Ἔτσι ὁ Κωσταντῆς δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποτελειώση τὸν ἆθλο του καὶ τὰ κύματα τὸν τύλιξαν γιὰ πάντα κρατῶντάς τον μαζί τους.

Στὸ μέρος ποὺ πνίγηκε ὁ Κωσταντῆς — τελειώνει ὁ θρῦλος— ἐθεμελιώθηκε ἕνα πελώριο γυάλινο παλάτι στολισμένο :

«μὲ τὸ γυαλὶ μὲ τὸ ψηφὶ μὲ τὸ μαργαριτάρι».

Στὴ κορυφὴ δὲ τοῦ παλατιοῦ κάθησε ἡ ξανθὴ ὡραία κόρη τοῦ βασιλῆᾶ ποὺ κι' αὐτὴ κρυφὰ ἀγαποῦσε τὸν Κωνσταντὴ καί:

τὴ θάλασσαν ἐμάλωνε καὶ τήνε καταροῦσε...

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ θεωρεῖται ἕνα ἀπ' τὰ μικρὰ διαμάντια τῆς δημοτικῆς μας ποιήσεως:

«μὲ τὸ γυαλὶ μὲ τὸ ψηφὶ μὲ τὸ μαργαριτάρι».

Ποιὲς ἄλλες λέξεις μποροῦσε νὰ μεταχειρισθῆ ἕνας ποιητής, γιὰ νὰ δηλώση τὴ μεγαλοπρέπεια ἑνὸς οἰκοδομήματος ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ μνημεῖο αὐτοθυσίας;

Δημήτρης Σιατόπουλος

Τὸ Ἑλληνικὸ Χωριό

Στὶς εὐγενικὲς ἐξορμήσεις σας πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο μὲ τὴν ὁρμὴ τῶν νειάτων καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ φυσιολάτρη, τὸ προσκύνημά σας στὴν αἰώνια Ἑλληνικὴ Φύσι, στὴ δίψα σας γιὰ τὴ γνωριμιὰ τῆς γλυκειᾶς Πατρίδας, θὰ διαβῆτε κι' ἀπ' τὸ Ἑλληνικὸ χωριό, θὰ φτάσετε ὥς ἐκεῖ καὶ θὰ πᾶτε νὰ ζήσετε γιὰ λίγο ἢ πολὺ μαζί του. Κι' ὅ,τι λέω εἶναι γιὰ σᾶς Ἑλληνόπουλα ποὺ ζῆτε στὶς σκονισμένες καὶ φλογισμένες πολιτεῖες καὶ πᾶτε ἐκεῖ νὰ ἀναπνεύσετε μαζὶ μὲ τὸν ἁγνὸν καὶ καθάριον ἀγέρα τῶν ἀνοιχτῶν τόπων καὶ τὸν ἀγέρα τὸν ψυχικὸ μιᾶς ἄλλης ζωῆς ἁπλῆς κι' ἀπέριττης, ἀφτιασίδωτης, εἰρηνικῆς, τὸν ἀγέρα τῆς νεοελληνικῆς παράδοσης. Τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ θὰ τ' ἀνταμώσετε σ' ὅλες τὶς στράτες σας καὶ σ' ὅλα τὰ μονοπάτια ποὺ θὰ γυρίσετε, θὰ τ' ἀγναντέψετε ἀπ' ὅποια κορφούλα ἂν ἀνεβῆτε. Σπαρμένα εἶναι τὰ ἑλληνικὰ χωριὰ ἐκεῖ ποὺ ὡδήγησε τὸν Ἕλληνα ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς, ἡ ἀσφάλεια, ἡ ἀγάπη κι' ἡ προτίμησι. Ἐδαφολογικοί, οἰκονομικοὶ καὶ ψυχολογικοὶ λόγοι ρίζωσαν τὰ χωριὰ στοὺς τόπους των, στοὺς βαθιοὺς κι' ἁπλόχωρους κάμπους, στὰ περήφανα βουνά, στὰ δαντελλωτὰ ἀκρογιάλια, στὰ ἄσπρα νησιά. Κανένα δὲ μοιάζει μὲ τ' ἄλλο, καθένα ἔχει τὴν ἰδιοτυπία του, καθὼς οἱ ζωντανοὶ ὀργανισμοὶ δὲν μοιάζουνε ποτὲ μεταξύ τους γιατὶ ἔχουνε ψυχή. Καὶ τὰ χωριὰ ἔχουνε τὴν ψυχή τους ποὺ χαίρεται, λαχταρᾶ, πονᾶ καὶ δημιουργεῖ τὴ λαϊκὴ ψυχή.

Νὰ τὸ χωριὸ τοῦ βουνοῦ ποὺ σκαρφαλώνει στὸ πλάγι καὶ δένεται ἐκεῖ σὰν ἕνα ἀνηφορισμένο κοπάδι ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ σκάρο. Ἄλλα λουφάζουν στὰ ριζὰ τῶν βουνῶν καὶ κοιμῶνται σὰ μικρὰ παιδιὰ στὰ πόδια τῶν γιγάντων. Ἄλλα κρέμονται ἀπ' τὶς ψηλὲς ράχες σὰ φωλιὲς πουλιῶν ἢ ξεπροβάλλουν τὰ σπίτια τους ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα σὰ γουρμασμένοι καρποί. Τὸ χωριὸ τοῦ βουνοῦ ἀγναντεύει μιὰ γαλανὴ θάλασσα κι' ἕνα βαθὺ κάμπο. Γύρω λόφοι πλαστικοί, κορφὲς περήφανες τὸ παραστέκουν αἰώνιες. Ὑγρὰ φαράγγια καὶ ρεματιὲς βουερὲς τοῦ στέλνουν τὶς δροσερὲς ἀνάσες τους. Δάση πυκνά, σγουρὰ καὶ βαθυπράσινα, ποὺ σκεπάζουν τὶς ράχες πέρα, κουνᾶνε τὶς ἀμέτρητες βεντάγιες τους καὶ τὸ δροσολογοῦνε. Κάπου κάπου τὴ νύχτα τοῦ στέλνει τὸ βαθὺ βουητὸ στὸ πέρασμα τ' ἀφηνιασμένο τοῦ ἀγέρα, τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ λύκου καὶ τοῦ τσακαλιοῦ. Τότε τὸ χωριὸ κλείνεται ἐκεῖ στὴν πλαγιά. Μὰ ἔρχονται νύχτες γαλήνιες κι' εἰρηνικὲς σὰν τὸ λάδι καὶ τὸ φῶς τοῦ δαδιοῦ. Ὁ ὕπνος ἔρχεται ἀνάλαφρος χωρὶς ὄνειρα μὲ τὸ σούρουπο. Κι' ὁ ξύπνος φτάνει στὸ γλυκοχάραμα. Θὰ διαβῆτε τὸ βουνίσιο χωριὸ καὶ θὰ κουδουνίσουνε τὰ καλντερίμια στὸ γερὸ νεανικὸ βῆμα σας. Γύρω σας λάμπει ἡ πάστρα καὶ μοσχοβολᾶ ἀπ' τὰ παραθύρια ὁ βασιλικός. Ἕνα χέρι δυνατὸ ροζιασμένο θὰ σᾶς σφίξη καλοσωρίζοντας κι' ἕνα πεζούλι κάτω ἀπ' τὸ γεροπλάτανο τοῦ μεσοχωριοῦ θὰ σᾶς δεχτῆ γιὰ ξαποστασμό. Ὄντας βυθίζει ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τὶς βουνοκορφὲς κι' οἱ βραδινοὶ ἴσκιοι τυλίγουν τὸ χωριὸ θὰ χαρῆτε τὸ γυρισμὸ τῶν ξωτάρηδων καὶ τῶν βοσκῶν καὶ θὰ φωνάξετε καὶ σεῖς μὲ τὸν Κρυστάλλη:

Καλότυχοί μου χωριανοὶ ζηλεύω τὴ ζωή σας,
τὴν ἁπλοϊκή σας τὴ ζωή, πὄχει περίσσειες χάρες.
Μὰ πιὸ πολὺ τὸ μαγικὸ ζηλεύω γυρισμό σας,
ὄντας ἡ μέρα σώνεται καὶ βασιλεύει ὁ ἥλιος.

Εἶναι γλυκειὰ αὐτὴ ἡ ὥρα τοῦ βραδινοῦ γυρισμοῦ. Ἀνοίγουν οἱ αὐλόπορτες, βουΐζουν τὰ στενοσόκακα πασίχαρα καὶ γιομίζουν οἱ αὐλές. Φωνὲς καὶ κουδουνητά. Ἐκεῖ στὸ μαγαζάκι τὸ χαμηλὸ μαζεύονται οἱ χωριανοὶ γιὰ λίγο νὰ ποῦνε τὰ νέα καὶ νὰ ἰδωθοῦνε. Μὲ τὸ χάραμα ὅλοι στὸ πόδι. Ἀρχίζει τὸ ξεκίνημα γιὰ τὴ δουλειά. Πολύβουο καὶ χαρούμενο μελίσσι μοιάζει τὸ χωριό.

Μὰ νὰ πάλι ἐσεῖς θὰ κατηφορίσετε ὥς τὰ δαντελλωτὰ καὶ ρόδινα ἀκρογιάλια μας ἢ θὰ ταξιδέψετε ὥς τὰ ἄσπρα νησιὰ τῶν γαλάζιων θαλασσῶν μας. Τὸ θαλασσινὸ χωριὸ θ' ἁπλώνη ἁπαλὸ καὶ ἥμερο γύρω ἀπὸ μιὰ φίνα καμπύλη ἀκρογιαλιοῦ στρωμένη μὲ φιλντισένια βότσαλα ἢ μὲ βελούδινη ἀμμουδιά. Δυὸ τρία καΐκια, μερικὲς ἀντένες ψηλά. Μὰ νὰ καὶ τὸ ἀνυπόταχτο θαλασσινὸ χωριὸ τῶν νησιῶν μας ποὺ σκαρφαλώνει στὸ γυμνὸ βράχο μὲ τὸν ὄγκο τῶν κάτασπρων κυβιστικῶν σπιτιῶν του. Μοιάζουν σὰν τοὺς γλάρους, τὰ πουλιὰ τῆς τρικυμίας καὶ τῆς μοναξιᾶς, ποὺ καταφεύγουνε στὰ βράχια. Κάτασπρα, γυμνὰ στὸν πλούσιο ἥλιο τὸν ἐκτυφλωτικὸ τῆς Μεσογείου, στὶς αὖρες καὶ στὰ μπουγάζια, στὶς γαλῆνες καὶ στὶς τρικυμίες. Κάτω καθρέφτης ὁ γιαλός, ποὺ στὸ γαλάζιο κόρφο του καθρεφτίζεται τὸ χωριό. Ἐκεῖ ἰριδίζει τὸ φῶς κι' ὅλα τὰ χρώματα στὸν κύκλο τῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας. Τὰ βράχια ἐδῶ κι' ἐκεῖ θὰ ἀντικόβουν τὸν ἀγέρα. Ἔξω μανιάζει ἡ θάλασσα, μὰ δῶ ἡ γαλήνη δὲν ἔφυγε ποτές. Τὸ χωριὸ στὸ ξάγναντο, ἀσκητικό, λιτό, μὲ τὶς κλασσικὲς γραμμές του, τὰ φιδωτὰ ἀνηφόρια του. Λάμπει ἡ πάστρα, ἡ καλωσύνη τῆς ζωῆς καὶ τῆς ψυχῆς. Τὸ χωριὸ ἀγναντεύει τὴν ἅπλα τοῦ γιαλοῦ ἢ σκύβει κάτω ἀπ' τὸ βράχο του γεμᾶτο θύμησες. Πόσα ὄνειρα, πόσες ἐλπίδες, πόσες λαχτάρες, πόσους σπαραγμοὺς δὲν κρύβει αὐτὴ ἡ θάλασσα. Πόσα ξεκινήματα καὶ ξεπροβοδισμοί, προσευχές, τάματα καὶ μὲ ἀγωνία ἀναμονή. Ἔπειτα χαρούμενοι ἐρχομοὶ ἢ μαῦρα μαντᾶτα. Πόσοι θρῦλοι θαλασσινοί, πόσες ἱστορίες! Ἀτέλειωτα τὰ ὅσα λέει ὁ γεροκαπετάνιος στοῦ γιαλοῦ τὸ μαγαζὶ μὲ τ' ἄσπρα μαλλιὰ καὶ τὸ τσιμπούκι. Στὸ θαλασσινὸ χωριὸ θὰ ζήσετε τὶς χάρες τῆς θάλασσας ποὖναι ἰσάξιες μὲ τὶς χάρες τοῦ βουνοῦ.

Καὶ τὸ χωριὸ τοῦ κάμπου, ὅσο κι' ἂν εἶναι ταπεινὸ καὶ τὸ δέρνουν τὰ λιοπύρια τώρα τὸ καλοκαίρι, ἔχει κι' αὐτὸ τὶς κρυφὲς χάρες του, δὲν εἶναι ἄμοιρο ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ ὀμορφιά. Ἕνα ποτάμι θὰ κυλᾶ πλάϊ του, θὰ τὸ νανουρίζη, θὰ τοῦ στέλνη τὴ δροσερὴ ἀ-

Στὰ γραφικὰ ἁλώνια τῶν Ἑλληνικῶν χωριῶν

Ἕνα δρομάκι τοῦ χωριοῦ

νάσα τῶν ὀχθῶν του. Τὴν Ἄνοιξι μοιάζει μεσ' στὸν καταπράσινο κάμπο γιορτινό, πασίχαρο. Τώρα εἶναι μιὰ πολύβουη κυψέλη δουλειᾶς. Ἔξω στ' ἁλώνια πυργώνονται ὁλόχρυσες οἱ θημωνιὲς καὶ στέλνουν θυμίαμα τὴ χρυσόσκονη τ' ἀγανό τους στὸ Θεὸ ψηλά.

Τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ γενικὰ τὸ τριγυρίζει ἡ φυσικὴ ὀμορφιὰ καὶ τὸ τυλίγει μὲ ἀνάερο μαγνάδι ὁ θρῦλος καὶ ἡ δόξα. Καὶ σεῖς Ἑλληνόπουλα ποὺ θὰ πᾶτε κοντά του καὶ θ' ἀνοίξετε τὰ στήθια σας στὸν ἀγέρα του, τὰ μάτια τοῦ θαυμασμοῦ στὴ φύσι του, ἀνοῖξτε καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σας στὴ ζωή του, στὶς παραδόσεις του, στὸ θρῦλο του. Γιατὶ δὲν πᾶτε εἴπαμε ἁπλοῖ κυνηγητὲς τῆς ὀμορφιᾶς, οὔτε συλλέκτες ἐφήμερων ἐντυπώσεων καὶ εὐχάριστων ἀπολαύσεων, μόνο πᾶτε στὶς ἁγνὲς πηγὲς τοῦ Νεοελληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Πᾶτε νὰ ζήσετε τὶς ΕΘΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ, ἀπ' ὅπου θὰ πηγάση ὁ τρίτος Ἑλληνικὸς Πολιτισμός. Κι' ἐπειδὴ πᾶμε «...γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Νέα», ἐκεῖ θὰ βροῦμε τὰ πρῶτα ὑλικὰ γιὰ νὰ τὴ θεμελιώσουμε. Οἱ μεγάλες πόλεις εἶναι τελευταῖα δημιουργήματα, ἕνα ἀνακάτωμα ξένων πολιτισμῶν, ἡ ζωή τους εἶναι χωρὶς χρῶμα. Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ ξενομανία, ἡ ἀρχαιοπληξία κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα κακὰ δημιούργησαν τὸ μωσαϊκὸ τῶν πόλεων, τὴ σαλάτα τῶν ρυθμῶν, τὰ ξενότροπα ταγκό, τὰ ξένα φερσίματα. Μὰ τώρα πιὰ ἡ Νέα Ἑλλάδα θεμελιώνεται στὴν παράδοσι τὴν Ἑλληνική, τὴ νέα παράδοσι τὴ δημοτική, στὴν παράδοσι τοῦ 21. Γι' αὐτὸ σεῖς, ἡ Νεολαία, πρέπει νὰ γυρίσετε τὴν Ἑλλάδα τῆς παράδοσης στὴν ὕπαιθρο, στὸ χωριό, στὴν ἐπαρχία. Ζῆστε τὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ, ἀφουγκραστῆτε τὸν παλμό του, κάντε τον παλμὸ δικό σας. Γιὰ ἰδέστε τὸ Ἑλληνικὸ χωριάτικο σπίτι, μὲ τὴ σοφὴ του λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τὴ φωτεινὴ ἁπλότητά του. Οἱ ξένοι θαυμάζουν τὸ χωριάτικο σπίτι. Στὸ «Voyage en Crèce», ἕνα ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ περιοδικὰ τοῦ Παρισιοῦ, ὁ γνωστὸς Γάλλος ποιητὴς κ. Ροζὲ Βιτρὰν γράφει: «Ἂν ἡ Ρωμαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν κατάκτησι καὶ ὁμοιάζῃ μὲ τὰ σπαθιά, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Ἑλλάδος ἔστησε ἀντιθέτως τὰ ἔργα της μέσα στὸν κόσμο σὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καὶ τίποτε δὲν δίνει πληρέστερα τὸ νόημα τῆς ἐργασίας δεμένο μ' ἐκεῖνο τῆς ἀναπαύσεως, ὅσο τὸ Ἑλληνικὸ σπίτι. Ἔτσι μεταξὺ τοῦ σημερινοῦ χωρικοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἡρώων τῆς «Ἰλιάδος», μόλις γίνεται αἰσθητὴ ἡ ἀόρατη κλωστὴ τῆς Ἱστορίας. Ἔ τ σ ι β λ έ π ω τὰ ἄσπρα σπίτια τῶν Κυκλάδων ἀκουμπησμένα πάνω στὶς γαλανὲς κολῶνες τοῦ ὁρίζοντα....». Ὁ ζωγράφος Λεζὲ γράφει: «...Στὴν Ἑλλάδα καὶ μέσα στὰ Ἑλληνικὰ χωριὰ θαρρεῖ κανεὶς πὼς οἱ πέτρες ἀπὸ ἔνστιχτο συναρμονίζονται μόνες». Ὁ ποιητὴς καὶ μεταφραστὴς τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν κ. Μαριὸ Μενιὲ λέγει: «Εἴθε τὸ χωριάτικο σπίτι τῆς Ἑλλάδος νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὶς βάρβαρες φωλιὲς τῶν πολυκατοικιῶν τοῦ καιροῦ μας καὶ νὰ μᾶς μάθῃ νὰ χτίζουμε σπίτια...».

Τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ δὲν εἶναι μόνο ὁ φύλακας τῆς ὀμορφιᾶς τῆς Ἑλληνικῆς Φύσης καὶ τῆς παράδοσης, μὰ εἶναι καὶ ἡ μάνα τῆς λεβεντιᾶς. Τὰ παλληκάρια αὐτά, ποὺ βλέπετε μὲ τὶς πλατειὲς πλάτες, τοὺς τετράγωνους ὤμους, τὸ περήφανο βλέμμα, τὰ ρόδινα μάγουλα εἶναι οἱ τσολιάδες μας, εἶναι τὰ θαλασσοπούλια μας, εἶναι οἱ Φαλαγγῖτες συνάδελφοί μας. Τὸ χωριὸ εἶναι τὸ λίκνο τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς γερωσύνης.

Ὁ Μεγάλος Ἀρχηγὸς κι' ὁδηγητής μας ἔδωσε στὴν ἐπαρχιακὴ Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ τὴν τιμὴ ποὺ τοὺς ἄξιζε. Στὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ αἰωνία Ἑλλάδα ξαναζῇ στὸ Στάδιο, τελεῖται ἡ μυσταγωγία τῆς παράδοσης.

Κ. Κλ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τὴν 30ὴν Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου, Πατριάρχου Κων/πόλεως, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον διαδεχθεὶς τὸν Ἐπίσκοπον Μητροφάνην τοῦ Βυζαντίου τῷ 314 μ. Χ. ἐπὶ αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ ἐπατριάρχευσε μέχρι τοῦ 337 μ. Χ., ὁπότε καὶ ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον εἰς ἡλικίαν 98 ἐτῶν.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος, τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου τιμᾷ καὶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία τὴν 28 ἰδίου μηνός, «Θεοφιλὴς εἴπερ τις μάλιστα ὢν καὶ ἀποστολικοῖς χαρίσμασι λαμπρυνόμενος» εὑρέθη σὲ πολὺ δυσχερῆ θέσι, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας τὸν διέταξε νὰ δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸν αἱρετικὸν Ἄρειον, ὁ ὁποῖος, μ' ὅλο ποὺ εἶχε δώσει ἔγγραφον ὁμολογίαν καὶ διαβεβαίωσιν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὅτι ἀπηρνήθη τὴν αἵρεσίν του, κατὰ βάθος ἐπίστευεν εἰς αὐτήν.

Ἀφοῦ ἠρνήθη ἐπιμόνως εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ δεχθῇ τὸν δῆθεν μετανοήσαντα αἱρετικόν, ὁ Ἀλέξανδρος τελικῶς, πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ, διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ ἐλεύθερον πεδίον δράσεως εἰς τὸν καταχθόνιον κληρικόν.

Περίλυπος ὅμως μέχρι θανάτου, παρεκάλει τὸν Ὕψιστον, ὅπως καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, νὰ παρέλθῃ εἰ δυνατὸν τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ. Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ ὥρισεν ὅπως ὁ Ἄρειος γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἔνθεος Ἱεράρχης μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ἔπεσε πρηνὴς κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια προσηυχήθη εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν παρεκάλεσεν ἵνα προφυλάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν ἀπειλοῦντα αὐτὴν κίνδυνον.

Καὶ ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἁγίου Ἱεράρχου καὶ ηὐδόκησε νὰ τὸν δικαιώσῃ. Ὁ αἱρετικὸς Ἄρειος εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον, ἄξιον τῆς ἀσεβείας του.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀρείου ἀπεδόθη δικαίως εἰς τὴν Θείαν δίκην.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος συνεκάλεσε τότε τοὺς πιστοὺς εἰς κοινὴν προσευχὴν καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὄχι διότι ἐχάρη διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρείου, ἀλλὰ διότι διὰ τοῦ θανάτου του ἡ Ἐκκλησία ἀπηλλάγη ἑνὸς αἱρετικοῦ.

Τὸ θαῦμα τοῦτο, θεωρηθὲν ὡς ἀναγνώρισις τῆς ἁγιωσύνης τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου καὶ ἐπιβράβευσις τῆς ἀρετῆς του, ἐπηύξησε τὸν γόητρόν του εἰς τὸν λαὸν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν.

Ἡ Ἐκκλησία, τιμῶσα τὸν ἔνθεον ἱεράρχην, ἀνεκήρυξε τοῦτον ἅγιον, τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου ἑορτάζει τὴν 30 Αὐγούστου.

Δ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀφοῦ τελείωνε ἡ ἐποχὴ τῶν βιολεττῶν, ἑτοιμάζαμε ἄλλα φυτά, γιατὶ κατὰ κανόνα ποτὲ ὁ κηπουρὸς δὲν πρέπει ν' ἀφήνη μιὰ θέσι στὸν κῆπο του ἄδεια. Κι' ὅλη του ἡ φροντίδα, ὅλη του ἡ τέχνη εἶναι νὰ φέρνη τὰ λουλούδια του στὴν ἀγορὰ τὴ στιγμὴ ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ πουλήση ἀκριβώτερα. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι οἱ μεγάλες γιορτὲς τοῦ χρόνου, παραδείγματος χάρι — γιὰ τὴ Γαλλία — τοῦ Ἁγίου Πέτρου, τῆς Παναγίας, τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου· γιατὶ πλῆθος Γάλλοι καὶ Γαλλίδες ὀνομάζουνται Πέτροι, Πετρῖνες, Μάριοι, Μαρίες, Λουδοβῖκοι, Λουῆδες, Λουΐζες κτλ. καὶ πλῆθος γάστρες ἢ μπουκέτα χρειάζουνται γι' αὐτὲς τὶς γιορτές. Κάθε παραμονή, βλέπει κανεὶς τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ γεμάτους λουλούδια, κι' ὄχι μόνο στ' ἀνθοπωλεῖα, παρὰ καὶ στὰ πεζοδρόμια, στὰ σταυροδρόμια, στὰ σκαλάκια τῶν σπιτιῶν, παντοῦ.

Ὁ Πέτρος Ἀκέν, ἀφοῦ πούλησε τὶς βιολέττες του, ἐργάζουνταν τώρα γιὰ τὶς μεγάλες γιορτὲς τοῦ Αὐγούστου (γιατὶ τὸν Αὔγουστο εἶναι τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου), κι' ἑτοίμαζε μαργαρῖτες, φούξιες καὶ ροδοδάφνες, ὅσες μποροῦσαν νὰ χωρέσουν στὰ γυαλόσπιτα καὶ στὶς σέρρες μας. Ὅλ' αὐτὰ τὰ φυτὰ ἔπρεπε ν' ἀνθίσουν τὴν ὡρισμένη ἡμέρα, οὔτε νωρίτερα, γιὰ νὰ μὴ μαραθοῦν, οὔτε ἀργότερα, γιὰ νὰ μὴν ξεπέση ἡ τιμή.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ ἀπαιτεῖ κάποια τέχνη, γιατὶ δὲν ἐξουσιάζει κανεὶς οὔτε τὸν ἥλιο, οὔτε τὴ βροχή, οὔτε τὸν ἀέρα. Ὁ Πέτρος Ἀκὲν ἦταν μάστορης σ' αὐτὴ τὴν τέχνη. Ποτὲ τὰ λουλούδια του δὲν ἄνοιγαν νωρίτερα ἢ ἀργότερα. Μὰ καὶ πόσες φροντίδες, πόση ἐργασία γι' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα!

Ἤμαστε τώρα στὶς 5 Αὐγούστου καὶ τὰ φυτά μας πήγαιναν λαμπρά. Στὸ περιβόλι, στὸ ὕπαιθρο, οἱ μαργαρῖτες ἔδειχναν τὰ μπουμπούκια τους ἕτοιμα ν' ἀνοίξουν, καὶ στὶς σέρρες ἢ στὰ γυαλόσπιτα, ποὺ τὰ τζάμια τους ἦταν ἀσπρισμένα μὲ ἀσβέστη, γιὰ νὰ μετριάζεται τὸ φῶς, φούξιες καὶ ροδοδάφνες ἄρχιζαν ν' ἀνθίζουν. Ἐσχημάτιζαν μεγάλους θάμνους ἢ πυραμίδες μὲ μπουμπούκια ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Τὸ θέαμα ἦταν ἔξοχο καὶ συχνὰ ἔβλεπα τὸν πατέρα νὰ τρίβη τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι.

— Θὰ πιάσουμε πολλὰ λεφτά! ἔλεγε στὰ παιδιά του.

Καὶ λογάριαζε, γελῶντας σιγά, πόσα θὰ κέρδιζε ἀπὸ τὴν πούλησι τῶν λουλουδιῶν του.

Εἴχαμε ἐργασθῆ πολὺ γιὰ νὰ φθάσουμε ὡς ἐδῶ, χωρὶς ν' ἀναπαυώμαστε οὔτε κἂν τὴν Κυριακή. Ἐπειδὴ ὅμως τώρα ὅλα ἦσαν ἕτοιμα καὶ τακτικά, ἀποφασίσθηκε, γιὰ νὰ ξεσκάσουμε λίγο, νὰ πᾶμε ὅλοι νὰ φᾶμε, τὴν Κυριακὴ ἐκείνη, στὸ Ἀρκέϊγ, στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου τοῦ πατέρα, περβολάρη σὰν κι' αὐτόν. Κι' ὁ Κάπης ἀκόμα θἄρχουνταν μαζί μας. Θὰ ἐργαζόμαστε ὡς τὶς τέσσερες τ' ἀπόγεμα, ἔπειτα θὰ κλειδώναμε καὶ θὰ φεύγαμε. Στὸ Ἀρκέϊγ θὰ φθάναμε στὶς πέντε, θὰ τρώγαμε κι' ἀμέσως θὰ γυρίζαμε γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε νωρὶς καὶ νὰ ξυπνήσουμε τὴ Δευτέρα πρωΐ, φρέσκοι καὶ καλοδιάθετοι.

Τί χαρά!

Ἔγιναν ὅλα ὅπως τὰ εἴπαμε καὶ λίγα λεπτὰ ὕστερ' ἀπὸ τὶς τέσσερις, ὁ πατέρας ἐγύριζε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ τῆς μεγάλης πόρτας.

— Ξεκινοῦμε ὅλοι! εἶπε φαιδρά.

— Κάπη, ἐμπρός!

Καὶ πιάνοντας τὴ Λίζα ἀπὸ τὸ χέρι ἄρχισα νὰ τρέχω μαζί της, συνοδευόμενος ἀπὸ τὰ χαρούμενα γαυγίσματα τοῦ Κάπη, ποὺ πηδοῦσε τριγύρω μας. Ἴσως θὰ ἐνόμιζε πὼς βγαίναμε γιὰ ταξεῖδι μακρινὸ καὶ πὼς γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ γυρίζαμε ἔτσι στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἄρεσε βέβαια καλύτερα παρὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ στενοχωριέται στὸ σπίτι.

Φορούσαμε ὅλοι τὰ καλά μας ροῦχα, τὰ Κυριακάτικα, καὶ φαίνεται πὼς θὰ φαντάζαμε, γιατ' ἦταν ἄνθρωποι ποὺ γύριζαν στὸ πέρασμά μας καὶ μᾶς ἔβλεπαν. Δὲν ξέρω πῶς ἤμουν ἐγώ· ἡ Λίζα ὅμως μὲ τὸ ψάθινο καπέλλο της, τὸ γαλάζιο της φόρεμα καὶ τὰ σταχτιὰ μποτίνια της, ἦταν βέβαια τὸ πιὸ χαριτωμένο, τὸ πιὸ ζωηρὸ κοριτσάκι ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῆ. Ἦταν ἡ χάρι κι' ἡ χαρὰ προσωποποιημένες. Τὰ μάτια της, ἡ μυτίτσα της, οἱ ὦμοι της, τὰ μπρατσάκια της, ὅλα της μιλοῦσαν.

Οἱ ὧρες πέρασαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι στὸ τέλος τοῦ γεύματος κάποιος ἀπὸ 'μᾶς παρατήρησε ὅτι ὁ οὐρανός, κατὰ τὴ δύσι, γέμιζε ἀπὸ μαῦρα σύννεφα καί, καθὼς τὸ τραπέζι ποὺ τρώγαμε ἦταν ἔξω στὸ ὕπαιθρο, εὔκολα μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε πὼς ἔρχουνταν μπόρα.

Ἡ Λίζα μὲ τὰ γιορτινά της ἦταν χαριτωμένη.

— Παιδιά, μᾶς φώναξε ὁ πατέρας, κάμετε γρήγορα νὰ γυρίσουμε στὴν Γκλασιέρα.

— Ἀπὸ τώρα; εἴπαμε ὅλα τὰ παιδιά.

Ἡ Λίζα δὲν εἶπε τίποτε, ἔκαμε ὅμως διάφορα νεύματα διαμαρτυρίας.

— Ἂν σηκωθῆ ἀέρας, μπορεῖ νὰ μᾶς πάρη τὰ γυαλόσπιτα. Δρόμο!

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀντιλογία. Ξέραμε ὅλοι πὼς αὐτὰ τὰ γυαλόσπιτα εἶναι ἡ περιουσία τῶν κηπουρῶν καὶ πὼς ἂν ἔσπαζαν τὰ τζάμια ἀπ' τὸν ἀέρα θἆταν καταστροφή.

— Πάω μπροστά, εἶπε ὁ πατέρας. Ἔλα μαζί μου, Βενιαμίν, καὶ σὺ Ἀλέξη. Θὰ τρέξουμε μεῖς νὰ προλάβουμε. Ὁ Ρεμῆς ἂς ἔλθη πιὸ σιγά, μὲ τὴ Στεφανία καὶ μὲ τὴ Λίζα.

Καὶ χωρὶς νὰ ποῦν ἄλλο τίποτα, ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς μὲ βῆμα γοργό. Ἐμεῖς τοὺς ἀκολουθήσαμε, κανονίζοντας τὸ βῆμα μας, ἡ Στεφανία δηλαδὴ κι' ἐγώ, κατὰ τὸ βῆμα τῆς Λίζας. Δὲν εἴχαμε πιὰ ὄρεξι γιὰ γέλια, δὲν τρέχαμε, δὲν χοροπηδούσαμε, ὅπως στὸν ἐρχομό.

Ὁ οὐρανὸς γίνουνταν ὁλοένα πιὸ μαῦρος, ἡ θύελλα ἔφθανε γρήγορα. Τὴν προμηνοῦσαν σύννεφα σκόνης, ποὺ τὰ σήκωνε καὶ τὰ στριφογύριζε ὁ ἄνεμος. Ὅταν μᾶς εὕρισκε κανένα τέτοιο σύννεφο ἔπρεπε νὰ στεκώμαστε, νὰ γυρίζουμε τὴ ράχι στὸν ἄνεμο καὶ νὰ κλείνουμε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ στραβωθοῦμε. Ὅταν ἀναπνέαμε, αἰσθανόμαστε στὸ στόμα μιὰ χωματίλα.

Ἀπὸ μακριὰ βροντοῦσε κι' οἱ βροντὲς αὐτὲς πλησίαζαν ὁλοένα, ἀνακατευμένες μὲ ζωηρότατες ἀστραπές.

Ἡ Στεφανία κι' ἐγὼ εἴχαμε πιάσει τὴ Λίζα ἀπ' τὰ χεράκια καὶ τὴ σέρναμε πίσω μας. Ἀλλὰ μὲ δυσκολία μᾶς ἀκολουθοῦσε καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ περπατοῦμε ὅσο γρήγορα θέλαμε.

Θὰ προλαμβάναμε τὴ θύελλα; Ὁ πατέρας καὶ τὰ παιδιὰ θὰ ἔφθαναν σὲ καιρό;

Γιὰ μᾶς τὸ ζήτημα ἦταν ἁπλῶς νὰ μὴ βραχοῦμε· γιὰ κείνους ὅμως ἦταν νὰ προλάβουν καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ γυαλιά, δηλαδὴ νὰ τὰ κλείσουν ὅλα, γιὰ νὰ μὴ μπο-

ρέση ὁ ἄνεμος νὰ μπῆ ἀπὸ μέσα καὶ νὰ τὰ πετάξη ἀνάκατα.

Οἱ βροντὲς ἀντηχοῦσαν τώρα συχνότερα καὶ τὰ σύννεφα πύκνωσαν τόσο, ὥστε σχεδὸν ἐσκοτείνιασε. Σὲ λίγο ἡ βροχὴ θὰ ξεσποῦσε.

Περίεργο πρᾶγμα! Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς βροντές, ἀκούγαμε κι' ἕναν ἄλλο φοβερὸ κρότο ποὺ ἦταν ἀνεξήγητος. Θάλεγες πὼς ἕνα ὁλάκερο σύνταγμα ἱππικοῦ ἐκάλπαζε γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ θύελλα. Μ' αὐτὸ ἦταν ἀνοησία. Τί ἐγύρευε ἱππικὸ στὴ συνοικία μας;

Ἄξαφνα ἄρχισε νὰ πέφτη χαλάζι. Πρῶτα μερικὰ σπηριὰ μᾶς κτύπησαν στὰ πρόσωπα. Ἔπειτα, σχεδὸν ἀμέσως, ἔγινε σωστὸς κατακλυσμός. Ἀναγκασθήκαμε νὰ καταφύγουμε κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα.

Ἀπὸ κεῖ εἴδαμε νὰ πέφτη τὸ τρομερώτερο χαλάζι ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ. Κάτι σπηριὰ μεγάλα σὰν αὐγὰ περιστεριοῦ, ποὺ καθὼς ἔπεφταν ἔκαναν κρότο φοβερό. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ δρόμος ὅλος σκεπάσθηκε ἀπὸ ἕνα ἄσπρο στρῶμα, σὰ νἄμαστε στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν κρότο τοῦ χαλαζιοῦ ἀκούγαμε κάθε τόσο καὶ κρότους γυαλιῶν ποὺ ἔσπαζαν.

— Ἄχ, τὰ γυαλιά μας! φώναξε ἡ Στεφανία.

Αὐτὸ εἶχα συλλογισθῆ κι' ἐγώ.

— Ὁ πατέρας μπορεῖ νἄφθασε μὲ τὸν καιρό, εἶπα.

— Καὶ νἄφθασαν πρὶν ἀπὸ τὸ χαλάζι, ἀδύνατο νὰ πρόφθασαν νὰ σκεπάσουν τὰ γυαλόσπιτα μὲ τὶς ψάθες. Θἄσπασαν ὅλα!

— Λένε πὼς τὸ χαλάζι πέφτει σὲ μέρη - μέρη...

— Τὸ σπίτι μας εἶναι τόσο κοντά, ποὺ δὲν πιστεύω νὰ γλύτωσε. Ἂν ἔπεσε στὸ περβόλι τόσο χαλάζι, ὅσο ἐδῶ, εἴμαστε χαμένοι. Ἄχ, Θεέ μου! Κι' ὁ καϋμένος ὁ πατέρας ποὺ λογάριαζε νὰ καλοπουλήση τὰ λουλούδια του! Εἴχαμε τόση ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα!

Δὲν ἤξερ' ἀκόμα τὶς τιμὲς τῶν διαφόρων πραγμάτων' πολλὲς φορὲς ὅμως εἶχ' ἀκούσει νὰ λένε πὼς τὰ πλαίσια μὲ τὰ γυαλιά, ποὺ σχημάτιζουν τὰ γυαλόσπιτα, ἐκόστιζαν χίλια πεντακόσια ἕως χίλια ὀκτακόσια φράγκα ἡ ἑκατοντάδα. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ἀμέσως τί καταστροφὴ θἄταν γιὰ μᾶς, ἂν τὸ χαλάζι εἶχε σπάσει τὰ πεντακόσια ἢ ἑξακόσια γυαλιὰ ποὺ εἴχαμε, χωριστὰ τὶς σέρρες καὶ τὰ πολύτιμα φυτά.

Ἤθελα νὰ ρωτήσω τὴ Στεφανία' μά, ἀπὸ τὸν κρότο ποὺ ἔκανε τώρα τὸ χαλάζι, δὲν μπορούσαμε ν' ἀκουγώμαστε. Ἔπειτα ἡ Στεφανία δὲν φαίνουνταν νἄχη ὄρεξι γιὰ κουβέντα. Ἔβλεπε νὰ πέφτη τὸ χαλάζι ἐκεῖνο μὲ τὸ περίλυπο πρόσωπο ἀνθρώπου ποὺ θἄβλεπε νὰ καίγεται τὸ σπίτι του.

Τὸ φοβερὸ χαλάζι δὲν ἐβάσταξε παρὰ πέντε-ἕξη λεπτά' κι' ἔπαψε ξαφνικὰ ὅπως εἶχε ἀρχίσει. Τὸ σύννεφο ἔφευγε τώρα πρὸς τὸ Παρίσι καὶ μεῖς μπορέσαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ μᾶς προφύλαξε. Στὸ δρόμο, τὰ σκληρὰ καὶ στρογγυλὰ σπηριὰ κυλοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας σὰν βότσαλα καὶ τὸ στρῶμά τους ἦταν τόσο πυκνό, ποὺ χωνόμαστε ὥς τὰ στραγάλια.

Ἡ Λίζα δὲν μποροῦσε νὰ περπατῆ στὸ χαλάζι μὲ τὰ πάνινα μποτινάκια της καὶ τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ προσωπάκι της, τόσο χαρούμενο στὸν ἐρχομό, ἦταν τώρα καταλυπημένο καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ ματάκια της.

Δὲν ἀργήσαμε νὰ φθάσουμε στὸ σπίτι. Βρήκαμε τὴν ξώπορτα ἀνοικτὴ καὶ μπήκαμε ἀμέσως στὸ περβόλι.

Ὢ τί θέαμα!

Ὅλα ἐκεῖ μέσα σπασμένα, χαλασμένα, ἀνάκατα! Πλαίσια, λουλούδια, σπασμένα τζάμια καὶ χαλάζι ἀποτελοῦσαν ἕνα μῖγμα, ἕνα ἄμορφο ἀνακάτωμα. Ἀπὸ τὸ περβόλι ἐκεῖνο, τὸ τόσο ὡρσῖο, τὸ τόσο πλούσιο τὸ πρωΐ, δὲν ἔμεναν τώρα παρὰ τ' ἀνομάτιστα αὐτὰ χαλάσματα!

Κι' ὁ πατέρας; Ποῦ ἦταν;...

Δὲν τὸν βλέπαμε πουθενά, καὶ ψάχνοντας νὰ τὸν βροῦμε, φθάσαμε στὴ μεγάλη σέρρα, ποὺ οὔτε ἕνα τζάμι της δὲν εἶχε μείνει γερό. Ἐκεῖ μέσα ἦταν καθισμένος, πεσμένος καλύτερα, σ' ἕνα σκαμνί, ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια ποὺ σκέπαζαν τὶς πλάκες. Ἀκίνητοι κοντά του στέκουνταν ὁ Ἀλέξης κι' ὁ Βενιαμίν.

— Ἄχ, παιδιά μου! φώναξε σηκώνοντας τὸ κεφάλι, ὅταν ἄκουσε τὰ βήματά μας ἀπάνω στὰ σπασμένα τζάμια. Ἄχ, δυστυχισμένα μου παιδιά!

Καὶ παίρνοντας τὴ Λίζα στὴν ἀγκαλιά του, ἄρχισε νὰ κλαίη, χωρὶς νὰ προσθέση λέξι.

Τί νἄλεγε;

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Πολλὲς φορὲς ἴσως θὰ σᾶς γεννήθηκε τὸ ἐρώτημα: Γιατί ὁ Οὐρανὸς φαίνεται γαλάζιος;

Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου χρώματος τοῦ οὐρανοῦ δὲν εἶναι τόσον εὔκολη, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει ἀρκετὰ σημεῖα ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ θίξωμε στὸ σημερινὸ μας σημείωμα ποὺ ἀπευθύνεται στὴν σπουδάζουσα Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ μάθη ποῦ ὀφείλεται τὸ χρῶμα ἐκεῖνο, ποὺ μαζὶ μὲ τὸ λευκὸν ἀποτελεῖ τὰ Ἐθνικά μας σύμβολα.

Τὴν ἐξήγησι τοῦ κυανοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἔδωσε πρὸ 60 περίπου χρόνων ὁ Ἄγγλος φυσικὸς λόρδος Rayleigh. Κατ' αὐτόν, τὸ ἡλιακὸν φῶς, πού, ὡς γνωστόν, εἶναι σύνθετον, περνῶντας ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖρα, ὑφίσταται περίθλασιν καὶ διάχυσιν ἐπάνω εἰς τὰ μικρὰ σωματίδια αὐτῆς καὶ ἀποτέλεσμα τῆς περιθλάσεως καὶ διαχύσεως αὐτῆς εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ χρώματος ποὺ βλέπομεν. Ἀλλὰ τὸ διαχεόμενον φῶς δὲν εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο.

Ὅταν τὰ σωματίδια τῆς ἀτμοσφαίρας εἶναι πολὺ μικρὰ καὶ μάλιστα τῆς τάξεως τοῦ μήκους τοῦ κύματος τῶν κυανῶν ἀκτίνων τότε καὶ τὸ περιθλώμενον φῶς εἶναι κυανοῦν. Τὸ ἀντίθετον συμβαίνει, ὅταν τὰ σωματίδια εἶναι μεγαλείτερα. Τότε τὸ διαχεόμενον καὶ περιθλώμενον φῶς εἶναι ἐρυθρόν. Διὰ νὰ γίνη ὅμως αἰσθητὸν τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν στρῶμα ἀέρος μεγάλου πάχους, ὅπου τὸ σύνολον τοῦ διαχεομένου φωτὸς μᾶς δίδει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ σωματίδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἡ γηΐνη ἀτμοσφαῖρα. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἔχει πάντοτε ὡρισμένον ποσὸν ξένων σωματιδίων, τὸ χρῶμα της θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποσὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν αἰωρουμένων σωματιδίων.

Ἔτσι, ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἔχη πολλὴν σκόνην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ μεγάλα σχετικῶς σωματίδια, τὸ λευκὸν φῶς τοῦ Ἡλίου, προσπίπτον ἐπ' αὐτῶν, διαχέει καὶ περιθλᾷ τὰς μεγάλου μήκους κύματος ἀκτῖνας καὶ δι' αὐτὸ τὸ χρῶμα της εἶναι μᾶλλον ἐρυθρόν. Αὐτὸ συμβαίνει ὅταν φυσοῦν νότιοι ἄνεμοι, ποὺ σηκώνουν σκόνην καὶ ὁλόκληρος ὁ οὐρανὸς εἶναι ἐρυθρωπός. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε, κατὰ κανόνα, χαμηλὰ εἰς τὸν ὁρίζοντα τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἐρυθρόν, διότι εἰς τὰ χαμηλὰ στρώματα ὑφίσταται ὡρισμένον ποσὸν ξένων σωματιδίων. Μάλιστα τοῦτο παρατηρεῖται περισσότερον τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας, ἐνῶ κατὰ τὰς πρωϊνὰς ποὺ δὲν ὑπάρχει μεγάλη κίνησις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς καὶ ἔχει προηγηθῆ ἡ ἡσυχία τῆς νυκτός, ὁ οὐρανὸς εἶναι ὅλος κυανοῦς.

Ἐπίσης ὁ οὐρανὸς εἶναι βαθυκύανος μετὰ μεγάλην καὶ ραγδαίαν βροχήν. Διότι τότε ἡ βροχὴ παρασύρει ὅλα τὰ ξένα σωματίδια ποὺ διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον λόγον αἰωροῦνται μέσα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ ἔτσι, ὅταν ἡ βροχὴ λήξη καὶ ἐμφανισθῆ ὁ Ἥλιος, τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ γίνεται βαθὺ κυανοῦν.

Ὅτι τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν περίθλασιν καὶ διάχυσιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἰς τὰ σωματίδια τῆς ἀτμοσφαίρας, ἠμποροῦμε νὰ τὸ βεβαιωθῶμεν κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον: Ἂν παρατηρήσωμεν τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ καιομένου σιγάρου, θὰ ἴδωμεν τοῦτο ὅτι πλησιάζει πρὸς τὸ κυανοῦν, ἐφ' ὅσον ἡ ποιότης τοῦ καπνοῦ εἶναι καλλιτέρα, ὁπότε καὶ τὰ μικρὰ σωματίδια τοῦ παραγομένου καπνοῦ εἶναι μικρότερα καὶ περιθλοῦν τὰς κυανᾶς ἀκτῖνας. Ἔπειτα, κατὰ τὴν νύκτα, τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ εἶναι σχεδὸν μαῦρον, διότι δὲν ὑπάρχει τὸ ἡλιακὸν φῶς διὰ νὰ προκαλέση ἐπὶ τῶν σωματιδίων τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας τὸ κυανοῦν χρῶμα ποὺ συνήθως παρατηροῦμεν ὅτι ἔχει ὁ οὐρανός.

Ἂν περιορίσωμεν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ οὐρανὸς αὐτῆς εἶναι κατὰ κανόνα αἴθριος καὶ πάντοτε κυανοῦς. Τὸ ἔκτακτον θέαμα ποὺ παρουσιάζει ὁ οὐρανός μας, προεκάλεσεν ἀνέκαθεν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῆ τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Σείριος

Χίλια δυὸ σὲ μιὰ σελίδα

Ἡ περιουσία τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ

Ο περιβόητος Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων δὲν ἦταν μόνον ἕνας θηριώδης τύραννος, ἀλλὰ καὶ ἕνας φοβερὸς φιλοχρήματος. Κατὰ τὸν θάνατόν του ἡ χρηματικὴ περιουσία του ὑπελογίσθη εἰς 72.640.000 γρόσια, ἐνῷ τῶν πολυτίμων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων του ἡ ἀξία ὑπερέβαινε τὰ 50 ἑκατομμύρια. Ἡ κτηματικὴ του περιουσία ἦταν ἀνυπολόγιστος. Αἱ μέθοδοι, μὲ τὰς ὁποίας ἀπέκτησε τὴν κολοσσιαίαν αὐτὴν περιουσίαν ὁ Ἀλῆς, ἦσαν ἐντελῶς πρωτότυποι. Ὅταν π.χ. κατὰ τὸ 1817 πάντρεψε τὸν τριτότοκο γυιό του Σαλήχ, ἡλικίας 17 ἐτῶν, ὑπεχρέωσεν ὅλους τοὺς ὑπηκόους του νὰ προσφέρουν δῶρα. Τὰ Ἰωάννινα ἐπὶ ὁλόκληρο μῆνα κατακλύζονταν ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους τοῦ Ἀλῆ, οἱ ὁποῖοι κουβαλοῦσαν τὰ δῶρα τους στοὺς νεονύμφους, δηλ. βώδια, ἄλογα, πρόβατα, ὀρνίθια, καρπούς, σκεύη καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς.

Σύμφωνα μὲ μιὰ μαρτυρία τῆς ἐποχῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἀντικείμενα, ἔπιπλα κλπ. προσεφέρθησαν 24.423 κριάρια, 759 μουλάρια, 31 ἄτια καὶ 117 ἄλογα μὲ πλήρεις ἱπποσκευάς. Κατὰ τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν, οἱ Καστινοὶ Τοῦρκοι προσέφεραν 360 «ζωντανά», τὸ βιλαέτιον τῆς Ἐλασσῶνος 400, τὸ Βελεστῖνόν 150, ὁ Τύρναβος 150, τὸ Μέτσοβον 170, τὸ βιλαέτιον Γρεβενῶν 420, τὸ βιλαέτιον Ἀγυιᾶς 150, τὸ τῶν Τρικκάλων 160, τὸ τῆς Ἀταλάντης 129, οἱ Καλαρρῦτες 100, ἡ Πρέσπα 100, ἡ Σαμαρίνα 200, τὸ Παλιοπογῶνι 557, ἡ Δρυϊνούπολις 795, ἡ Ριζὰ 548, αἱ συντεχνίαι τοῦ Βερατίου 500, οἱ Ναγκλῆδες 200, οἱ Ρωμαῖοι τῆς Πρεμετῆς 200, τὸ Λιασκοβίκι 150, τὸ βιλαέτι τῆς Στάροβας 250 καὶ ἡ Κράβαρη 200.

Πεδιὰς εἰς τὸν πυθμένα τῆς ἀβύσσου

Τὸ νότιον ἄκρον τῆς νήσου Κούβας ἀπολήγει σὲ μιὰ ὀροσειρὰ ὕψους 8.000 ποδῶν, ποὺ ἡ βάσις της, καθὼς εἰσχωρεῖ μέσα στὴ θάλασσα κάθετα σχεδόν, σχηματίζει τὴν πλευρὰν μιᾶς ὑποβρυχίου ἀβύσσου, ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Ἄβυσσος τοῦ Μπάρλετ».

Ἡ ἄβυσσος αὐτὴ εἶναι μιὰ ἐκτεταμένη πεδιὰς σὲ βάθος 4½ μιλίων, μήκους 700 μιλίων καὶ πλάτους 80. Εἰς βάθος 1½ μιλλίου ἡ πίεσις τοῦ νεροῦ φθάνει σχεδὸν δυὸ τόννους κατὰ τετραγωνικὸν δάκτυλον, ἐνῷ ἡ θερμοκρασία του φθάνει πολὺ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Στὰ ἀνήλια αὐτὰ βάθη ζοῦν ψάρια ἄγνωστα σχεδὸν στοὺς φυσιοδίφας, τὰ ὁποῖα ἔχουν προικισθῆ ἀπὸ τὴ φύσι μὲ πολυπλοκώτατα ὄργανα, κατάλληλα πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς τροφῆς των. Τὰ ψάρια αὐτὰ οὐδέποτε ἀνεβαίνουν στὴ φωτεινὴ ζώνη τῶν ὑδάτων. Τὸ κεφάλι τους ὅμως εἶναι ἐφωδιασμένο μ' ἕνα εἶδος ὀργάνου, ποὺ ἐκπέμπει φῶς ὅμοιο μὲ τὸ φῶς τῶν πυγολαμπίδων, μὲ τὸ ὁποῖον φωτίζουν τὸν δρόμον των στοὺς σκοτεινοὺς δαιδάλους τῆς ἀβύσσου.

Οἱ ἀστρονόμοι τοῦ Ἄρεως

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὁ ἐκδότης μιᾶς Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου ἐζήτησε τηλεγραφικῶς πληροφορίας ἀπὸ ἕνα διακεκριμένον Ἄγγλον ἀστρονόμον διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄρεως ἐπὶ τῇ προϋποθέσει βέβαια ὅτι ὁ Ἄρης κατοικεῖται. Ὁ ἀστρονόμος ἀπήντησε μὲ 7 λέξεις διότι ἡ ἀπάντησις ἦτο πληρωμένη γιὰ 12 λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πέντε ἐχρειάζοντο διὰ τὴν διεύθυνσι τῆς ἐφημερίδος. «Ἀτμόσφαιρα Ἄρεως, ἐτηλεγράφησε, διαυγεστάτη, κάτοικοι αὐτοῦ πάντες ἀστρονόμοι». Διότι, φυσικά, ἂν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐκεῖ ἐπάνω, ποὺ ἔχουν ἕνα τόσο καθαρὸν οὐρανόν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάμνουν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ παρατηροῦν τοὺς ἀστέρας!

Πῶς ἕνα διαμάντι καταλαβαίνετε ἂν εἶναι ψεύτικο ἢ ἀληθινό.

Ἕνα διαμάντι καταλαβαίνομε ἂν εἶναι ἀληθινὸ ἢ ψεύτικο ἂν τὸ τρίψωμε στὸ σκοτάδι ἐπάνω σ' ἕνα ἀχρωμάτιστο ξύλο. Ἂν τὸ διαμάντι εἶναι ἀληθινὸ θὰ φωσφορίση.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

1. Τὸ κρασί, τὸ ξέρετε, παρασκευάζεται ἀπὸ τὰ σταφύλια. Τὴν ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ, ἀφοῦ κοποῦν τὰ σταφύλια, τοποθετοῦνται μέσα σὲ κοφίνια ἢ πανέρια, τὰ ὁποῖα οἱ τρυγηταὶ τὰ μεταφέρουν στὸ πατητῆρι.

*

2. Μέσα σ' αὐτὸ τὰ σταφύλια συνθλίβονται καὶ ἀπὸ τὸ πατητῆρι τρέχει ἕνας σακχαροῦχος χυμός, τὸν ὁποῖον χύνουν μέσα σὲ ξύλινους ἢ τσιμεντένιους κάδους. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο διάστημα ὁ χυμὸς αὐτὸς ἀρχίζει ν' ἀναταράσσεται:

*

3. Θερμαίνεται σιγά-σιγὰ καὶ ἀφήνει νὰ ἐκφεύγουν φυσαλλίδες σὰν νὰ βράζῃ: λέγουν ὅτι ζυμοῦται. Ὅταν ἡ ζύμωσις σταματήσῃ, ὁ χυμὸς δὲν εἶναι πιὰ σακχαροῦχος, ἔχει μιὰ γεῦσι, μιὰ μυρωδιὰ διαπεραστική: ἔχει μεταβληθῆ σὲ κρασί.

*

4. Ὁ φλοιὸς τοῦ σταφυλιοῦ, τόσον τοῦ πράσινου (ἢ ἄσπρου) ὅσο καὶ τοῦ μαύρου σταφυλιοῦ, περιέχει μιὰ οὐσία ἡ ὁποία κατὰ τὴ ζύμωσι γίνεται κόκκινο σκοῦρο καὶ δίδει στὸ κρασὶ τὸν χρωματισμὸ ποὺ ξέρετε.

5. Ἐὰν ὅμως, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ζύμωσις, ἀφαιρεθοῦν προσεκτικὰ ὅλοι οἱ φλοιοὶ τῶν σταφυλιῶν ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτόν, ὁ χυμὸς δὲν χρωματίζεται καὶ τότε ἐπιτυγχάνεται τὸ λευκὸ ἀχρωμάτιστο κρασί.

*

6. Καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ ἐξηγεῖ τὸ ὅτι μποροῦν νὰ κάμουν κόκκινο κρασὶ ἀπὸ ἄσπρα σταφύλια ἢ ἄσπρο κρασὶ ἀπὸ μαῦρα σταφύλια. Ἐὰν τώρα ἀφεθῇ ἕνα μέρος φλοιῶν, τότε ἐπιτυγχάνουν τὸ ροζ κρασί.

*

7. Ὅταν λοιπὸν παρασκευασθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ κρασί, κλείνεται μέσα σὲ βαρέλια ὅπου τὸ ἀφήνουν ἐπὶ ἕνα ἀρκετὸ διάστημα. Οἱ ἀκαθαρσίες ποὺ περιέχει κατακάθονται τότε στὸν πάτο καὶ σχηματίζουν τὴν «οἰνολάσπη».

*

8. Ὅταν τὸ κρασὶ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ὅλη τὴν «οἰνολάσπη του» τὸ χύνουν μέσα σὲ καθαρώτατες νταμιτζάνες ἢ βυτία, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποστέλλονται στὸ ἐμπόριο. Ἡ ρετσίνα γίνεται μὲ τὴ προσθήκη καὶ ξένης οὐσίας (ρετσίνας).

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ
κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
(ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ)

2

3

4

1) Τρία στιγμιότυπα
ἐπιθεωρήσεις τοῦ
κ. Ἀλεξ. Κανελλ
2) Ἐπίσκεψις Φαλα
εἰς τὸν ἱερὸν ναὸ
Τήνου.
3) Τμῆμα Φαλαγγιτ
Ρεθύμνης.
4) Βαθμοφόροι Π.
Στρατόπεδόν τω
5) Ὁμὰς Φαλαγγιτ
6) Ἐπιτελεῖς Περιφ
κλείου (Κρήτης)
7) Ἀθλήτριαι τῆς Ε

1

5

α ἀπὸ ἐπισκέψεις καὶ
ῦ Κυβερν. Ἐπιτρόπου
λοπούλου.
γγιτισσῶν Σύρου εἰς
ν τῆς Εὐαγγελιστρίας

ῶν Περιφ. Διοικήσεως

Δ. Κοζάνης εἰς τὸ
ν.
ισσῶν Πρεβέζης.
φ. Διοικήσεως Ἡρα-

.Ο.Ν. Λακωνίας.

Πανοραματικὰ τοπεῖα τῶν νησιῶν μας (Ἄνδρος).

Η ΣΕΛΙΣ για τα κορίτσια

ΥΨΗΛΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

«Τίποτε δὲν ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπο περισσότερο ἀπὸ τὴν πάλη καὶ τὴν προσπάθεια στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Στὴ ζωή μας πολλὲς φορὲς παρουσιάζεται τὸ μυθικὸ σταυροδρόμι τοῦ Ἡρακλῆ. Δυὸ γυναῖκες — τὶς ξέρετε ἀπὸ τὴν ἱστορία — ἡ Κακία καὶ ἡ Ἀρετή, στέκουν καὶ μιλοῦν καὶ προτρέπουν. Προσπαθοῦν νὰ ἐπηρεάσουν καὶ νὰ πείσουν. Ἡ Κακία σοῦ τάζει ξένοιαστη, ξεκούραστη ζωή. Ἡ Ἀρετὴ σοῦ λέγει τὴν ἀλήθεια: Στενό, ἀνηφορικὸ μονοπάτι, ἀγκάθια, κοτρώνια, ἱδρῶτας, μὰ στὸ τέλος ἀνέβασμα στὴν κορφή.

Ἡ ζωὴ ποὺ ὑπόσχεται ἡ πρώτη δημιουργεῖ ἀνθρώπους ψεύτικους. Κάποια ψευτοεξυπνάδα, κάποια ρητορικὴ εὐκολία, λιγάκι ξυνὸ πνεῦμα καὶ ἱκανότητα νὰ ἐγγίζουν κομψὰ μὲ τὰ μαλθακά τους ἀκροδάχτυλα ἀνάλαφρα τὸ κάθε τί. Ἄνθρωποι ρηχοί, ἐπιπόλαιοι, χωρὶς θέλησι καὶ χωρὶς χαρακτῆρα. Φτάνουν κάπου, ἀράζουν, κι' ἀπὸ κεῖ παίζουν μὲ τοὺς ὁμοίους των τὴ ζωὴ σὰν τὶς μπάλλες τῆς ἀντισφαιρίσεως ἔτσι γιὰ γοῦστο καὶ γιὰ νὰ περνᾷ ὁ καιρός.

Ἡ ζωὴ ὅμως, ποὺ ἡ δεύτερη ὑπόσχεται εἶναι τραχειά, μὰ ὡραία. Εἶναι δύσκολη, μὰ ἱκανοποιητική. Ἡ πρώτη δίνει μιὰ ζωὴ Δαναΐδων, ποὺ δὲν γέμισαν ποτὲ τὸ ἄπατο πιθάρι. Ἐνῷ ὁ δρόμος τῆς δεύτερης θὰ ξεχειλίσῃ τὴ ζωὴ μὲ συναισθήματα καὶ χαρὲς ποὺ ἔφεραν οἱ ψηλὲς καὶ μεγάλες προσπάθειες.

«Θεέ, διαβάζουμε κάπου, ὅλα τ' ἀγαθὰ πουλᾶς στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν προσπάθεια». Ὥστε ὅλα τ' ἀγαθὰ μπορεῖ νὰ τ' ἀγοράσῃς, νὰ τ' ἀποχτήσῃς μὲ τὴν προσπάθειά σου πρὸς τὰ ἀνώτερα ἐπίπεδα τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξης καὶ σὺ νέο κορίτσι.

Ὅταν τώρα, ποὺ καὶ σὺ βρίσκεσαι στὸ σταυροδρόμι τῆς ζωῆς σου, πρόκειται ν' ἀρχίσῃς κάτι δύσκολο, μὴ διστάσῃς. Θἄρθῃ καιρὸς ποὺ θὰ νοιώσῃς τὴν ἀπέραντη χαρὰ μιᾶς ψυχικῆς ἱκανοποίησης, ποὺ μὲ καμμιὰ ἄλλη χαρὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ παραβληθῇ. Ἐξάσκησε τὴ θέλησί σου νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ δύσκολα καὶ τὰ καλά. Κάθε καλὸ εἶναι καὶ δύσκολο. «Μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου σου νὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον σου!». Εἶναι συμβολικὴ κι' αὐτὴ ἡ βιβλικὴ ἀλήθεια. Σήμερα μᾶς λέγει στὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς μας: «Πρέπει νὰ κουραστῇς, νὰ προσπαθήσῃς, πρέπει νὰ ἱδρώσῃς, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς κάτι καλὸ γιὰ νὰ γεμίσῃ, γιὰ νὰ χορτάσῃ ἡ ψυχή σου εὐφροσύνη!».

Καὶ ἡ ἀτσαλένια μας ἐποχή, νέο κορίτσι, τοποθετεῖ καὶ σένα σήμερα στρατιώτη γερό, στὸ γενικὸ τῆς λαϊκῆς καὶ Ἐθνικῆς Ἀναγέννησης ἔργο. Σήμερα ἡ ὑψηλή σου προσπάθεια εἶναι ἐξ ἴσου ἀναγκαία, ὅπως καὶ τοῦ Ἀκρίτα στρατιώτη, γιὰ τὴν διατήρησι τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος. Ἐκεῖνος φυλάγει μὲ τὸ ὅπλο τὰ σύνορα τῆς ἐδαφικῆς μας ὑπάρξεως, ἐσὺ μὲ τὸ ὅπλο τῆς ψυχικῆς σου δυνάμεως θὰ φυλάξῃς τὴν ἀκαραιότητα τῆς πατροπαράδοτης ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ποὺ χωρὶς αὐτὴ ὡς βάσι καὶ ὡς πηγή, καμμιὰ ἀκεραία Πατρίδα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Χωρὶς τὸ μελοκύτταρο δὲν γίνεται ἡ μελόπηττα καὶ ἀχρηστεύει ἡ κυψέλη. Χωρὶς οἰκογένεια, τὸ ἀρχικὸ αὐτὸ κύτταρο, οὔτε κοινωνία, οὔτε λαός, οὔτε ἔθνος μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Μὲ ξεφτυσμένη οἰκογένεια οἱ Κοινωνίες εἶναι ἀγέλες μόνο, μὴ ὀργανικὰ δεμένων ἀτόμων.

Στερνὰ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ μπορεῖς καὶ μόνη σου νὰ σκεφθῇς, νέα Φαλαγγίτισσα, πόσο γιγαντιαία εἶναι ἡ ἀποστολή σου σήμερα καὶ πόσο ὑψηλὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ προσπάθειά σου ὡς μέλλουσας ἱέρειας τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Σ. Καρ.

✻ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ✻

Ἀφαίρεσις κηλίδων ὑγρασίας ἀπὸ τὰ ἀσπρόρρουχα.

Μουσκεύουμε τὸ ἀσπρόρρουχο σὲ λουτρὸ perborate de soude. Τὸ ἀφήνουμε ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Τὸ ἐκθέτομε νὰ στεγνώσῃ, κατόπιν τὸ βουτοῦμε σὲ νερό, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτομεν ἀρκετὸ νερὸ ζαβέλ. Τελειώνουμε ξεπλένοντας μιὰ ἢ δυὸ φορές.

Ἀφαίρεσις κηλίδων μελάνης ἀπὸ τὶς μεταξωτὲς κάλτσες.

Πρέπει εὐθὺς ὡς γίνῃ ἡ κηλὶς νὰ βουτήξωμε τὸ κηλιδωμένο μέρος σὲ ζεστὸ νερὸ ἢ ἐσάνς τερεβινθίνης. Μποροῦμε ἀκόμη νὰ δοκιμάσουμε τρίβοντας τὴν κηλῖδα μὲ χυμὸ λεμονιοῦ.

Ἀφαίρεσις νωπῶν κηλίδων μελάνης ἀπὸ χαλί.

Στεγνώνουμε τὴν κηλῖδα τῆς μελάνης μὲ στουπόχαρτο. Κατόπιν τὴν βρέχομε λίγο καὶ τὴν σκεπάζομε μὲ πυκνὸ στρῶμα ἀπὸ χονδρὸ ἀλάτι. Ἐπὶ 4 μέρες τοὐλάχιστον τὸ κηλιδωμένο μέρος πρέπει νὰ μείνῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ὑγρὸ ἀλάτι. Ἀκολούθως ἀφαιροῦμε τὸ ἀλάτι καὶ πλένομε μὲ ἐσάνς.

Πῶς καθαρίζουμε τὶς κρυστάλλινες καράφες.

Τὸ κρύσταλλο πλένεται μὲ καθαρὸ νερό, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτομε λίγη ἀμμωνία. Γιὰ νὰ καθαρίσουμε τὶς γωνιές, χρησιμοποιοῦμε στρογγυλὴ βοῦρτσα, πολὺ μαλακή. Γιὰ νὰ γυαλίσῃ, μποροῦμε νὰ τὸ τρίψουμε μὲ πριονίδια πολὺ λεπτά.

Μιὰ στοιχειώδης προφύλαξις εἶναι νὰ μὴ πλένουμε τὸ κρύσταλλο μὲ πολὺ ζεστὸ νερό. Ὁμοίως δὲν θὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ στεγνώσῃ εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ θὰ τὸ τρίψουμε μ' ἕνα λινὸ πανί, ποτὲ δὲ μὲ βαμβακερό. Στὸ νερὸ τοῦ ξεβγάλματος μποροῦμε νὰ προσθέσουμε λίγο ἀγγλικὸ λουλάκι.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος συνίσταται εἰς τὸ νὰ τρίψουμε τὸ κρύσταλλο μὲ οἰνόπνευμα.

Πῶς θὰ διορθώσουμε τὸ βελοῦδο μιᾶς πολυθρόνας;

Ἕνα μέσον ἁπλοῦν καὶ πάντοτε ριζικὸν εἶναι νὰ πισπιλίσουμε τὸ βελοῦδο μὲ λεπτὸ πίτυρο ζεστὸ καὶ ξηρό. Αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν ἐπαναλαμβάνομεν ἐν ἀνάγκῃ πολλὲς φορές. Προτοῦ θέσωμε τὸ πίτυρο, κτυποῦμε καὶ βουρτσίζομε τὸ βελοῦδον.

Ἕνα ἄλλο μέσον ἐξ ἴσου ἐξαίρετον εἶναι νὰ τὸ βουρτσίσωμε μὲ ἐλαφρὰ διάλυσι ἀμμωνίας καὶ νὰ τὸ πισπιλίσωμε ἀκολούθως ἀφθόνως μὲ μαγειρικὸν ἅλας, τὸ ὁποῖον ἀφαιροῦμε βουρτσίζοντας.

Πολύπλοκες κηλῖδες.

Γιὰ νὰ ἀφαιρέσωμε πολύπλοκες κηλῖδες ἀπὸ ὑφάσματα εὐπαθῆ, πρέπει νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸ ὕφασμα στὸ καθαριστήριο, ὅπου ὁ καθαριστὴς μὲ τὴν μακράν του πεῖραν καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ μᾶς. Ἀλλὰ ἐὰν ὁ καθαριστὴς δὲν ἀναλαμβάνῃ, τί θὰ κάμωμε;

Μποροῦμε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ βάψουμε ὁλόκληρο τὸ ὕφασμα, ἐὰν ἡ στερεότης του ἀξίζῃ τὸν κόπον.

Ἀλλ' ἐὰν τὸ ὕφασμα ἔχῃ πολὺ χρησιμοποιηθῇ;

Προσπαθοῦμε τότε νὰ ἐπιτύχουμε μιὰ μικρὴ τροποποίησι, ἢ νὰ μετατοπίσουμε μιὰ γαρνιτοῦρα γιὰ νὰ ἀφαιρέσωμε ἔτσι τὸ κηλιδωμένο κομμάτι ἢ νὰ τὸ κρύψουμε.

Β. Βασιλειάδου

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν μὲ κακομεταχειρίστηκαν... Μοῦ δώσαν μάλιστα καὶ μερικὰ ψητὰ ψάρια, ποὺ τὰ καταβρόχθισα, καθὼς ἤμουν πεινασμένος, κι' ἤπια νερὸ ἀπὸ ἕνα ρυάκι, ποὺ κατέβαινε ὣς τὴν ἀμμουδιά. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ ἄγριοι καθόνταν γύρω μου, σὰ νὰ μὲ φύλαγαν μὴ τοὺς φύγω.

»Αἰσθάνθηκα κάποια εὐχαρίστησι ὅταν εἶδα πὼς τὸ τουφέκι μου, ποὺ οἱ ἄγριοι αὐτοὶ δὲν ἤξεραν νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν, καθὼς κι' ὁ κυνηγετικός μου σάκκος, ἀπείραχτα, εἶχαν τοποθετηθῆ στὰ πόδια ἑνὸς βράχου. Κι' ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου, ἂν παρουσιαζόταν μιὰ καλὴ εὐκαιρία, νὰ φιλοδωρήσω αὐτοὺς τοὺς ἀραπάδες μὲ μερικὲς τουφεκιές....

»Ἕν' ἀπρόοπτο περιστατικὸ δὲν ἄργησε ν' ἀλλάξη αὐτὴ τὴν κατάστασι. Κατὰ τὶς ἐννιὰ τὸ βράδυ, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους ποὺ ἔφτανε ὣς τοὺς βράχους, ἔγινε μιὰ μεγάλη φασαρία, ἕνας θόρυβος φοβερός, ποὺ κατατρόμαξε τοὺς ἀγρίους... Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν κατάλαβα τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ θορύβου: Ἦταν ἕνα κοπάδι ἐλέφαντες,— καμμιὰ τριανταριὰ τὸ λιγώτερο,—ποὺ ἀκολουθοῦσαν μὲ ἥσυχο βῆμα τὴν κοίτη τοῦ ρυακιοῦ!

»Ἀπερίγραπτος ὁ τρόμος τῶν ἀγρίων! Φαίνεται πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή τους ποὺ ἔβλεπαν τέτοια θηρία, πελώρια, μὲ τόσο μακριὲς μύτες καὶ μὲ κάτι σὰν χεράκι στὴν ἄκρη τους...Ὅταν σηκώθηκαν οἱ προβοσκίδες, οἱ ἀραπάδες ἔσκυψαν, μαζεύθηκαν, ἔγιναν ἕνα κουβάρι κι' ὅταν ἀπὸ τὶς προβοσκίδες βγῆκαν ἦχοι σὰν σαλπίσματα, ὅπου φύγη-φύγη οἱ ἀραπάδες! Ἄλλοι τόσκασαν ἀπὸ τοὺς βράχους, ἄλλοι προσπάθησαν νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὶς πιρόγες τους, ἐνῶ οἱ ἐλέφαντες παρακολουθοῦσαν ἀπαθέστατα τὴ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ πανικοῦ.

»Ἐγὼ ἔβλεπα 'ς αὐτὸν μιὰ εὐκαιρία ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν ὠφεληθῶ τὸ γρηγορώτερο καί, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, χωρὶς νὰ θελήσω νὰ μάθω πῶς θὰ τελείωνε αὐτὸ τὸ συναπάντημα ἐλεφάντων καὶ ἰθαγενῶν, ἔτρεξα στοὺς βράχους καὶ χώθηκα στὸ δάσος, ὅπου βρῆκα τὸν καλό μου Φάλμπ νὰ μὲ περιμένη τριγυρίζοντας ἐκεῖ-μέσα.... Ἐννοεῖται, ὅτι πρόφθασα ν' ἀρπάξω καὶ τὸ τουφέκι μου καὶ τὸν κυνηγετικὸ μου σάκκο, ποὺ τόσο θὰ μοῦ χρησίμευαν στὸ δρόμο...

»Περπάτησα ὅλη τὴ νύκτα, ὅλη τὴν ἄλλη μέρα κυνηγῶντας γιὰ νὰ τρώγω καὶ μὴ σταματῶντας, παρὰ γιὰ νὰ ψήσω καὶ νὰ φάγω τὸ κυνῆγι μου. Ἔτσι, σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ἔφθασα στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Μόντροζ, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ νεροφράχτη.

»Ἤξερα τότε ποῦ βρισκόμουν καὶ κατέβηκα ὣς τὸ μικρὸ παραπόταμο, ποὺ ἀκολουθήσαμε τότε ὁ πατέρας μου κι' ἐγώ. Εἶχα νὰ περάσω πεδιάδες καὶ δάση πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ, ὅπου ἔφθασα σήμερα τ' ἀπόγευμα... Πέρασα τὸ Φραγμὸ καὶ ἦλθα... Ὤ, τί εὐχαρίστησι, ἀγαπητοί μου γονεῖς, ἀγαπητοί μου φίλοι, ποὺ σᾶς βρῆκα ὅλους στὸ Φελσενχάϊμ! Γιατὶ φοβούμουν μὴν εἴχατε φύγει, γιὰ νὰ μὲ βρῆτε».

Αὐτὴ τὴ διήγησι ἔκαμε ὁ Τζάκ, ποὺ δὲν ἐπροκάλεσε παρὰ τὶς δυὸ-τρεῖς ἐκεῖνες διακοπὲς ποὺ σημειώσαμε.

Καὶ τώρα παρουσιαζόταν τὸ ζήτημα: Τί νὰ ἦταν οἱ ἰθαγενεῖς ἐκεῖνοι; Ἀπὸ τὴ δυτικὴ βέβαια ἀκτὴ τῆς Αὐστραλίας, ποὺ ἦταν ἡ πλησιέστερη στὸ νησὶ τῶν ἀποίκων, ἐκτὸς ἂν ὑπῆρχε κανέν' ἀρχιπέλαγος στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἄγνωστο ἀκόμα, ὅπως ἦταν ὡς χθὲς κι' ἡ Νέα Ἐλβετία. Ἂν ὅμως οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἦταν Αὐστραλοί, ἂν ἀνῆκαν στὴ φυλὴ αὐτή, ποὺ κατέχει τὴν τελευταία βαθμίδα στὴν ἀνθρώπινη κλίμακα, ἔμενε ἀνεξήγητο πῶς κατάφεραν νὰ κάμουν ἕνα τόσο μακρινὸ ταξεῖδι μὲ πιρόγες. Ἐκτὸς πιὰ ἂν οἱ κακοκαιρίες τοὺς ἔσπρωξαν, χωρὶς νὰ θέλουν, τόσο μακριά...

Ἀλλὰ ὅποιοι κι' ἂν ἦταν, τώρα ποὺ εἶχαν ἴδη τὸν Τζάκ, ἤξεραν πιὰ πὼς τὸ νησὶ ἦταν κατοικημένο ἀπὸ ἀνθρώπους ἄλλης φυλῆς ἀπὸ τὴ δική τους. Τί θὰ ἔκαναν;...

Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τριγυρίσουν τὴν ἀκτὴ μὲ τὶς πιρόγες τους καὶ ν' ἀνακαλύψουν σὲ λίγο τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας καὶ τὸ Φελσενχάϊμ;...

Ἀλήθεια, ὁ «Ξιφίας» δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐπιστρέψη. Σὲ μιά, τὸ πολὺ σὲ δυὸ ἑβδομάδες, τὰ κανόνια του θὰ βροντοῦσαν. Κι' ὅταν θ' ἀγκυροβολοῦσε στὸν ὅρμο, κανένας κίνδυνος δὲν θἄταν πιὰ γιὰ τοὺς ἀποίκους!

Πραγματικῶς, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 5 Ὀκτωβρίου, πλησίαζε νὰ συμπληρωθῆ χρόνος ἀφότου εἶχε φύγει ὁ «Ξιφίας», κι' ὁ πλοίαρχος Λίττλστων εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μὴ λείψη περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο. Γι' αὐτὸ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα οἱ ἄποικοι περίμεναν νὰ ἰδοῦν τὴν ἀγγλικὴ κορβέττα καὶ τὸ πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία ἦταν ἕτοιμο ν' ἀποκριθῆ στὶς κανονιές, ποὺ θὰ χαιρετοῦσαν τὴ σημαία τὴ στημένη στὴν κορυφὴ Ζὰν-Ζερμάττ.

Πρόφτασα νὰ πάρω τὸ τουφέκι καὶ τόσκασα.

Ἡ προετοιμασία λοιπὸν μιᾶς ἄμυνας ἐναντίον τῶν ἀγρίων δὲν χρειαζόταν νὰ γίνη τώρ' ἀμέσως. Ἄλλωστε ἦταν πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ τοὺς προξένησε ἡ θέα τῶν ἐλεφάντων, μπῆκαν ὅπως μπόρεσαν στὶς πιρόγες τους, γιὰ νὰ γυρίσουν ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦλθαν. Ἔτσι δὲν ἦταν ἀνάγκη ν' ἀλλάξη καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνήθειες τῶν δυὸ οἰκογενειῶν καὶ θὰ περιωριζόνταν μόνο νὰ προσέχουν τὴ θάλασσα πρὸς τὸ Φελσενχάϊμ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν ξανάπιασαν τὶς ἐργασίες, ποὺ τὶς εἶχε διακόψει αὐτὴ ἡ ἀναστάτωσι, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐκεῖνες ποὺ χρειαζόνταν γιὰ νὰ τελειώση ἡ ἐκκλησίτσα.

Ὅλοι ἐργάσθηκαν. Ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕτοιμη στὸ γυρισμὸ τοῦ «Ξιφία». Οἱ τέσσερες τοῖχοι, τρυπημένοι ἀπὸ στενόμακρα παράθυρα, ἦταν κι' ὅλα κτισμένοι ὣς τὸ ὕψος τῆς στέγης, καὶ στὸ βάθος ἕνα στρογγυλὸ ἄνοιγμα ποὺ ἐφώτιζε τὸ ἱερό. Ὁ κ. Οὐόλστων κατεσκεύασε τὴ στέγη ἀπὸ κάτι μπαμποὺ τόσο στερεά, ὥστε οὔτε ἡ πιὸ ραγδαία βροχὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ διαπεράση. Ὅσο γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα ἀνέλαβαν νὰ τὸ στολίσουν ὅπως ταίριαζε καὶ μποροῦσαν νὰ περηφανεύουνται γιὰ τὸ γοῦστο τους.

Οἱ προετοιμασίες αὐτὲς ἐξακολούθησαν ὣς τὶς 15 τοῦ Ὀκτώβρη, ὡς τὴν ἡμέρα δηλαδή, ποὺ, καθὼς εἶχαν συμφωνήσει, θὰ γύριζε ὁ «Ξιφίας». Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ταξεῖδι ἦταν μακρινό, ἂν ὁ «Ξιφίας» ἀργοῦσε ἀκόμα μιὰ-δυὸ ἑβδομάδες, δὲν ἦταν βέβαια λόγος γιὰ ν' ἀνησυχήσουν. Ν' ἀνυπομονήσουν ναί, μὰ μόνο ν' ἀνυπομονήσουν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε πὼς στὸ Φελσενχάϊμ ἡ ἀνυπομονησία εἶχε μεγαλώσει πολύ.

Ἦλθε κι' ἡ 19 τοῦ μηνὸς καὶ καμμιὰ κανονιὰ δὲν ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἔτσι ὁ Τζάκ, καβάλλα στὸν ὄναγρο, πῆγε στὸ Πρόσπεκτ-Χὶλλ κι' ἀπὸ κεῖ στὸ ἀκρωτῆρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδος. Κρῖμα στὸν κόπο! Ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη ὣς τοὺς πιὸ μακρινοὺς ὁρίζοντες.

Ἡ ἴδια ἐκδρομὴ ἔγινε καὶ στὶς εἰκοσιεπτὰ τοῦ μηνός, ἀλλὰ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε, — κι' ἂς μὴν ἀπορήση κανείς, — ἡ ἀνησυχία ἄρχισε ν' ἀντικατασταίνη τὴν ἀνυπομονησία.

— Ἐλᾶτε δά, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ κ. Ζερμάττ γιὰ νὰ ἡσυχάζη τοὺς δικούς του. Δεκαπέντε μέρες... τρεῖς ἑβδομάδες ἔστω, δὲν εἶναι καμμιὰ σπουδαία καθυστέρησι...

— Ἔπειτα, ἐπρόσθετε ὁ κ. Οὐόλστων, εἴμαστε βέβαιοι πὼς ὁ «Ξιφίας» μπόρεσε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἀγγλία τὴν ὡρισμένη ἐποχή;

— Καὶ ὅμως, παρετήρησε ἀφελέστατα ἡ κυρία Ζερμάττ, τὸ Ναυαρχεῖο θὰ βιαζόταν νὰ κάμη κατοχὴ τῆς νέας ἀποικίας...

Κι' ὁ κ. Οὐόλστων χαμογέλασε μὲ

τὴ σκέψι ὅτι τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ βιασθῆ γιὰ νὰ κάμη ὅ,τι δήποτε.

Ὁπωσδήποτε, κυττάζοντας ὁλοένα τὴ θάλασσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀκρωτηριοῦ τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδος, δὲν παραμελοῦσαν νὰ κυττάζουν καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀνατολικοῦ. Πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα, τὰ κυάλια στρεφόνταν πρὸς τὸν "Ορμο τῶν Ἐλεφάντων — ὅπως εἶχεν ὀνομασθῆ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ὅπου εἶχαν βγῆ οἱ ἄγριοι.

Ἀλλὰ ὣς τότε καμμιὰ πιρόγα δὲν εἶδαν. Ἂν οἱ ἄγριοι δὲν εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ νησί, φαινόταν πὼς δὲν εἶχαν κανένα σκοπὸ ν' ἀφήσουν τὸν καταυλισμό τους ἐκεῖνο. Ἂν ὅμως, ἀντίθετα πρὸς κάθε ἐλπίδα, παρουσιαζόνταν καμμιὰ μέρα ἀπ' τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι, διευθυνόμενοι πρὸς τὸν "Ορμο τῆς Σωτηρίας, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς σταματήσουν μὲ τὸ πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία καὶ μὲ τὰ κανόνια, ποὺ ἦταν στημένα στὰ ὑψώματα τοῦ Φελσενχάϊμ;... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς θἄταν προτιμότερο νὰ εἶχαν ν' ἀμυνθοῦν ἐναντίον τους ἀπὸ τὴ θάλασσα παρὰ ἀπὸ τὴν ξηρά, καὶ πὼς ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ τοὺς ἀποίκους θἄταν ἂν οἱ ἄγριοι ἐρχόνταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἐκβιάζοντας τὸ Φραγμό.

Πραγματικῶς, ἡ εἰσβολὴ ἑκατὸ ἀραπάδων κι' ἡ ἔφοδος ποὺ θὰ ἔκαναν στὸ Φελσενχάϊμ, δὲν θἄταν καθόλου εὔκολο ν' ἀποκρουσθῆ! Ἴσως τότε θὰ γινόταν ἀνάγκη νὰ καταφύγουν στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, ὅπου θὰ μποροῦσαν ν' ἀντισταθοῦν ὣς τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ «Ξιφία».

Ἀλλὰ ὁ «Ξιφίας» δὲν φαινότανε, καὶ τελείωνε ὁ Ὀκτώβρης, ὁ δωδέκατος μῆνας ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του!...

Κάθε πρωῒ ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζάκ, περίμεναν νὰ τοὺς ξυπνήση καμμιὰ κανονιά. Ὁ καιρὸς ἦταν ἔξοχος. Οἱ ἐλαφρὲς ὁμίχλες τοῦ ὁρίζοντα ἔπεφταν μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἔτσι, ὅσο μακριὰ μποροῦσαν νὰ φθάνουν, τὰ βλέμματα ἔψαχναν γιὰ τὸν «Ξιφία».

Στὶς 7 τοῦ Νοέμβρη, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ ἔκαναν ὅλοι μαζὶ στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, εἶδαν καὶ πείσθηκαν πὼς κανένα πανὶ δὲν περνοῦσε ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δυὸ ἀκρωτήρια. Τοῦ κάκου τὰ βλέμματα ἐξερευνοῦσαν τὸν ὁρίζοντα κατὰ τὴν ἀνατολή, κατὰ τὴ δύση, κατὰ τὸ βορηᾶ... Μήπως, περιμένοντας ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας τὴν πραγματοποίησι τοῦ πιὸ ζωηροῦ πόθου τους, θἄβλεπαν νἄρχεται ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ ἡ καταστροφή;...

Ἔτσι ἔμειναν ὅλοι σιωπηλοὶ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, κυριευμένοι ἀπὸ ἕνα αἴσθημα ἀνάμικτο ἀπὸ φόβο κι' ἐλπίδα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ἦταν νύχτα, — σκοτάδι πυκνό...Μόλις ξεχώριζε κανεὶς τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ αὐτό, φορτωμένο μὲ σύννεφα χαμηλά, βαρειά, ξεσχισμένα, ξέφευγε κάποτε μιὰ ἀστραπή, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε βροντὴ ὑπόκωφη, πνιγμένη, σὰ νὰ ἦταν ἀνίκανο τὸ διάστημα ν' ἀντιλαλῆ κρότους.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΣΤΗΛΗ τοῦ Γιατροῦ

Ἀρρώστειες ποὺ μοιάζουν μὲ τὰ κοιλιακά.

Γ'.

Στὸ προηγούμενο μιλήσαμε γιὰ ποιούς λόγους δὲν ὑπάρχει γαστρικὸς πυρετὸς καὶ μὲ ποιὲς ἀρρώστειες συγχέεται. Σήμερα θὰ ἐξακολουθήσωμε γιὰ τὶς ἀσθένειες ποὺ μπερδεύουν πολλοὺς γιατρούς, ὥστε νὰ τὶς νομίζουν κοιλιακά, ἐνῷ κάθε ἄλλο παρὰ σχέσιν ἔχουν μ' αὐτά. Μετὰ τὴν ἀμυγδαλίτιδα, ποὺ εἴπαμε προχθές, ἔρχεται ἡ ἑλονοσία, συχνὴ δυστυχῶς ἀκόμη εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Τὸ κακὸ αὐτὸ νόσημα, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μιλήσωμε προσεχῶς, κάνει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διαταραχὲς ἀπὸ τὸ στομάχι, τόσο συχνὰ ποὺ ἔχει πλασθῆ ἀκόμη καὶ ὁ ὅρος «Γαστροελονοσία», ἐνῷ πραγματικὰ τὸ στομάχι καὶ οἱ τροφὲς ποὺ ἔφαγε τὴν προηγουμένη ὁ ἄρρωστος δὲν εὐθύνονται γιὰ τὸ πυρετό, ὁ ὁποῖος ὀφείλεται μόνον στὴν ἑλονοσία. Ἡ συμβαίνει νὰ παραγνωρίζεται καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἡ ἑλονοσία καὶ νὰ θέτουν διάγνωσι στομαχικοῦ πυρετοῦ, μὲ συνέπεια τὴ χορήγησι καθαρσίου καὶ διαίτης, πράγματα δηλ. ἀντίθετα πρὸς τὴν ἑλονοσίαν, ἡ ὁποία θέλει φαγητὸ μπόλικο, κινίνο καὶ ὄχι καθάρσιο, ποὺ ἐξαντλεῖ καὶ διατηρεῖ τὸν πυρετό. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἔχουν γιατρευθῆ ἀπὸ τὴν ἑλονοσία, ἀκριβῶς διότι δὲν ἄκουσαν τὸ γιατρό τους ποὺ τοὺς συνιστοῦσε δίαιτα. «Σηκώθηκα, σοῦ λένε, κρυφὰ μὲ πυρετὸ καὶ ἔφαγα μιὰ ντοματοσαλάτα μὲ τυρὶ καὶ τὸ γκιουβέτσι ποὺ ἔμεινε ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἦπια καὶ 2 ποτήρια κρασὶ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένη δὲν ξαναεῖδα πυρετό». Μὲ τὴν ἑλονοσία συμβαίνει συνήθως τὸ ἑξῆς: Τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν χρονία ἢ ὀξεῖα ἑλονοσία τυχαίνει μιὰ ἡμέρα νὰ φᾶνε τέσσερα ἀχλάδια περισσότερα καὶ νὰ κάνουν, ὅπως συνήθως, 6 μπάνια ποὺ ἐξαντλοῦν πραγματικὰ καὶ φέρνουν ἀμέσως τὴν ἑλονοσία στὴν ἐπιφάνεια, ἐπειδὴ δὲ στὴν εἴσοδο τοῦ πυρετοῦ τὸ πρῶτο σύμπτωμα εἶναι ὁ ἔμετος, τότε ἡ διάγνωσις εἶναι ἀσφαλής, δὲν θέλει συζήτησι καὶ τὰ ἀχλάδια ἀχώνευτα, γαστρικὸς πυρετός, δόστου καθάρσιο καὶ γάλα ἐπὶ 3 ἡμέρας. Ἀποτέλεσμα: ἡ ἑλονοσία χρονίζει καὶ σπαράσσει συνεχῶς τὸν τρυφερὸ ὀργανισμὸ τοῦ νέου, ἐνῷ ἡ ἄφθονη τροφὴ καὶ ἡ κινίνη τὴν θεραπεύουν ταχέως.

Ἔπειτα ἡ γρίππη—μ' αὐτὴ θὰ ἀσχοληθοῦμε τὸ χειμῶνα—κάνει κι' αὐτὴ συνηθέστατα διαταραχὲς ἀπὸ τὸ στομάχι καὶ ἰδίως ξηραίνει τὴ γλῶσσα καὶ βρωμάει τὸ στόμα. Τόσον οἱ γονεῖς, ὅσον καὶ ὁ ἀπρόσεκτος γιατρός, ὅταν μάλιστα δὲν ἔχη καὶ ἀκροαστικὰ καὶ βῆχα πολύ, θέτουν ἀμέσως τὴ διάγνωσι «γαστρικὰ» καὶ ἀρχίζουν τὰ βάσανα τῆς Γιολάνδας ἢ τοῦ Σταθάκη, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ συνέχισι τοῦ πυρετοῦ 5 καὶ 10 ἡμέρες περισσότερο ἀπὸ τὴν κανονικὴ πορεία μιᾶς 3ημέρου ἢ 5θημέρου γρίππης. Πρέπει δὲ νὰ ξέρουμε καλὰ ὅτι ἡ ἄσπρη γλῶσσα καὶ ἡ βρωμερὴ ἀπόπνοια εἶναι ἀποκλειστικῶς συμπτώματα τῆς γρίππης καὶ ὄχι τοῦ στομαχιοῦ, τόσον ὥστε ἀποκλείω πολλὲς φορὲς ἀκόμη καὶ τὸν τύφο, μυρίζοντας τοὺς ἀρρώστους μου, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ τύφος, ποὺ εἶναι πραγματικὰ ἀρρώστεια τῆς κοιλιᾶς, δὲν φέρνει βρῶμα στὸ στόμα, ἡ δὲ γλῶσσα εἶναι περισσότερο κόκκινη παρὰ ἄσπρη.

Κατόπιν ἡ ἀδενοπάθεια: Πόσες φορὲς δὲν φέρνει τὴν ἐτικέττα «κοιλιακὰ» καὶ πόσες φορὲς δὲν σώσαμε πραγματικὰ παιδιὰ ἀλλάζοντες τελείως τὴν τακτικὴ τῆς διαίτης καὶ τῶν φαρμάκων; Ὅσες δὲ φορὲς δὲν γενήκαμε πιστευτοί, καὶ τοῦτο γιατὶ πολλοὶ γονεῖς δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν καθόλου αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, προτιμῶντες ὡς πιὸ εὐχάριστη τὴ διάγνωσι «κοιλιακά», μᾶς ἐπεσκέφθησαν ὕστερα ἀπὸ καιρὸ γιὰ νὰ μᾶς διηγηθοῦν τὰ βάσανά των καὶ νὰ μᾶς παρακαλέσουν, ἔστω καὶ ἀργά, νὰ ἀναλάβωμε τὴ θεραπεία τῶν παιδιῶν των. Ἔπειτα πρέπει πάντες νὰ ἐννοήσωμε καλῶς ὅτι ἡ ἀδενοπάθεια δὲν εἶναι ἀμυγδαλῖτις ποὺ γιατρεύεται τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς ἔστω καὶ μὲ καθάρσιο ἢ μὲ δίαιτα. Ἡ ἀδενοπάθεια εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνος καὶ συχνότερη ἄλλωστε ἀπὸ τὸν τύφο, τὸν ὁποῖον εἶναι προτιμότερον νὰ συγχέωμεν μὲ τὴν ἀδενοπάθεια καὶ νὰ τοῦ δώσωμε κρέας καὶ ψάρια, διότι τὸ πολὺ - πολὺ νὰ κρατήση ὁ πυρετὸς 5 μέρες παραπάνω, διότι κίνδυνος ἐντερορραγίας κλπ. δὲν ὑπάρχει διὰ παιδιὰ σχεδὸν ποτέ, ἐνῷ συγχέοντες τὴν ἀδενοπάθειαν μὲ τύφο διατρέχωμε τὸν κίνδυνο μὲ τὴ δίαιτα νὰ κάνωμε τὸ παιδὶ φυματικό. Νὰ γιατὶ ἐπιμένομε πολὺ καὶ γιατὶ πολλὲς φορὲς γινόμαστε κακοί, ἀλλὰ κατόπιν στενοὶ φίλοι. Τέλος ἡ φυματίωσις στὴν ἀρχή της, τὶς περισσότερες φορές, παρουσιάζει πεπτικὰ συμπτώματα. Μὲ ἐκάλεσε πρὸ καιροῦ ἕνας γιατρὸς νὰ ἰδῶ τὴ κόρη του, ποὺ κατὰ τὴ διάγνωσι τοῦ πατέρα εἶχε πιθανὸν ἕλκος στομάχου καὶ δυσπεψία μὲ ἀπογευματινὸ πυρετό. Ἐνῷ δὲ τῆς εἶχε κάνει 10 ἀκτινοσκοπήσεις στὸ στομάχι δὲν σήκωνε τὶς ἀκτῖνες νὰ ἰδῆ καὶ τοὺς πνεύμονας ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ πιάνουν φωτιά, ὅπως εἴδαμε ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξέτασί μας. Σήμερα εὐτυχῶς βρίσκεται σὲ καλὴ κατάστασι καὶ πολὺ γρήγορα θὰ γίνη καλά, ἐνῷ σὲ μιὰ ἄλλη, γιατροῦ πάλιν, δὲν μπορέσαμε νὰ κάνωμε τίποτε, πρὸ 4 ἐτῶν, διότι ἦτο πολὺ ἀργά. Ἀναφέρω δύο παραδείγματα ἰατρῶν γιὰ νὰ καταλάβωμε πόσο συχνὰ εἶναι τὰ λάθη στοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν ἔχουν τὰ μέσα ἄφθονα, νὰ κάμνουν ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ προληφθῆ τὸ κακό.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Τὰ κέρματα

Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀκόμη ποιὰ ἐποχὴ καὶ ἀπὸ ποιὸν ἀκριβῶς ἐπενοήθησαν τὰ κέρματα. Ἐκεῖνο μόνο ποὺ εἶναι γνωστόν, εἶναι ὅτι οἱ πρῶτοι ἔμποροι τῆς ἀρχαιότητος ἀγνοοῦσαν τὰ χρήματα καὶ ἀντήλλασσαν τὸ ἐμπόρευμα.

Οἱ Φοίνικες ἔμποροι π. χ. ἀντήλλασσαν τὰ προϊόντα τῆς βιοτεχνίας των, διάφορα ὑφάσματα, πήλινα σκεύη καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, παίρνοντας μέταλλα, ἐλεφαντοκόκκαλα ἢ σπάνια φυτά, ποὺ τὰ προσέφεραν ἰδίως οἱ Ἀφρικανικοὶ λαοί.

Στὴν Κίνα πρῶτα καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀνατολὴ κατόπιν, ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν ἐν εἴδει χρημάτων μικρὰ τεμάχια χυτοῦ μετάλλου, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἐχάρασσον τὸ ὄνομα τῶν ἡγεμόνων ἢ ἐκείνων στοὺς ὁποίους ἀνῆκαν αὐτά.

Στὴ Ρώμη, γιὰ πολὺν καιρό, ὡς ἐπίσημον χρῆμα ἐχρησιμοποιοῦντο ράβδοι χαλκοῦ. Ὅταν αἴφνης ἤθελαν ν' ἀγοράσουν ἕνα ζευγάρι σανδάλια, πλήρωναν δίνοντας ὡρισμένα γραμμάρια χαλκοῦ. Κάθε ἔμπορος εἶχε μιὰ ζυγαριά, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ζύγιζε τὸν χαλκὸν ποὺ ἔπαιρνε ἔναντι πληρωμῆς. Ἀργότερα ὅμως, γιὰ νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ προστρέχουν διαρκῶς στὴ ζυγαριά, ἄρχισαν νὰ χαράσσουν ἐπάνω στὰ μέταλλα ἕνα σημάδι, ποὺ ἔδειχνε τὸ βάρος καὶ τὸ εἶδος τοῦ μετάλλου. Μετὰ ἀντικατέστησαν τὰ χάλκινα τετράγωνα τεμάχια μὲ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ, στὰ ὁποῖα ἔδωσαν σχῆμα στρογγυλὸ καὶ ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἐχάραξαν ἐπίσης διάφορα σήματα ὑποδεικνύοντα τὴν ἀξία τους.

Ἔτσι ἐδημιουργήθηκαν τὰ κέρματα.

* ΖΩΑ ΠΟΥ... ΜΕΤΑΜΦΙΕΖΟΝΤΑΙ *

Ὑπάρχουν καὶ ζῶα ποὺ... μεταμφιέζονται; Μάλιστα! Οἱ φυσιοδίφαι μποροῦν νὰ μᾶς διηγηθοῦν χίλια δυὸ νοστιμώτατα κι' ἐκπληκτικώτατα πράγματα γιὰ τὴν μεταμφίεσι διαφόρων ζώων.. Τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, ὡς γνωστόν, διέπεται ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητο νόμο τῆς ἀλληλεξοντώσεως.

Ὁ θάνατος τοῦ ἀδυνάτου εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὸ «δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου» εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς τῆς ζούγκλας.

Μιὰ ἀτελείωτη τραγῳδία παίζεται συνεχῶς ἐκεῖ, κατὰ τὴν ὁποίαν κάθε ζῶον προσπαθεῖ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωή του εἴτε ἀμυνόμενον ἂν εἶναι ἑρπετὸν ἰσχυρὸν μὲ λύσσαν καὶ πεῖσμα, εἴτε ἐφαρμόζον πρὸ τοῦ ἰσχυροτέρου ἀντιπάλου διάφορα κόλπα ἀπὸ τῆς τροπῆς εἰς ....ἄτακτον καὶ σωτήριον φυγὴν μέχρι τῆς μεταμφιέσεως!

Ὑπάρχουν ἔντομα, γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν πτερωτὸν κόσμον τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ποὺ κατορθώνουν νὰ καμουφλάρωνται τόσον καλὰ μέσα εἰς τὸ περιβάλλον των, ὥστε νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς φύλλου, ἑνὸς μίσχου ἢ ἑνὸς λουλουδιοῦ!

Γιὰ παράδειγμα σᾶς φέρνουμε ἕνα εἶδος ἐντόμων—παρασίτων τῆς τριανταφυλλιᾶς—ποὺ κατορθώνουν νὰ μεταμφιέζωνται σὲ ...κλαδιὰ ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὰ τῆς τριανταφυλλιᾶς. Κρεμιοῦνται κατὰ τέτοιον τρόπον τὸ ἓν κοντὰ στὸ ἄλλο, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃ πλήρως τὸ τέχνασμά των αὐτὸ τῆς ὁμαδικῆς ἀμύνης.

Γνωστὸν ἀκόμη εἶναι τὸ φυσικὸν χάρισμα τοῦ χαμαιλέοντος, ποὺ κατορθώνει νὰ γίνεται ἀόρατος, παίρνοντας τὸ χρῶμα τοῦ περιβάλλοντός του.

Μὲ κόλπο ἀκόμη κατορθώνει καὶ ὁ ἄγριος λαγωὸς νὰ ξεφεύγῃ πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν κυνηγῶν.

Ζαρώνει σὲ μιὰ φυσικὴ λακκοῦβα τοῦ ἐδάφους, κατεβάζει τ' αὐτιά του, μὲ τὰ ὁποῖα σκεπάζει τὰ μάτια του· καὶ τὸ κεφάλι του καὶ γίνεται «ἕνα μὲ τὸ χῶμα», τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ κυνηγὸς περνᾷ πλάϊ του, γιὰ νὰ ξεπεταχτῇ καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, μόλις ὁ διώκτης του προσπεράσῃ.

Τὸ ἴδιο κάνουν τὸ ὀρτύκι καὶ ἡ πέρδικα. Τὰ περδικόπουλα μάλιστα ἔχουν μιὰ καταπληκτικὴ εὐχέρεια στὸ νὰ καμουφλάρωνται ὅπου εὑρεθοῦν, παίρνοντας ἀπίθανες καὶ ἀστειότατες στάσεις κατὰ τὴν προσπάθειά τους νὰ κρυφτοῦν.

Ἔπειτα ἔχομε τὴν πολικὴ ἄρκτο. Κατάλευκη ὅπως εἶναι, εἶναι σχεδὸν ἀόρατος μέσα στὸ λευκὸ περιβάλλον τῶν χιόνων καὶ τῶν πάγων.

Μὰ ἔλα ποὺ τὸ μουσοῦδι της εἶναι μαῦρο! Ὁσάκις λοιπὸν θέλει ν' ἀμυνθῇ ἀποκρυπτομένη ἢ νὰ ἐπιτεθῇ, ἀόρατος σχεδόν, ἐναντίον καμμιᾶς φώκης, σηκώνει τὰ μπροστινά της πόδια καὶ μ' αὐτὰ καλύπτει τὸ μαῦρο μοῦτρο της. Δὲν εἶναι καταπληκτικὸ λοιπὸν αὐτό;

Ἀλλὰ καὶ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ ζῶα, ὅπως ἡ τίγρις, ὁ πάνθηρ καὶ ὁ βόας ἀκόμη, ἀπὸ τὰ ἑρπετά, καμουφλάρονται καταλλήλως, τὰ μὲν πρῶτα δύο μέσα στὶς φωτοσκιάσεις ποὺ κάνουν τὰ δένδρα, ὁ δὲ βόας μπερδευόμενος ὅταν στήνῃ «καρτέρι» πάνω στὰ δένδρα κατὰ τρόπον ποὺ φαίνεται ὡς ἕνας ἀθωότατος κορμὸς ἢ ἕνα κλαδὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο δένδρο.

Τὰ θαλάσσια ζῶα ἐπίσης μεταμφιέζονται ἢ καμουφλάρονται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὡς καὶ τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κινδύνων. Πλεῖστα τῶν ψαριῶν λαμβάνουσι τὰ χρώματα τοῦ πυθμένος ἢ τῶν θαλασσίων φυτῶν τοῦ μέρους ὅπου ζῶσι καὶ ἔχουν τὴν φωλιά τους.

Αἱ σηπίαι καὶ οἱ ὀκτάποδες εἶναι γνωστὸν ὅτι πρὸ τῶν κινδύνων ἐξαπολύουσι τὴν γνωστὴν μελάνην καὶ τοὺς δίδεται ἔτσι καιρὸς ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ πλεῖστα τῶν ἀμφιβίων καὶ ἑρπετῶν καὶ τῶν μεγάλων θαλασσίων κητῶν τὰ ὁποῖα ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν των χρησιμοποιοῦν ἐπιτυχέστατα τὴν μεταμφίεσίν των.

Ἀκόμη δὲ χίλια δυὸ ἄλλα παραδείγματα ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ παραθέσωμε, μᾶς δείχνουν ὅτι τὰ ζῶα μεταμφιέζονται τρόπον τινὰ καὶ καμουφλάρονται περίφημα.

Ὥστε ἡ ἐξυπνάδα δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸν προτέρημα τῶν ...ἀνθρώπων!

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Στὴ Λζούγια τῆς Σουηδίας βρέθηκε ἕνα χιλιετὲς ψωμὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Βίκιγκς, καμωμένο ἀπὸ ἀπόσταγμα πεύκης καὶ ἀλεῦρι μπιζελιῶν.

Σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας ἡ Μ. Βρεττανία μαζὶ μὲ τὶς ἀποικίες καὶ τὶς κτήσεις της παράγει 4 τόννους, ἤτοι 3.120 ὀκάδες ἀλάτι.

Σ' ἕνα νησὶ στὸ πέλαγος τῆς **Ν. Γουϊνέας** οἱ γάτες δὲν ἔχουν οὐρὰ γιατὶ οἱ κάτοικοι ἐνταφιάζουν τὶς **οὐρὲς** γιὰ ν' ἀποκτοῦν μαγικὲς δυνάμεις.

✶ ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ ✶

Λίγο πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὴ νῆσο Θήρα (Σαντορίνη) ὑπάρχουν δυὸ ἄλλα νησάκια, ἡ Θηρεσία καὶ τὸ Ἀσπρονῆσι. Κατὰ τὴν γνώμη τῶν γεωλόγων, τὰ τρία αὐτὰ νησάκια ἀνῆκαν κάποτε στὴ στεφάνη ἑνὸς πελώριου κρατῆρα ὑποθαλασσίου ἡφαιστείου. Ἡ στεφάνη αὐτὴ συνεπείᾳ μιᾶς ἐκρήξεως κατὰ τὸ ἔτος 233 π. Χ. ἔσπασε καὶ τὰ κομμάτια ποὺ ἀνυψώθηκαν ἐσχημάτισαν τὴν Θηρεσία τῆς Θήρας. Ἀργότερα, συνεπείᾳ ἄλλων ἐκρήξεων, σχηματίσθηκαν τὰ ἑξῆς ἡφαιστειογενῆ νησιά: Ἡ Ἱερὰ ἢ Παλαιὰ Καϋμένη (196 π. Χ.), ἡ Μικρὰ Καϋμένη (1573 μ. Χ.) καὶ ἡ Νέα Καϋμένη (1707 μ. Χ.).

Τὸν Ἰανουάριον 1866 ἐσημειώθη νέα δρᾶσις τοῦ ἡφαιστείου. Ἡ θάλασσα, κοντὰ στὴν μεσημβρινὴ ἀκτὴ τῆς Ν. Καϋμένης ἤρχισε νὰ θερμαίνεται μέχρις 60 βαθμῶν, ἐνῷ ἀπὸ τὸ βυθό της ἀνετινάσσοντο βράχοι καὶ μαῦρα θολωμένα νερά.

Τέλος μεταξὺ τῆς 6—7 Φεβρουαρίου, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σφοδρὴ ἔκρηξι ἀνεφάνη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνα νησάκι ποὺ πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α΄. Μετὰ 6 ἡμέρας, κοντὰ σ᾽ αὐτὴν τὴν ἀκτὴν ἀνεδύθη νέο νησάκι, ποὺ τὸ ὠνόμασαν Ἀφρόεσσα. Κατὰ τοὺς εἰδικούς, ἡ ἔκρηξις αὐτὴ ἐπλούτισε μὲν τὸ Αἰγαῖον μὲ δυὸ νέα μικρὰ νησάκια, ἐπροξένησεν ὅμως καὶ ἀρκετὲς καταστροφές. Στὴ μεγάλη καὶ ὁρμητικὴ ἔκρηξι τῆς Θήρας φλόγες, στῆλες ἀτμοῦ, στάχτες καὶ κομμάτια πυρακτωμένου σιδήρου ἀνατινάχτηκαν εἰς ὕψος 3 χιλ. μέτρων. Ἦταν μιὰ φοβερὴ στήλη ποὺ γινόταν ὁρατὴ μέχρι τῆς Κρήτης, μαύρη τὴν ἡμέρα καὶ φλογερὴ τὴν νύκτα. Ὅλα τὰ σπίτια τῆς Ν. Καϋμένης κατεστράφησαν, 1 ἐμπορικὸν πλοῖον ἐκάηκε ὑπὸ τῶν πυρακτωμένων μύδρων, ἐφονεύθησαν δὲ καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι. Πρὸ 15ετίας τὸ ἡφαίστειον «ἐξύπνησε» καὶ πάλιν, ὅπως λέγουν οἱ Σαντορινιοί, διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν νησίδων διὰ μιᾶς ἀκόμη, τῆς Δάφνης, ἀποκληθείσης οὕτω ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου Π. Κουκῆ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πολεμικοῦ μας, τὸ ὁποῖον κατέπλευσεν ἐκεῖ πρὸς καθησύχασιν τῶν τρομοκρατηθέντων κατοίκων.

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Θήρας, τὸ ἡφαίστειον ἐξύπνησε καὶ πάλιν, ἀλλὰ μὲ διαθέσεις, καθὼς φαίνεται, ἐντελῶς ἀντιθέτους ἐκείνων, μὲ τὰς ὁποίας μᾶς εἶχε συνηθίσει μέχρι τοῦδε. Συμφώνως πρὸς τὰς πληροφορίας, κατεποντίσθη ἤδη ἡ νησὶς Βασιλεὺς Γεώργιος, ἐνῷ ἡ δρᾶσις τοῦ ἡφαιστείου της συνεχίζεται. Νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ὁ Ἐγκέλαδος ἀπεφάσισε νὰ μᾶς πάρῃ πάλιν ὅ,τι μᾶς εἶχε προσφέρει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης;

~~~

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΙΦΩΝ;

Ὁ σίφων, ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα φυσικὰ φαινόμενα, εἶναι ἕνας στρόβιλος ἀέρος ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ποὺ μετατοπίζεται μὲ μιὰν ἐξαιρετικὰ σφοδρὴ περιστροφικὴ κίνησι, ὅπως ἀκριβῶς ἡ σβοῦρα τῶν παιδιῶν.

Τὸ περιστρεφόμενον αὐτὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος παίρνει σχῆμα χωνιοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ κάτω ἄκρη, ὁ λαιμός, μόλις ἐγγίζει τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Μέσα στὸ χωνὶ αὐτὸ δημιουργεῖται ἕνα κενὸ ἀέρος πού, σύμφωνα μὲ τὸν γνωστὸ φυσικὸ νόμο, πρέπει νὰ γεμίσῃ καὶ γεμίζει μὲ νερό, γίνεται δηλ. μιὰ ἀπορρόφησι θαλάσσιου νεροῦ καὶ τότε τὸ ἀέρινο χωνὶ ἀφοῦ γεμίσῃ γίνεται ὁρατό.

Ὁ σίφων δὲν ἔχει ποτὲ διάμετρο μεγαλείτερη ἀπὸ 10 μέτρα. Ἡ ταχύτης τῆς μετατοπίσεώς του ποικίλλει ἀπὸ 30—50 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ σίφωνος ἔγκειται στὴν ταχύτητα τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς στήλης.

Ὁ σίφων εἶναι ἀδελφός, σὰ νὰ ποῦμε, τοῦ «τυφῶνος»—δηλ. τοῦ μεγάλου ἀνεμοστροβίλου—μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἐνῷ ὁ τυφὼν παρατηρεῖται στὴν ξηρά, ὁ σίφων παρατηρεῖται στὴ θάλασσα.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ὁ πιὸ ἀκριβοπληρωμένος πίναξ εἶναι ἡ «Παναγία μὲ τὸ βρέφος» τοῦ Ραφαὴλ, ποὺ ἐπωλήθη τὸ 1928 ἀντὶ 175.000 ἀγγλικῶν λιρῶν.

Κατὰ ἕνα σοφόν, ἐκεῖνος ποὺ ζῇ 50 ἔτη τὰ 17 ἔτη κοιμᾶται, 15 ἐργάζεται, 8 ταξιδεύει, 4 τρώγει, 3 σχεδιάζει, 2 ξυρίζεται καὶ 1 διασκεδάζει.

Κατὰ μίαν στατιστικὴν τοῦ ἁρμοδίου τμήματος τῆς Κ.Τ.Ε., ὁ ἀριθμὸς τῶν νομάδων ποὺ ζοῦν στὴ Σαχάρα ἀνέρχεται εἰς 500 χιλιάδας.

Οἱ βιβλιοθῆκες

Στὴ Συρία, στὴ Νινευΐ, ξαναβρῆκαν τελευταίως ἕνα πλῆθος σμαλτωμένων τούβλων, πάνω στὰ ὁποῖα ἦσαν χαραγμένα ἱερὰ κείμενα.

Οἱ πλίνθοι αὐτοὶ ἦσαν τοποθετημένοι ἐπάνω σὲ τραπεζάκια μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κουγιουρτζίκ, φροντίδι τοῦ βασιλέως Ἀσουρμπανιπάλ. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἦταν νὰ ποῦμε ἡ ἀνακτορικὴ βιβλιοθήκη. Καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι παραδέχονται, ὅτι ὁ βασιλῆς αὐτὸς ἦταν ἕνας διακεκριμένος καὶ πολυμαθέστατος ἄνθρωπος, ποὺ περνοῦσε, φαίνεται, τὸν περισσότερο καιρό του μέ-

σα στὴ βιβλιοθήκη διαβάζοντας.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ περισσότερα τῶν «βιβλίων» τοῦ Ἀσουρμπανιπάλ, θρυμματίστηκαν σὲ μικρὰ κομμάτια ἀπὸ τοὺς διαδόχους Κυαξάρ τὸν 1ον καὶ τὸν Ναμποπαλασσάρ, δυὸ ἀμαθεῖς ποὺ δὲν ἤξεραν τίποτε ἀπὸ τέχνες καὶ γράμματα.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Αἴγυπτον ἄρχισαν νὰ γράφουν βιβλία ἐπάνω σὲ κυλινδρικοὺς παπύρους καὶ ὁ ἄξιος ἐκεῖνος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων Ὀσυμανδίας ἵδρυσε μιὰ βιβλιοθήκη, στὴν ὁποίαν ἔδωσε τὸ ὄνομα «Ἰατρὸς τῶν ψυχῶν». Στὴν Αἴγυπτο ἐπίσης ἱδρύθη ἡ φημισμένη βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἡ καὶ διασημοτέρα ὅλης τῆς ἀρχαιότητος. Ἰδιαιτέρως δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖος 3ος ὁ Εὐεργέτης ἐπλούτισε τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀλεξανδρείας, συγκεντρώνοντας σ᾽ αὐτὴν ὅ,τι βιβλίο ὑπῆρχε.

Δυστυχῶς λίγους αἰῶνες ἀργότερα ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ ἐκάη ἀπὸ πυρκαϊὰ κι᾽ ἔτσι ἐχάθηκαν γιὰ πάντα τὰ περισσότερα τῶν ἀρχαίων βιβλίων.
~~~

Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος τοῦ Κοσμᾶ ἀνήγγειλε μὲ πολλὴ συγκίνησι στὸν γυιό του τὸ μεγάλο νέο:

—Ἄκουσε, Κοσμᾶ...

—Ἀκούω, πατέρα μου ἀγαπητέ...

—Λαμπρά, παιδί μου. Αὔριο τὸ πρωΐ, λοιπόν, φεύγεις. Ὁ θεῖος σου ὁ Πίπης ποὺ ἦρθε προχθές, ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ σὲ πάρῃ μαζί του στὴν Ἀθήνα. Θὰ πηγαίνῃς στὸ σχολεῖο μαζὶ μὲ τὰ παιδιά του. Ἐκεῖ, στὴν πιὸ μεγάλη πολιτεία τῆς πατρίδος μας, θὰ δῇς ἕνα σωρὸ σπουδαῖα πράγματα καὶ θὰ γίνῃς μεγάλος ἄνθρωπος. Μὲ ἐννοεῖς;

—Ὄχι, πατέρα μου ἀγαπητέ.

—Δὲν ἔχει σημασία. Πρὸς τὸ παρὸν πήγαινε νὰ ἑτοιμάσῃς τὰ πράγματά σου. Νὰ τὰ κάνῃς ἕνα μπόγο καὶ νὰ ξαναρθῇς ὕστερα ἐδῶ.

—Κι' ἂν δὲν ξαναρθῶ;

—Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτό;

—Ἀστεῖα κάνω, πατέρα μου ἀγαπητέ...

—Σιωπή! Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ ἀστεῖα τώρα καί, μάλιστα, γιὰ τέτοια ἀστεῖα. Πήγαινε γρήγορα νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ εἶπα...

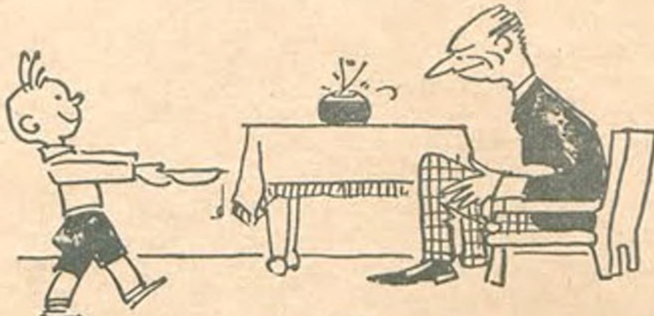
Ἐπῆγε ὁ Κοσμᾶς καὶ γύρισε ἔπειτα ἀπὸ λίγο κρατώντας ἕνα μικροσκοπικώτατο μπογαλάκι. Τὸ εἶδε αὐτὸ τὸ μπογαλάκι ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος καὶ ἔμεινε κατάπληκτος.

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε.

—Ὁ μπόγος ποὺ μοῦ εἶπες νὰ κάνω, πατέρα μου ἀγαπητέ.

Ὁ μπόγος ποὺ μοῦ εἶπες, πατέρα.

Νερὸ στὸ πιάτο, ἀπάντησε ὁ Κοσμᾶς.

—Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! Κι' εἶναι ὅλα τὰ πράγματά σου αὐτοῦ μέσα;

—Ὅλα, πατέρα μου ἀγαπητέ...

—Γιὰ νὰ δῶ.

Ἄνοιξε τὸ μπογαλάκι γιὰ νὰ δῇ ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος καὶ ἀμέσως συνέβησαν ἀξιοπερίεργα πράγματα: πολλῶν εἰδῶν καὶ ποιοτήτων βῶλοι κατρακύλισαν, μιὰ σβοῦρα ἔπεσε καὶ μιὰ σφεντόνα ἀπεκαλύφθη!

Ἐφρύαξε ὁ δυστυχὴς Ἀθανάσιος Μποῦφος τοῦ Κοσμᾶ.

—Τί εἶναι αὐτά, μωρέ; ἐφώναξε.

—Ποιά; ρώτησε ἐντελῶς ἀτάραχος ὁ Κοσμᾶς.

—Αὐτά!

—Δὲν τὰ βλέπεις;

—Σιωπή! Αὐτὰ εἶναι τὰ πράγματά σου;

—Αὐτά!

—Ἐπιμένεις;

—Ὁπωσδήποτε...

Ἡ διαφωνία πατρὸς καὶ υἱοῦ ἦταν ριζικωτάτη καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν φαινόταν νὰ ὑπάρχῃ ἄλλος τρόπος διευθετήσεως της, ἐκτὸς τοῦ ξυλοφορτώματος τοῦ Κοσμᾶ. Ὡς «ἀπὸ μηχανῆς Θεός», ὅμως, παρουσιάστηκε τὴν ἴδια ὥρα ὁ θεῖος Πίπης. Ἔτσι ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπεφάσισε τὴν ἀναβολὴν τῆς χειροτονίας τοῦ Κοσμᾶ δι' εὐθετώτερον χρόνον.

* * *

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κοσμᾶ στὴν Ἀθήνα ἦταν ἰδέα τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔχουμε πῆ ἤδη, ἦταν βαθύτατα πεπεισμένος ὅτι ὁ μονογενής του υἱὸς ἦταν σπανιωτάτη φυσιογνωμία καί, συνεπῶς, ἔπρεπε νὰ πάῃ στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ σπουδάσῃ.

Ἡ μητέρα τῆς.... μεγαλοφυΐας τῶν Μηλεῶν δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι στὸ σχέδιο τοῦ συζύγου της. Ἐκείνη, πιστεύουσα διὰ τὸν υἱόν της τὰ ... ἀντίθετα τῶν ἀνωτέρω, ἔβλεπεν εἰς τὴν ἀναχώρησι τοῦ Κοσμᾶ μιὰ ἀνάπαυσι ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες κουραστικὲς κουταμάρες του.

Ὅσο γιὰ τὸν θεῖο Πίπη, αὐτὸς δὲν εἶχε σχηματίσει ἀκόμη καμμιὰ σαφῆ ἰδέα γιὰ τὸν ἀνεψιό του. Ὅταν τὸν παρεκάλεσε ὁ ἀδελφός του νὰ πάρῃ μαζί του στὴν Ἀθήνα τὸν Κοσμᾶ, δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ χατῆρι.

—Θὰ τὸν πάρω, εἶπε.

—Νὰ μοῦ τὸν προσέχῃς σὰν παιδί σου, πρόσθεσε ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος.

—Μεῖνε ἥσυχος.

—Μὴν κρυώσῃ...

—Δὲν θὰ κρυώσῃ...

—Μὴν ἀρρωστήσῃ...

—Δὲν θ' ἀρρωστήσῃ...

—Ὡραῖα. Τότε θὰ στὸν δώσω...

* * *

Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως. Κι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥρα δόθηκε στὸ θεῖο Πίπη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσῃ κάπως τὰ πνευματικὰ χαρίσματα τοῦ ἀνεψιοῦ του.

—Κοσμᾶ, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, φέρε μου λίγο νερό.

—Ἀμέσως, εἶπε πρόθυμα ὁ Κοσμᾶς καὶ πῆγε νὰ φύγῃ.

Τὸν σταμάτησε, ὅμως, ὁ πατέρας του.

—Τὸ νερὸ νὰ τὸ φέρῃς στὸ πιάτο, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ μάθῃς ἀπὸ τώρα νὰ φέρεσαι εὐγενικὰ στὸ θεῖο σου.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη τώρα, διεμαρτυρήθη ὁ θεῖος.

—Πῶς ... Πῶς ..., ἐπέμεινε ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος. Πρέπει νὰ συνηθίσῃ...

Ἐβγῆκε ὁ Κοσμᾶς καὶ γύρισε σὲ λίγο φέρνοντας ἕνα ... πιάτο γεμᾶτο νερό!

Τὰ ἔχασε ὁ θεῖος Πίπης.

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε.

—Νερὸ στὸ πιάτο, ἀπήντησε ὁ Κοσμᾶς, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου!

—Μὲ κοροϊδεύεις, μωρέ; ἀγρίεψε ὁ θεῖος.

—Εὐτυχῶς ἡ παρέμβασις τοῦ Ἀθανασίου Μποῦφου ἔσωσε τὰ πράγματα.

—Σοὔκανε ἀστεῖο, καϋμένε!, εἶπε στὸν ἀδελφό του σκασμένος στὰ γέλια. Ἄ, βέβαια! Τὰ κάνει τέτοια ἀστεῖα ὁ Κοσμᾶς.

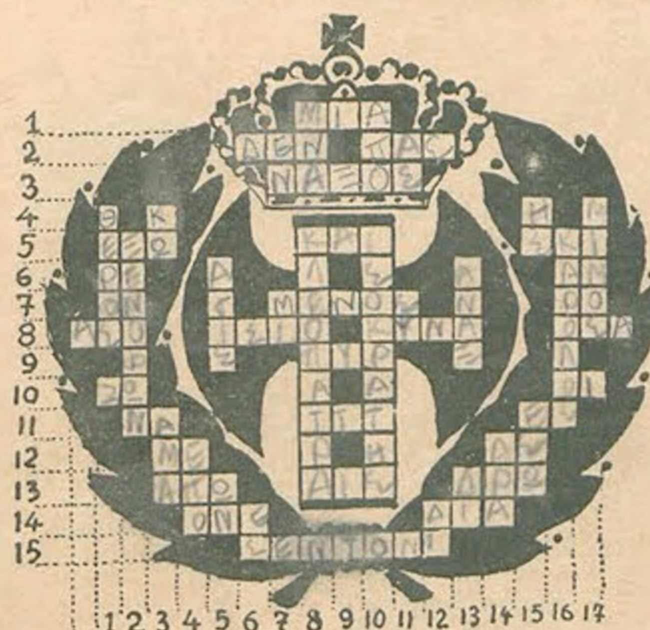
Καθόλου δὲν εὐχαριστήθηκε μ' αὐτὸ τὸ «ἀστεῖο» ὁ θεῖος Πίπης. Ἄρχισε μάλιστα, χάρις σ' αὐτό, νὰ μετανοῇ γιατὶ εἶχε δεχθῆ τόσον εὔκολα νὰ πάρῃ μαζί του τὸ παράξενο ἐκεῖνο παιδί. Τώρα, ὅμως, ἦταν καὶ ἀργά. Ὁ θεῖος δὲν εἶχε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πάρῃ τὶς ἀποσκευὲς καὶ τὸν ἀνεψιό του καὶ νὰ τραβήξῃ στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό...,

Ἡ μητέρα τῆς μεγαλοφυΐας δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΜΑΣ

Ὀριζοντίως:

1. Ἀριθμητικόν.
2. Ἀρνητικόν. — Ὁ καθένας.
3. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.
5. Ὄχι μέσα. — Σύνδεσμος. — Χειμερινὸν σπόρ.
6. Νότα εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. — Αὐτοῦ Μεγαλειότης.
7. Ὑπάρχον. — Μανία. — Σύμφωνον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.
8. Ὀργανισμὸς ποὺ φροντίζει γιὰ τὴν σταφίδα. — Ὄχι στραβό. — Οἰκιακὸν ζῷον (αἰτιατική). — Ἀντωνυμία.
9. Στρατιωτικὸν παράγγελμα, ποὺ μᾶς θυμίζει τὸν Προμηθέα, μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς θερμαίνει.
10. Δὲν ἔχω ἀποθάνει, ἄρα... — Ἄρθρον (πληθυντικός).
11. Δεικτικὸν (δημοτική). — Τηλέφωνα, Ταχυδρομεῖα, Τηλέγραφοι. — Πρόθεσις (εἰς).
12. Μαζύ. — Προτρεπτικόν.
13. Ἐπίρρημα τοπικὸν (... ἀνατολή). — Ταῖς ὁποίαις. — Ρῆμα τὸ ὁποῖον σημαίνει δρᾶσιν.
14. Ἥμερον ζῷον (μὲ τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν) καὶ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς (μὲ τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν). — Πρόθεσις καὶ ἀρχαῖος θεὸς (κλητική).
15. Εὑρίσκεται τὸ σῶμα μας ἐπάνω του, κατὰ τὸ ἓν τρίτον τῆς ζωῆς μας. Ἔχει, συνήθως, ἄσπρο χρῶμα καὶ ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ κρεββάτια.

Καθέτως:

1. Εἶναι... ἐπίκαιρον καὶ μᾶς κάνει νὰ ὑποφέρωμε πολύ.
2. Ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ἀρχαίους Ἕλληνας συγγραφεῖς, ὁ ὁποῖος διδάσκεται εἰς τὰ σχολεῖα.
3. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους (δοτική). — Συγχρόνως (ἐπίρρημα).
4. Ἑλληνικὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία.
5. Βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας Σπάρτης. — Ὁ ὑπάρχων.
6. Πρόθεσις (ἀρχ.).
7. Ἀριθμητικόν. — Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς.
8. Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν νόμισμα. — Περίφημος βασίλισσα τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου.
10. Πρόθεσις. — Ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ὀνομαστοὺς ρήτορας τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.
11. Τὸ ἴδιο μὲ τὴν δευτέραν λέξιν τοῦ 12 ὁριζοντίως. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
12. Ἡ τετάρτη νότα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.
13. Βασιλεύς. — Ὅμοιον μὲ τὸ 12 καθέτως.
14. Συμπερασματικὸς σύνδεσμος καὶ κατάρα.
15. Τῆς ὁποίας. — Ὄχι ἔξω.
16. Τὸ ὄνομα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ρουμανίας.
17. Ἔτσι λέγεται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ μιμῆται.

Σημ. Σταυρόλεξον καὶ σχέδιον ΙΩ. Μ. ΚΑΡΠΟΥΖΗ.

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου.

1) Μέγας Γάλλος στρατηγός, 2) Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ τῆς Δυναστείας τῶν Ἀγγέλων, 3) Μεγάλη νῆσος τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, 4) Δὲν εἶναι νίκη, 5) Ὁδηγεῖ τοὺς ναυτικοὺς κατὰ τὴν νύκτα, 6) Εἶναι πλανήτης, 7) Πρωτόγονον ἐπιθετικὸν ὅπλον, 8) Μία τῶν αἰσθήσεων, 9) Ἀρχαῖος Ἕλλην ἀστρονόμος.

Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΣ

Κρυπτογραφικὸν

123456789 = Τιτάν.
2386 = Γυνὴ τῆς Βίβλου.
345239 = Ἀρχαῖος ποιητής.
4768939 = Ἔχει ἐλάττωμα.
527439 = Ψύχραιμος.
659789 = Ἥρως.
7413239 = Ἐπάγγελμα.
817239 = Μέρος ἄνθους.

Κ. ΛΑΓΙΟΣ

Αἴνιγμα

Ἂν ἕνα σύνδεσμο
μὲ αἴσθησι ἑνώσῃς
μιὰ γνωστή σου νῆσο
στὸ Αἰγαῖο θὰ φανερώσῃς.

Μ. Μ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΣ

Τετράγωνον

Νὰ ἀναγνωσθοῦν ὁριζοντίως καὶ καθέτως λέξεις μὲ τὴν ἑξῆς σημασίαν.

1η σειρά: Εἶδος ἀθλητισμοῦ. 2α σειρά: Πολύ. 3η σειρά: Διευθύνεται ἀπὸ τοὺς στρατηγούς. 4η σειρά: Ἄνδρας.

Χ.

Τρίγωνον

****** = Ὄρος τῆς Ἀγ. Γραφῆς.
***** = Γάλλος συγγραφεύς.
**** = Βασιλεύς.
*** = Ἡ ρώγα.
** = Ὑποθετικόν.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λ. Π. ΓΚΟΦΑΣ

Ποικίλη ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας λέξεως, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν Κράτος.

1) Ἀνδρικὸν ὄνομα, 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, 3) Ποταμὸς τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, 4) Στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, 5) Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ Κράτους, 6) Μέγας Ἕλλην βασιλεὺς τῆς ἀρχαιότητος, 7) Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης μὲ ἐκβολὰς εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, 8) Κράτος τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης.

Ι. Π. ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ

Τί εἶναι ;

«Εἶδα ἕνα δένδρο, ποὺ εἶχε δώδεκα κλώνους. Κάθε κλῶνος εἶχε τριάντα φύλλα, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἄσπρα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μαῦρα».

Μ. Β. ΧΟΥΛΑΚΗΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 46ου φύλλου

Συλλαβοσταυρόλεξο. Ὀριζοντίως: 1 Λάρισα, 3 ποτάσα, 5 Κάρολος, 7 ἄρα, 9 δῶρα, 10 δίνη, 11 κῦμα, 12 κουκιά, 14 τάμα, 16 Μάριος, 18 ρήγανη, 19 σαματᾶς. Καθέτως: 1 Λαμία, 12 Κούλουρη, 8 ραδίκια, 2 σάκα, 16 Μάνη, 6 ρόδα, 13 ζάρι, 3 πόλος, 17 Ὄσσα, 9 δώματα, 4 Σαχάρα, 15 μάγερας.

Τρίγωνον: Ἰλιάς, λαός, ἰός, ἄς, Σ.

Ἀκροστιχίς: Ἱματιοθήκη (Ἴλιον, Μάνη, Ἀργοστόλιον, Τύνις, Ἰορδάνης, Ὅρκος, Θάσος, Ἥρα, Κόδρος, Ἡρόδοτος).

Κρυπτογραφικόν: Λύσανδρος, ἄνανδρος, Ἄνδρος, Σουδάν, Σῦρος, σαύρα, λύσσα, σανός, δόρυ, λύρα, δρῦς.

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Ἡρακλῆς, (Ἥρα, ἌΡης, ἀρΑχνη, ΚέρΚυρα, ἩράκΛειον, ΣπάρτΗ, ἉλμυρόΣ).

Αἴνιγμα: Σίμων - Κίμων.

Λίγη εὐθυμία

Νοῦς τετράγωνος...

—Εἶναι ἕνα καλὸ ἄλογο. Μπορεῖ νὰ τρέξῃ δέκα χιλιόμετρα χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Θέλεις νὰ τὸ ἀγοράσῃς;

—Δὲ μοῦ κάνει. Ξέρεις... κατοικῶ ὀκτὼ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἐργάζομαι, κι' ἔτσι, ἂν τὸ ἀγοράσω, θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ γυρίζω πίσω δυὸ χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια.

Ἀπάντησις μιὰ φορά!

—Γκαρσόν! Μισὴ ὥρα περιμένω τὴ χελωνόσουπα...

—Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο, κύριε. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἀπαιτήσεις στὴ γρηγοράδα μιᾶς χελώνας. Ἂν εἴσαστε τόσο βιαστικός, ἔπρεπε νὰ παραγγείλετε ποδαράκια λαγοῦ...

Τὸν καθησύχασε

— Γκαρσόν!

— Διατάξτε κύριε!

— Ἄλλαξε τὸ νερὸ τῆς μποτίλιας γιατὶ εἶναι θολό...

— Λάθος ἔχετε κύριε, τὸ νερὸ εἶναι ἐν τάξει, μόνο ποὺ ἡ μποτίλια εἶναι λερωμένη.

Τὰ καλὰ παιδιά!

—Δῶσε μου, μπαμπᾶ, ἕνα δίφραγκο.

—Δὲν ντρέπεσαι; Τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν ζητοῦν ποτὲ δίφραγκα.

—Δῶσε μου τότε ἕνα τάλληρο!

ΝΟΥΣ ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΣ!

—Ἔχει βρῆ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ κατεβαίνῃ ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ μὴ γυρνᾷ μὲ τὰ πόδια ἀπ' τὸ σταθμό, ὅπου σταματᾷ τὸ τραῖνο.

ΤΙ ΤΟ ΗΘΕΛΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ;

— Ὄχι, δὲν ἔπαθε βλάβη τὸ αὐτοκίνητο.
— Τότε γιατὶ τὸ τραβᾷ τὸ ἄλογο;
— Γιατὶ ὁ ἰδιοκτήτης του βρίσκει ὅτι τὸ ἄλογο στοιχίζει λιγώτερο ἀπ' τὴν βενζίνη!

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΥ ΚΟΙΝΗ

Ὁ Νικολάκης ἦταν πολὺ μύωψ. Δὲν ἔβλεπε, ποὺ λένε, τὴ μύτη του, ἀλλὰ τὸ κακὸ ἐμετριάζετο κάπως μὲ τὰ γυαλιὰ ποὺ εἶχεν ἐγκατεστημένα μονίμως στὰ μάτια του. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ Νικολάκης εἶχε φήμη καλοῦ παιδιοῦ, δεινοῦ πεζοπόρου καὶ ἀγαθοῦ φιλοζώου.

Κάποια μέρα ποὺ ὁ ἥρως μας περπατοῦσε στὸ δάσος, ἀναπνέοντας μὲ χαρὰ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ ἀπολαμβάνοντας — ὅσο τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ ἀσθενεῖς του ὀφθαλμοὶ — τὸ λαμπρὸν τοπίον, συνήντησε κάποιον ἄλλον ὁδοιπόρον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε ἕνα φείδι στὰ χέρια του καὶ ὅταν ἀντήλλαξε χαιρετισμὸν μὲ τὸν Νικολάκη, τοῦ προσέθεσε μὲ χαρά:

— Τὸ βλέπεις αὐτό; Εἶναι φεῖδι.

— Φεῖδι; Καὶ τί θὰ τὸ κάνῃς;

— Θὰ τὸ πάω στὸ χωριό, θὰ τὸ δείξω στὰ παιδιὰ καὶ ἔπειτα θὰ τὸ πετάξω στὴ φωτιὰ νὰ καῇ! Ἐφρύαξεν ὁ κ. Νικολάκης.

— Θὰ τὸ κάψῃς τὸ φειδάκι; Ντροπή σου, ἕνας νταγκλαρᾶς σὰν καὶ σένα νὰ τὰ βάζῃ μὲ ἕνα ἀθῷο φειδάκι.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄλλος ἠρεθίσθη.

— Τί ἀθῷο φειδάκι, βρὲ βλάκα! Ὀχιὰ εἶναι!

— Ὅ,τι καὶ νἆναι καὶ βλάκας εἶσαι ἐσύ. Εἶμαι φιλόζωος καὶ ἂν δὲν ἀφήσῃς τὸ ἀθῷο φειδάκι ἐλεύθερο, θὰ σὲ φάῃ τὸ μαῦρο φεῖδι!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ φεῖδι ἐγέλασε.

— Μωρὲ παρὰ εἶσαι βλάκας! Θέλεις νὰ ἀφήσω τὸ φεῖδι κι' ὕστερα λὲς ὅτι θὰ μὲ φάῃ μαῦρο φεῖδι! Μὰ πρὶν μὲ φάῃ, τὸ τρώγω ἐγώ. Ἢ μᾶλλον τὸ ψήνω ζωντανό! Βλακωδέστατε!

— Ζῶον!
— Ἠλίθιε!
— Κτῆνος!
— Γελοῖε!
— Γάϊδαρε!

Πάλι χαμογέλασε ὁ ἄλλος:

— Δὲ μοῦ λὲς πατριώτη, τί κάνεις τώρα;

— Σὲ βρίζω.

— Ὡραῖος φιλόζωος! Ὥστε τὸ ζῶον, γάϊδαρε εἶναι βρισιές;

— Ὄχι, δὲν εἶναι! Μοῦ ξέφυγαν.

— Ὥστε δὲν εἶμαι ζῶον!

— Ποῦ τέτοια τύχη! Ἐσὺ μάτια μου εἶσαι...

— Ἄνθρωπος μήπως;

— Ὄχι, ὄχι.

— Τότε πτηνόν, πετούμενο;

— Πάλιν ἐφρύαξεν ὁ Νικολάκης!

— Μὲ κοροϊδεύεις! Θὰ σὲ κάνω νὰ περπατᾷς σὰν βάτραχος.

Καὶ ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ του, ἀλλὰ ἡ ἀπειλὴ ποὺ ἐξετόξευσεν ἐναντίον τοῦ ἄλλου ἔγινε πραγματικότης δι' αὐτόν. Ὁ Νικολάκης ἐδάρη ὡς γάϊδαρος, ἐβόησε δερόμενος ὡς χοῖρος εἰς τὴν σφαγὴν καὶ ἐσιώπησεν ὡς βρεγμένη γάτα... Δηλαδὴ ἔκανε τὴν πάπια, γιὰ νὰ μὴ φάῃ καὶ ἄλλο ξύλο, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἀνεχώρει ὡς ἄνθρωπος...

* * *

Τὸ πατατρὰκ εἶχε γιὰ τὸν Νικολάκη ἕνα μεγάλο καλό: ἐγλύτωσε τὸ φειδάκι. Ἀλλὰ καὶ κακό: Τοῦ ἔσπασαν τὰ γυαλιά. Ὡστόσο, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔβλεπε, ξεχώρισε σὲ λίγα μέτρα ἕναν ἄνθρωπο.

— Δὲν πιστεύω, ἐσκέφθη, νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ βρωμερὸς ποὺ καίει τὰ φείδια καὶ δέρνει τοὺς φιλοζώους.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πλησίασε καὶ ρώτησε:

— Συγγνώμην κύριε, μήπως ξέρετε ἂν ὑπάρχῃ στὸ κοντινὸ χωριὸ κατάστημα ὀπτικὸν γιὰ νὰ ἀγοράσω γυαλιά;

Οὐδεμία ἀπάντησις.

— Δὲ θ' ἀπαντήσῃς, τέλος πάντων; Ντουβάρι εἶσαι;

Καὶ ντουβάρι μὲν δὲν ἦτο. Ἦτο ὅμως σκιάχτρο μὲ ροῦχα ἀνδρικά.

Ἀπηλπίσθη ὁ Νικολάκης: «Μωρὲ μάτια μου, ἢ σὲ τοῦτον μιλᾷς ἢ σὲ κανένα βῶδι, τὸ ἴδιο εἶναι. Μπᾶς καὶ εἶναι κωφάλαλος;».

Καὶ ἠρώτησεν ὁ Νικολάκης:

— Βρὲ μπᾶς καὶ εἶσαι κωφάλαλος καὶ δὲν ἀκοῦς;

— ......

— Δὲν ἀπαντᾷ τὸ μουλάρι! Πιθανὸν ὅμως νὰ εἶναι κωφάλαλος... Ἢ μᾶλλον θὰ εἶναι φίλος τοῦ ἄλλου τοῦ βρωμεροῦ, γιατὶ ἐπὶ τέλους μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι, γιὰ νὰ μὴ χάνω τὸν καιρό μου!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Νικολάκης ᾐσθάνθη ἄλγος εἰς τὸν πόδα. Ἔπεσε κάτω καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε, ἐνῷ ἡ ὀχιά, ποὺ ἐγλύτωσε χάρις στὸ ἰδικό του ξυλοφόρτωμα, ἀπεμακρύνετο προσμειδιῶσα...

Κ. Π—ς

Παιδικὸν πνεῦμα

Ὁ Τοτός, βλέποντας μιὰ μαύρη παραμάννα, ἐρωτᾷ μὲ ἀπορίαν τὴ μητέρα του:

—Μαμά, ἄσπρο γάλα δίδουν στὰ μωρὰ καὶ οἱ ἀραπῖνες;

* * *

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας:

Δάσ.—Διατί ἐδάγκασε, Κωστάκη, ὁ Ἀδὰμ τὸ μῆλο;

Κωσ.—Διότι δὲν ὑπῆρχαν τὰ μαχαίρια τότε, κὺρ Δάσκαλε!

* * *

—Πῶς τὰ θέλεις τὰ αὐγά σου Μαρίκα; ἐρωτᾷ ἡ μητέρα τὴν κόρη της.

—Τὰ θέλω μάτια, ἀπαντᾷ ἡ Μαρίκα.

Ἔπειτα ἐρωτᾷ καὶ τὸν μικρὸ Κωστάκη της, πῶς τὰ θέλει καὶ αὐτός.

Καὶ ἐκεῖνος ἀπαντᾷ ἀφελέστατα:

—Τὰ θέλω φρύδια.

* * *

Ἀπορία τοῦ μικροῦ Γιωργάκη:

«Ὁ Χριστὸς λέγει πὼς κάθε ἄνθρωπος εἶναι πλησίον μας. Πῶς γίνεται αὐτὸ ἀφοῦ ἄλλος εἶναι ἐδῶ καὶ ἄλλος στὴν Ἀμερική;»

* * *

Ὁ πατέρας: Εἶσαι σὲ τίποτα πρῶτος στὸ σχολεῖο;

Ὁ γυιός: Πῶς, στὸ θρανίο!

ΕΝΩ ΕΚΕΙΝΟΣ...

Ἡ κυρία: Ἄ! Τί εὐτυχισμένα πλάσματα τὰ πουλιὰ ποὺ πετοῦν στοὺς αἰθέρας! Θὰ ἤθελες καὶ σὺ Πέτρο νὰ πετάξῃς σὰν πουλὶ στὸν ἀέρα;

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ
γιὰ μικρὰ παιδιὰ

Ἡ σημερινὴ μαγικὴ μας εἰκὼν εἶναι, ὅπως λέν, γιὰ πολὺ μικρὰ παιδία... Γιατί; Γιατί, ἁπλούστατα, εἶναι εὐκολωτάτη στὴ λύσι της.

Τὸ κοριτσάκι ποὺ φαίνεται ἀριστερά, ἔχασε τὸ ἀρνάκι ποὺ τοῦ τὸ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ἡ μητέρα του γιὰ νὰ τὸ βοσκήση. Τώρα ψάχνει νὰ τὸ βρῆ καί, παραδόξως, δὲν μπορεῖ...

Ἀφοῦ βρῆτε τὴ λύσι, δείξετε τὴν εἰκόνα στὸ μικρότερό σας ἀδελφάκι καὶ προτείνατέ του νὰ βρῆ τὸ ἀρνάκι. Θὰ τὸ μυήσετε ἔτσι στὰ μυστικὰ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ θὰ τοῦ δώσετε μιὰ μικρὴ χαρὰ μὲ τὴν ἀνακάλυψι, ποὺ εἶναι πιθανὸν νὰ κάνη.

Αἱ λύσεις τοῦ 46ου φύλλου

Ὁ «Κόνικλος»: Ὁριζοντίως: 1 Μεταξᾶς, 2 ὑπό, 3 ᾠόν, 4 Κέ, 5 ὄνε, 6 σαράντα. Καθέτως: 1 Μᾶρκος, 2 ἕνα, 3 Τάν—ἔρ, 5 ξύω —ὄν, 6 ἀπό, 7 σονάτα.

Μαγικὴ εἰκών: Ἡ Μαρία φαίνεται εἰς τὸ κέντρον τῆς εἰκόνος, ἐὰν τὴν κυττάξετε μὲ βάσι τὴ δεξιὰ της πλευρά.

Τὰ λάθη: Πῶς ἔβλεπαν τὴν ξηρά, ἀφοῦ ἦταν σκοτεινὴ νύχτα; Τὸ ἱστιοφόρον δὲν ἔχει λέβητα καὶ λεβητοστάσιον ... Τὰ ἐπιβατικὰ ἱστιοφόρα δὲν ἔχουν τηλεβόλα. Ἡ βροχὴ δὲν σταματᾷ πάντοτε τὴν καταιγίδα. Πῶς φάνηκε σὲ λίγο ὁ ἥλιος στὴ μέση τοῦ οὐρανοῦ, ἀφοῦ ἦταν νύχτα; Πῶς θὰ κατεβιβάζοντο οἱ βάρκες, ἀφοῦ εἶχαν ἤδη ἁναρπαγῆ; Οὔτε τὰ ρυμουλκὰ ἔχουν τηλεβόλα.

Ναὶ ἢ ὄχι: 1, 3, 4, 5 ναί. 2 ὄχι (ἀνήκει εἰς τὸν Κλέντζον).

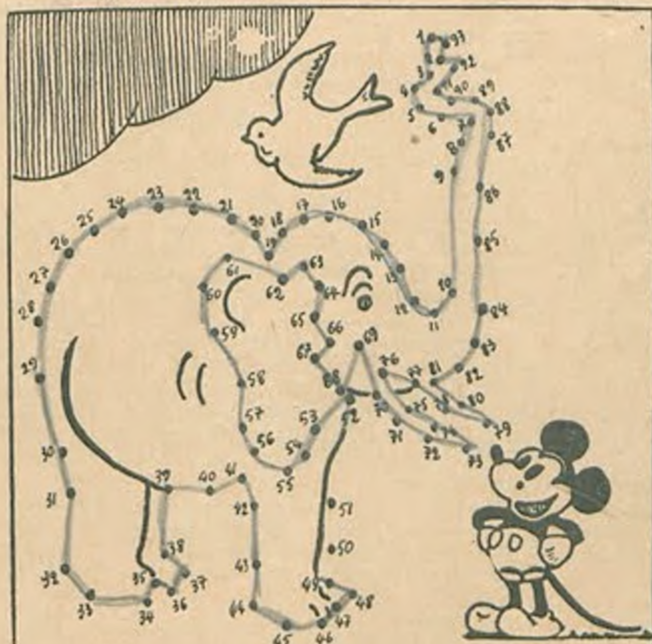
ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Τί λέτε νὰ κυττάη ὁ Μίκυ τόσο ἔκπληκτος;

Ἑνῶστε τὶς στιγμὲς ἀπὸ 1 ἕως 93, κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν των σειρὰν καὶ θὰ εὕρετε τὴν λύσιν. Ἡ ἕνωσις πρέπει νὰ γίνῃ μὲ χοντρὴ μολυβιά, ὅσο εἶναι καὶ οἱ γραμμὲς ποὺ ὑπάρχουν στὸ σχέδιο.

Δὲν θὰ δυσκολευθῆτε ἀσφαλῶς...

Μ. Α. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

«ΣΤΗ ΣΚΙΑ»

Καὶ πάλιν ζωγραφική...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πίναξ ποὺ θὰ φτιάξετε θὰ εἶναι ἔγχρωμος, χωρὶς ὅμως νὰ καταβάλετε καμμιὰ ἰδιαίτερη προσπάθεια.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ χρωματίσετε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος, ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει 0 μὲ μαῦρο, ὅπου 1 κίτρινο, ὅπου 2 σοκολατί, ὅπου 3 πράσινο, ὅπου 4 κόκκινο, ὅπου 5 ἄσπρο (θὰ τὸ ἀφήσετε ὅπως εἶναι), ὅπου 6 μπλὲ καὶ ὅπου 7 πράσινο ἀνοιχτό.

Ὁ πίναξ ποὺ θὰ παρουσιασθῆ, θὰ δικαιολογῆ τὸν τίτλο.

Η «ΚΑΤΣΙΚΑ»
Σταυρόλεξο μὲ εἰκόνα

Ὁριζοντίως:

1. Ἐφιλοξένησε τὸν Ὀδυσσέα, μετὰ τὴν δεκαετῆ περιπλάνησίν του εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν πατρίδα του.
2. Μὲ αὐτὰ ἐξηγοράζοντο, εἰς τὸ παρελθόν, οἱ αἰχμάλωτοι.
3. Κάτοικος νήσου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν παρελθόντα μῆνα ἔγινε μεγάλη πανήγυρις (γεν. πληθ.).
4.
5. Προτάσσεται τοῦ ὅρκου (δημ.).

6. Νῆσος καὶ δηλητήριον — Α. Λ.
7. Ἐκεῖνα ποὺ δὲν μαραίνονται.

Καθέτως:

1. Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος (Νομὸς) καὶ γυναικεῖον ὄνομα.
2. Ἄνθρωπος (γαλλιστὶ) καὶ μονὰς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως.
3. Ὅμοια καθ' ὅλα εἰς ἔκτασιν.
4. Στρατιωτικὴ μονὰς εἰδικοῦ ὅπλου.
5. Χρονικὸν ἐπίρρημα (ἀρχαϊκόν) — Νότα τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
6. Τελικὸς σύνδεσμος.
7. Βλέπω (ἀρχ.) — Κίνησις τοῦ σκακιοῦ.
8. Εἶδος ἐλαφροῦ ὑποδήματος, τῶν ἀρχαίων κυρίως (πληθ.).

Α. Α. ΧΑΛΑΣ

Ἀπορίες

Γιατί λέμε Περικλῆς καὶ ὄχι Περιανοίγης;

Γιατί τριακοντούτης καὶ ὄχι τριάμακρα;

Γιατί παραλίαν καὶ ὄχι παραπολύ;

Γιατί Ναπολέων ὄχι Ναποτίγρις;

Γιατί Μῆτρος καὶ ὄχι Μηφᾶς;

Γιατί ἄλογο καὶ ὄχι ἄλοσου;

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ο ΝΕΟΣ ΑΘΛΗΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως προεκηρύχθη, ὡς ἀνεγράψαμεν, ἡμερήσιος ἀγὼν κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος ὅλαι αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι οἱ τόσον ἐνδιαφέροντες θὰ κινήσουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ φιλάθλου κόσμου.

Ἡμερομηνία τελέσεως τῶν ἐν λόγῳ ἀγώνων ὡρίσθη ἡ 24η Σεπτεμβρίου.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις διὰ τῆς Διευθύνσεως Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε.Ο.Ν. προεκήρυξε τοὺς δευτέρους κολυμβητικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι θὰ τελεσθοῦν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου. Εἰς τοὺς ἀγῶνας θὰ λάβουν μέρος Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐξ ὅλων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων.

ΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΟΤΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἤρχισαν εἰς τὸ Φάληρον καὶ ἐσυνεχίσθησαν τὴν Κυριακὴν οἱ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες περιφερειακοῦ κολυμβητικοῦ πρωταθλήματος Νοτίου Ἑλλάδος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἡμέρας — τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς — ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

400 μέτρ. ἐλευθέρα ἀνδρῶν: Προβατόπουλος Ὀλυμπιακοῦ 5΄46΄΄6, Λύκας Ἐθνικοῦ 6΄, Χάλας Ὀλυμπιακοῦ 6΄01΄΄.

100 μ. ὑπτίως γυναικῶν: Παπαθασίου ΝΑΣ 1΄42.

100 μ. ἐλευθέρα ἀνδρῶν: Προβατόπουλος, Ὀλυμπιακοῦ 1΄09΄΄, Χάλας Ὀλυμπιακοῦ, Χατζηκυριακάκης Ἐθνικοῦ.

100 μ. ὑπτίως ἀνδρῶν: Λαγάνης Ἐθνικοῦ 1΄25΄΄2, Βασιλειάδης Ὀλυμπιακοῦ 1΄29΄΄, Σμπάνιος Ὀλυμπιακοῦ.

ΧΑΛΚΙΣ.— Μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν ἐπίσης κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Χαλκίδος ἐτελέσθησαν καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν πρὸ τοῦ μεγάρου Κότσικα χῶρον οἱ Α΄ Κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν.

Πλὴν τῶν κολυμβητικῶν ἀγώνων ἐτελέσθησαν καὶ θεαματικαὶ καταδύσεις Φαλαγγιτῶν, αἵτινες ἐπροξένησαν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τὸ παρακολουθῆσαν τοὺς ἀγῶνας πλῆθος, ὡς καὶ εἰς τὰς τοπικὰς Ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι παρηκολούθησαν αὐτούς.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγῳ ἀγώνων ἔχουσιν οὕτω:

Κολύμβησις 100 μέτρ. ἐλευθέρως Α΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Σωτηράκης Χρ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Χρυσομάλλης Ἀλ. Ι., Ἀν. Τετραρ. Λίμνης, 3) Παπαστρατῆς Σωτ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 100 μέτρ. προσθίως Β΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Σαστριώτης Ἐμ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Τσεκούρας Ἀν. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Γλυκὸς Περ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 100 μέτρ. ἐλευθέρως Β΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Γεωργίου Εὐάγ. Ι Ἀν. Τετραρ. Λίμνης, 2) Ριτσώνης Εὐάγ. Ι Ἀν. Τετραρ. Λίμνης, 3) Σταυρόπουλος Δημ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 50 μέτρ. ἐλευθέρως κατηγορίας Σκαπανέων: 1) Γεωργιάδης Βασ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Τσαούσης Νικ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Παυλίδης Αἰμίλ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 400 μέτρ. ἐλευθέρως Α΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Σωτηράκης Χρ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Ἀντωνόπουλος Γεώργ. 46ης Φάλαγγος Κύμης, 3) Μουσμούρης Ἀθ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 50 μέτρ. προσθίως Σκαπανέων: 1) Πριόβολος Ἰωάν. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Δοξόπουλος Βασ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Θεοδωρίδης Ἰωάν. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 200 μέτρ. προσθίως Α΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Καστριώτης Ἐμ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Κουκιᾶς Χαρ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Πασσᾶς Δημ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 200 μέτρ. ἐλευθέρως Β΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Ριτσώνης Εὐάγ. Ι. Ἀνεξαρ. Τετραρ. Λίμνης, 2) Βελέλης 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Κούρναβος 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 100 μέτρ. ὑπτίως Α΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: Καστριώτης Εὐάγ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Ριτσώνης Ἄλκης Ι Ἀνεξ. Τετραρ. Λίμνης, 3) Βρανᾶς Νικ. IV Ἀνεξ. Τετρ. Καρύστου.

Οἱ νικηταὶ Φαλαγγῖται τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος τοῦ 16ου Ὑποτομέως.

Κολύμβησις 50 μέτρ. ἐλευθέρως ἀρχαρίων: 1) Νικολόπουλος Ι. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Παπασχοινόπουλος Χρ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Ρεγγοῦκος Σταμ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

ΠΡΕΒΕΖΑ.—Ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης ἐπισημότητος οἱ προκηρυχθέντες ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρεβέζης μεγάλοι κολυμβητικοὶ ἀγῶνες, οἵτινες ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανώσεως ὅσον καὶ ἐπιδόσεων. Τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησαν ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, τὰ μέλη τῆς Ὑποδιοικήσεως Πρεβέζης ἐν στολῇ καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγῳ ἀγώνων ἔχουσιν οὕτω:

Δρόμος 100 μέτρ. ἐλευθέρως: 1) Φώτογλου Σ., 2) Φώτογλου Α., 3) Ντίλιος Ι.

Δρόμος 1000 μέτρ. ἐλευθέρως: 1) Κανιώρης Ε., 2) Λαμπρακούλης Ν., 3) Κωστούλας Ε.

Δρόμος 400 μ. ἐλευθέρως: 1) Φώτογλου Σ., 2) Σίσκας Σ., 3) Θεοφιλᾶς Ν.

Ἐπίσης ἀγῶνες κολυμβητικοὶ ἐτελέσθησαν μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. Λευκάδος, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουσιν οὕτω:

Α΄ κατηγορία

Δρόμος 100 μέτρ. ἐλευθέρως: 1) Δοξαρᾶς Ε., 2) Ἀλέσιος Δ., 3) Πολίτης Ν.

Δρόμος 400 μέτρ. ἐλευθέρως: 1) Δοξαρᾶς, 2) Πολίτης.

Δρόμος 200 μέτρ. ὑπτίως: 1) Μαλακάσης.

Β΄ κατηγορία

Δρόμος 100 μέτρ. ἐλευθέρως 1) Παπαχρήστου, 2) Κομπίτσης, 3) Σκλαβενίτης.

Δρόμος 200 μέτρ. ἐλευθέρως: 1) Κομπίτσης Ε., 2) Παπαχρήστου Χ., 3) Κομπίτσης Κ.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἀπενεμήθησαν ἔπαθλα καὶ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΔΙΑΤΑΓΗ

Γενικῆς λήψεως.

Εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς Διοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν, Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων - Θηλέων καὶ τὴν Ὀργάνωσιν Ταγμάτων Ἐργασίας.

Τοὺς ἀπαρτίζοντας αὐτούς, ὡς καὶ τὰς ἀντιπροσωπείας Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, βαθμοφόρους, Φαλαγγίτας, Φαλαγγιτίσσας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας καὶ Ἐθελοντὰς Ταγμάτων Ἐργασίας, τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὰς ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ τῆς 4ης Αὐγούστου τελεσθείσας εἰς Ἀθήνας παρελάσεις, ἐπιδείξεις, παραστάσεις καὶ ἑορτὰς τῆς Ε. Ο. Ν., ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν διὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισιν, πειθαρχίαν, συμπεριφορὰν καὶ ἀντοχὴν ἣν ἐπεδείξαντο, ἀνταποκριθέντες εἰς τὰς μεγάλας ἀπαιτήσεις, τὰς ὁποίας ἔχω ἀπὸ τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ ἀποδείξαντες ὅτι ἔχουν πλήρη συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁμοίως ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν εἰς πάντας τοὺς συντελέσαντας διὰ τῆς εὐσυνειδήτου καὶ ἀόκνου ἐργασίας εἰς τὰς σχετικὰς προπαρασκευάς, ὡς καὶ εἰς τὰ Ἐπιτελικὰ Γραφεῖα, Διευθύνσεις καὶ Ὑπηρεσίας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Ὡρισμέναι ἐλλείψεις Σχηματισμῶν τινων θὰ διορθωθοῦν δι' ὑποδείξεων τοῦ ὑποφαινομένου πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἡγήτορας τῶν ἐν λόγῳ Σχηματισμῶν διὰ τοῦ παρ' ἐμοὶ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ
Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Η Α.Β.Υ. Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Τὴν 28ην λήξαντος ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλ. Κανελλοπούλου καὶ τῆς Περιφερ. Διοικητρίας κυρίας Μαντζούφα ἐπεσκέφθη τὰς εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παραθεριζούσας Φαλαγγιτίσσας, ἔνθα παρέμεινε καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΟΙΚ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ Ε. Ο. Ν.

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν προκηρύσσει διαγωνισμόν, μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Διοικήσεως (Ὑποδ)σεων Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Θεσ)νίκης, Ἐθνικοῦ Πολυτεχνείου κ.λ.π.) διὰ τὴν συγγραφὴν διαλέξεως ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1) Τὸ αἰώνιον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.
2) Ἡ σημασία καὶ ἡ δύναμις τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.
3) Ἐπίδρασις τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐπὶ τοῦ Παγκοσμίου Πολιτισμοῦ.
4) Ὁ Βασιλικὸς θεσμὸς ἐν Ἑλλάδι.
5) Ἡ Κλασσικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἑλλάς.
6) Ἡ προαυγουστιανὴ καὶ μεταυγουστιανὴ Ἑλλάς.
7) Ἡ δημιουργικὴ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ.
8) Αἱ Ἐθνικαὶ ἀξίαι καὶ ἡ 4η Αὐγούστου—Ἐθνικὴ καὶ Κοινωνικὴ ἀνασυγκρότησις — Πνευματικὴ ἐξυγίανσις — Προστατευτικὰ κοινωνικὰ μέτρα.
9) Ἡ Ἑλληνὶς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.
10) Ἐξέχουσαι φυσιογνωμίαι Ἑλληνίδων εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας.
11) Αἱ ἡρωΐδες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.
12) Ἡ βαθυτέρα σημασία τοῦ χοροῦ τοῦ Ζαλόγγου.
13) Ἡ γυναῖκα Ἱέρεια τῆς οἰκογενείας.
14) Ἡ γυναῖκα ὡς Ἐθνικὸς παράγων.
15) Ἡ Ἑλληνὶς εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ διαγωνισθησόμεναι θὰ ἀναπτύξουν ὑποχρεωτικῶς ἓν ἐκ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν.

Ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς ἕκαστον θέμα διαλέξεων θὰ βραβεύωνται τρεῖς, ἤτοι θὰ βραβευθοῦν ἅπαντα τὰ θέματα.

Οὐδεμία δύναται νὰ μετάσχῃ διαγωνισμοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δύναμιν τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Αἱ ἐργασίαι θὰ ἀποστέλλωνται ἀνωνύμως εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν (ὁδὸς Σκουφᾶ 46).

Αἱ διαγωνισθησόμεναι θὰ ἀναγράφουν ἐπὶ τῆς διαλέξεώς των ἓν ρητὸν τῆς ἀρεσκείας των. Τὸ αὐτὸ ρητὸν θ' ἀναγράφουν ἐπίσης ἔξωθεν ἑνὸς φακέλλου ἐντὸς τοῦ ὁποίου θ' ἀναγράφεται τὸ ὄνομά των, ὡς καὶ ἡ Ὑποδιοίκησις εἰς ἣν ἀνήκουν.

Ἀνώτατον ὅριον προθεσμίας ὑποβολῆς ἐργασιῶν ὁρίζεται ἡ 1η Νοεμβρίου τρέχοντος ἔτους. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας αἱ ἐνδιαφερόμεναι δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων θέλει καθιερωθῇ ὑπὸ τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς εἰδικὴ στήλη εἰς τὸ περιοδικὸν «Νεολαία», ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ θὰ ἀναγγέλλωνται αἱ λαμβανόμεναι ἐργασίαι.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὸ στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς» ἐφέτος λειτουργεῖ διὰ τὰ θήλεα μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἀπὸ 21 Αὐγούστου ἕως τὰς 10 Σεπτεμβρίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο αἱ βαθμοφόροι, ἀπὸ Λοχίτου μέχρι Ὑποδιοικητοῦ συμπεριλαμβανομένου θὰ ἐκπαιδεύωνται συμφώνως πρὸς τὸ καθορισθὲν πρόγραμμα.

Ἡ ἐκκίνησις ἐγένετο τὴν Δευτέραν 21 τρ. ἀπὸ τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὅπου εἰς τὰς 9.30 κατέφθασαν οἱ ἀξιωματικοί. Ἔγινεν ἡ ἔνταξις καὶ ἐσχημάτισαν ἕνα τάγμα τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ 3 Λόχους ἐκ 2 ὁμάδων ἕκαστος.

Κατόπιν ἐδόθη ἀναφορὰ καὶ ὡμίλησεν ἡ Διοικήτρια ἡ ὁποία ἀφοῦ τοὺς ηὐχήθη νὰ περάσουν καλὰ κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τοὺς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ κατασκήνωσις. «Ὁ πρῶτος χρόνος, εἶπε, ἦτο ἁπλῶς μία ἐξόρμησις, ὁ δεύτερος μία ἔνταξις καὶ ὁ τρίτος θὰ εἶναι ἐκπαίδευσις. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸ στρατόπεδον θὰ λειτουργήσῃ ἐφέτος ὡς Σχολὴ ἐκπαιδεύσεως Στελεχῶν. Θὰ πάρετε ἐκεῖ μόνον τὰ στοιχεῖα τῆς μελλούσης μορφώσεως καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ παρακολουθῆτε μὲ μεγάλην προσοχὴν τὰ μαθήματα καὶ νὰ κρατῆτε σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποτελέσουν τὰς βάσεις τοῦ μελλοντικοῦ προγράμματος ἐκπαιδεύσεως. Εἰς τὴν ἔνταξιν εἶσθε ὅλαι ἴσαι διὰ τὴν ζωὴν τοῦ στρατοπέδου, καὶ ἂν ὁρίζωνται βαθμοφόροι μεταξύ σας αὐτὸ γίνεται διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ διοίκησίς σας.

Πρέπει νὰ ἐργασθῆτε μὲ πειθαρχίαν καὶ κυρίως μὲ αὐτοπειθαρχίαν ἐφ' ὅσον ἐργάζεσθε ὅλαι διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν, τὴν αὐτὴν Μεγάλην Ἰδέαν.

Καὶ τώρα σᾶς προτρέπω νὰ ζητωκραυγάσητε ὑπὲρ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι φροντίζουν ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν τελείαν μόρφωσιν καὶ κατάρτισίν σας εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐκπλή-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Συνεχίζονται τακτικῶς αἱ καθ' ἑκάστην δοκιμαστικαὶ ἐκπομπαὶ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. δύνανται νὰ ἀκούσουν ὅσοι ρυθμίσουν τὸν δέκτην των εἰς τὰ βραχέα κύματα — μῆκος κύματος 37 μέτρα — ἢ 8100 χιλιόκυκλοι, τὰς μὲν καθημερινὰς καθ' ἑσπέραν ἀπὸ τῆς 6 μ. μ. μέχρι τῆς 8.30΄ μ. μ., τὰς δὲ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ.μ. Τὸ πρόγραμμα ἐπιμελεῖται ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Περιλαμβάνει δὲ πλουσίαν κλασσικὴν καὶ ἐλαφρὰν μουσικήν, διάφορα ἐμβατήρια καὶ δημώδη ᾄσματα, ἀπαγγελίας Ἑλληνικῶν ποιημάτων, ἱστορικὰς καὶ πολεμικὰς διηγήσεις, περιγραφὰς Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ φυσικῶν καλλονῶν, ἐντυπώσεις ἀπὸ ταξίδια ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν περιοχῶν, διαλέξεις ἱστορικὰς καὶ κοινωνιολογικάς, πολιτικὰς καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰς ὁμιλίας, ρεπορτὰζ ἀπ' τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν κίνησιν ὅλων τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. κτλ. κτλ.

Παρακολουθοῦντες τὰς ἐκπομπὰς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ψυχαγωγεῖσθε, μορφώνεσθε καὶ διαπαιδαγωγεῖσθε ἐθνικά.

—Ἀγαπᾶτε καὶ διαδίδετε τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε.Ο.Ν. παντοῦ ὅπου κι' ἂν εὑρίσκεσθε.

ρωσιν τοῦ Μεγάλου Σκοποῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ὑγείαν σας μὲ τὴν παραμονήν σας εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ζήτω ὁ Βασιλεύς.
Ζήτω ὁ Ἀρχηγός.
Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν.»

Στὰς 10 ἤρχισεν ἡ ἀναχώρησις καὶ ἔπειτα ἀπὸ μίαν θαυμασίαν διαδρομὴν ἡ ὁποία παρεσκεύασε ψυχικῶς τὰς βαθμοφόρους, ἔφθασαν εἰς τὰς 11 εἰς Ζούμπερι.

Ἐκεῖ τὰς ὑπεδέχθη τμῆμα ἀρρένων Φαλαγγιτῶν, ποὺ παρέμειναν εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, καὶ προσέφεραν ἐθελοντικῶς τὰς ὑπηρεσίας των διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ τὴν κατασκήνωσιν τοῦ τμήματος θηλέων.

Ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἀπαιτουμένας ἐνεργείας συνεκεντρώθησαν καὶ μὲ μεγάλην ἐπιβλητικότητα ἔγινεν ἡ ὑποστολὴ τῆς σημαίας ὑπὸ τῶν ἀρρένων καὶ ἡ ἔπαρσις ὑπὸ τῶν θηλέων, ἐνῷ συγχρόνως ἐψάλλοντο οἱ Ὕμνοι.

Ἀνεγνώσθη ἡ ἑξῆς ἡμερησία Διαταγὴ τῆς Στρατοπεδάρχου:

«Ἡ σημερινὴ μέρα εἶναι μιὰ μέρα ἐκπλήξεως, εἶναι μέρα καινούργιας ζωῆς, ζωῆς ποὺ θὰ θᾶς χαρίσῃ κοντὰ στὴ φουντωτὴ καὶ καταπράσινη φύσι τὴν χαρὰ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ πεύκου, τὴν χαρὰ τῆς ἀγάπης μεταξύ σας καὶ πρὸς τ' ἀνώτερα Ἐθνικὰ ἰδανικὰ ποὺ μᾶς ἀναγέννησε, μᾶς ξύπνησε καὶ καθημερινῶς τονώνει ἡ ἀνατολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ μέρα αὐτὴ θὰ μείνῃ ἱστορικὴ ὡς πρώτη μέρα ἐνάρξεως τῶν θηλέων στὸ στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς», ζωντανὴ καὶ ἀνεξίτηλος μέσα στὴν ψυχὴ κάθε μιᾶς μας. Φωτεινὴ σὰν τὸν ἥλιο καὶ χαρούμενη σὰν τὸ γέλιο μᾶς γεμίζει ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ ἐνθουσιασμὸ γιατὶ μᾶς γίνεται ἡ μεγάλη τιμὴ πρῶτες ἐμεῖς ν' ἀνάψουμε τὶς δᾶδες τῆς καινούργιας ἐξελίξεως πρὸς τὰς ἐθνικὰς κατευθύνσεις τὰς ὁποίας ἀφείδωλα καὶ ἄπλετα μᾶς δίδει ἡ μεγάλη μας μητέρα ποὺ λέγεται Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας.

Ὅλες μαζὶ σὰν μιὰ ψυχή, μιὰ δύναμις, μιὰ ἐπιθυμία πρέπει νὰ θελήσωμε νὰ ἐργαστοῦμε μὲ συνείδησι τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ ποὺ μᾶς ἀποστέλλει στὸν ἱερὸν τοῦτον ἐθνικὸν χῶρον. Καὶ ὅταν κάθε μιὰ ἀπὸ σᾶς καταλάβῃ καὶ πιστέψῃ τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἀποστολῆς της, τότε μόνη της γωρὶς ὑποδείξεις καὶ παραινέσεις θὰ θελήσῃ νὰ εἶναι ἐργατική, πρόθυμος, ἀφωσιωμένη εἰς τὸ καθῆκον, ἀλτρουΐστρια εἰς τοὺς κόπους καὶ πειθαρχημένη εἰς τὰς ἐπιθυμίας.

Ὄχι ὅ,τι θέλομεν, ἀλλὰ ὅ,τι πρέπει, ὄχι ὅ,τι μᾶς ἀρέσει, ἀλλὰ ὅ,τι τὸ κοινὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ. Θ' ἀναπτύξωμε τὴν ἀλληλεγγύη, θ' ἀποβάλωμε τὸ ἄτομον ἐγὼ καὶ θὰ ἐνστερνισθῶμε τὸ ἄτομον σύνολον, τὸ ἄτομον τῆς Ε. Ο. Ν. Αἱ ἐπιθυμίες μας, αἱ ἐπιτυχίες μας καὶ εὐχαριστήσεις μας πρέπει νὰ ἔχουν κοινὸν σκοπὸν τὴν καλλιτέρευσιν τοῦ συνόλου. Καὶ ὅταν τὸ σύνολον αὐτὸ τὸ μικρὸ—σεῖς αἱ 250 Φαλαγγίτισσες Ἑλληνίδες—πιστέψετε ὅτι ἐργάζεσθε, εὐχαριστεῖσθε ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν σας, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν, διὰ τὴν μητέρα μας μὲ τὴν μεγάλη ψυχή, τὴν Ἑλλάδα. Τότε ἡ χαρά σας θὰ εἶναι μεγάλη, ὅπως λέει καὶ ὁ Ἐθνικός μας Ποιητὴς Σολωμός: «Κλεῖσε στὴν ψυχή σου τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ αἰσθανθῇς μέσα σου νὰ λαχταρίζῃ κάθε εἴδους μεγαλεῖο».

Ἔτσι ἦταν πάντα ὁ Ἕλλην γεμᾶτος ἐνθουσιασμὸ καὶ αὐταπάρνησι γιὰ τὴν πατρίδα. Ἔτσι πολεμοῦσαν αἱ Σουλιώτισσες. Ἔδιωξαν ἀπὸ μέσα των τὸ ἄτομον καὶ πῆραν τὴν Πατρίδα. Γι' αὐτὴν σκοτώθηκαν, γι' αὐτὴν πολέμησαν. Ἔτσι κι' ἐμεῖς τώρα μὲ τὴν ὑπερηφάνεια τῆς Φαλαγγιτίσσης καὶ δὴ τῆς βαθμοφόρου, στὴν ψυχὴ καὶ στὴν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης καὶ ἀποστολῆς μας θὰ δουλέψωμε μὲ θεληματικότητα καὶ πρόθυμα. Θὰ θελήσωμε νὰ γίνωμε πρότυπα καὶ στελέχη ἄξια τοῦ βαθμοῦ μας.

Ἔμβολόν μας ἡ πρόοδος. Ἡ ἀφοσίωσίς μας πρὸς τὸν Βασιλέα, τὸν Διάδοχο, τὸν Ἐθνικόν μας Κυβερνήτην Ἰω. Μεταξᾶν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ τυφλὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν.

Ζήτω ὁ Βασιλεύς.
Ζήτω ὁ Διάδοχος.
Ζήτω ὁ Ἐθνικός μας Κυβερνήτης.
Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν.».

Κατόπιν ἐτακτοποιήθησαν μὲ αὐθόρμητον πειθαρχίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειπε καὶ ὁ ὡραῖος τόνος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας.

Ἀπὸ τὴν Τρίτην ἤρχισε τὸ κανονικὸν πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς: Σωματικὴ ἀγωγή, παιδιαί. Ἀεράμυνα, σηματοδοσία, πολιτικὴ διαφώτισις, ἠθικὴ ἀγωγή, ὑγιεινή, κολύμβησις, ναυαγοσωστικά, οἰκοκυρικά, χειροτεχνία, ψυχαγωγία.

Τ' ἀνωτέρω μαθήματα διδάσκονται ὑπὸ συνεργατῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως, σκοποῦσα τὴν θεωρητικὴν μόρφωσιν τῶν στελεχῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἤρχισε τὴν ἔκδοσιν τοῦ προσφάτου ἔργου τοῦ Διοικητοῦ κ. Κ. Μ. Καραμάνου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τί θὰ κάνουμε».

Τὸ πρῶτον τμῆμα τοῦ ἔργου ἀπεστάλη ἤδη εἰς δεκάδας ἀντιτύπων πρὸς ἁπάσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, προκειμένου ν' ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς πολιτικοθεωρητικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΑΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως κατῆλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ὡμίλησεν εἰς ὀγκώδη συγκέντρωσιν ἐργατῶν διαφόρων ἐργοστασίων, οἵτινες ἀποτελοῦν ἰδιαίτερον Σχηματισμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ θέμα: «Ἡ σημασία τοῦ ἀγῶνος μας καὶ ἡ θέσις τῶν ἐργαζομένων νέων εἰς αὐτόν».

Κατὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι ἔψαλον τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ»

Ἐν μέσῳ πλήθους προσκεκλημένων ἐδόθη εἰς Πειραιᾶ ἡ καλλιτεχνικὴ ἑορτὴ τῆς φάλαγγος «Ὁ Προμηθεύς», στεφθεῖσα ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

Εἰς τὴν ὡραιοτάτην ἑορτὴν παρευρέθη ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν., συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, γενόμενος ἐνθουσιωδέστατα δεκτὸς ὑπὸ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους.

Τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως προσεφώνησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος, ὅστις καὶ ὡμίλησε δι' ὀλίγων διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀκολούθως εἷς Φαλαγγίτης ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας ὅλων τῶν συναδέλφων του διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τοὺς ἔκαμεν ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἑορτήν των.

Ἐν συνεχείᾳ ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῆς χορῳδίας καὶ ὀρχήστρας διάφοροι μουσικαὶ συνθέσεις καὶ ἀκολούθως ὁ Ἀρχηγὸς ἐπεσκέφθη τὴν ἔκθεσιν μηχανικῆς τέχνης, ἔργα τῶν ἰδίων Φαλαγγιτῶν, ἐκφράσας τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν διὰ τὰ ὡραιότατα ἐκθέματα.

Εἰς τὴν ἑορτὴν ἥτις ἔληξε περὶ τὴν 9ην νυκτερινὴν παρευρέθησαν ἐπίσης ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πειραιῶς, ἅπασαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος γονέων.

— Χθὲς τὸ ἀπόγευμα τὸ Κουκλοθέατρον τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ἔδωκε παράστασιν πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν Σκαπανέων τοῦ 7ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν. Αἱ παραστάσεις αὗται θὰ ἐπαναληφθοῦν σήμερον καὶ αὔριον διὰ τοὺς Σκαπανεῖς τῶν Ὑποτομέων 6ου καὶ 13ου. Αἱ παραστάσεις θὰ συνεχισθῶσι καὶ διὰ τοὺς Ὑποτομεῖς τῶν ἄλλων Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς μηνός.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τεσσαράκοντα Φαλαγγῖται καὶ Βαθμοφόροι τῆς Φάλαγγος Ο.Λ.Π. ἐξέδραμον εἰς Μύκονον ὅπου ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κατοίκων.

Οἱ Φαλαγγῖται ἐκδρομεῖς παρέμειναν εἰς Μύκονον ὁλόκληρον τὴν Κυριακὴν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας.

Ἐξέδραμεν ἐπίσης εἰς Μπογιάτι, ὅπου διημέρευσεν ὁ 4ος Ὑποτομεύς.

Λόχος Σκαπανέων τοῦ Α' Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς ἐξέδραμεν εἰς Καβοῦρι.

ΔΩΡΕΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὁ κ. Νικόλαος Βράϊλας, ὁμογενὴς ἐγκατεστημένος εἰς Κάϊρον, ἐδώρησε πρὸς τὴν Τετραρχίαν Καρύστου πεντήκοντα στολὰς Φαλαγγιτῶν.

Ἐπίσης ὁ κ. Κωνσταντῖνος Πεζᾶς, ἐκ Καρύστου τῆς Εὐβοίας, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ παρέχῃ πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. Καρύστου δραχ. 280 κατὰ μῆνα διὰ τὴν ἀγορὰν ἑκάστοτε μιᾶς στολῆς Φαλαγγίτου, ἡ ὁποία θὰ προσφέρεται εἰς τὸν ἐπιμελέστερον ἄπορον Φαλαγγίτην τῆς Ε. Ο. Ν. Καρύστου Εὐβοίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγ. Ὄρους κ. Σωκράτης προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν. Χαλκιδικῆς δραχμὰς 25.000.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους θερμότατος θιασώτης τῆς Ε. Ο. Ν., πλειστάκις ἀπέδειξε δι' ἔργων καὶ διὰ λόγων τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον του ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

Ἡ κ. Ὄλγα Ν. Ροζάκη προσέφερεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Γυθείου δραχ. 200.

Ἐπίσης ὁ τηλεγραφητὴς κ. Χ. Οἰκονομάκος ἐδώρησεν εἰς τὴν Τετραρχίαν Θηλέων Νεαπόλεως Βοιῶν γραφικὴν ὕλην δραχ. 500.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Κατὰ τὴν μετάβασιν εἰς Νάουσαν τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Θεσσαλονίκης πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Τμημάτων, ἐγένετο σύσκεψις εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ἐργοστασίων Λαναρᾶ—Κύρτση καὶ Σια, Ζαχαροπούλου, Κεραμοποιείου Πετρίδη, Γρηγορίου Τσίτη, Κοκκίνου, Λαναρᾶ καὶ Σία, Μπίλη καὶ Τσίτση καὶ Σχοινοποιείου Ναούσης.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν οἱ κ.κ. ἐκπρόσωποι τῶν Ἐργοστασίων ἀνέφερον εἰς τὸν Περιφ. Διοικητὴν ὅτι κατόπιν κοινῆς ἐπιθυμίας ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν ἀπεφασίσθη ὅπως οἱ ἐργάται Ναούσης ἐργασθοῦν μίαν ἡμέραν ἀργίας τὸ προϊὸν δὲ τῆς ἐργασίας των νὰ διατεθῇ διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

Ἡ χειρονομία αὕτη τῶν ἐργατῶν οἱ ὁποῖοι σημειωτέον ἀνέρχονται εἰς ἄνω τῶν 6.000 καταδεικνύει σαφῶς τὴν βαθυτάτην ἀπήχησιν τὴν ὁποίαν εὗρον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐργαζομένων καὶ ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ αἱ ἀρχαὶ αἱ ὁποῖαι ἔπνευσαν εἰς τὸν τόπον μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

ΣΠΑΡΤΗ.— Ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητικὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ παρουσίασαν ἐξαιρετικὴν κίνησιν.

Τακτικαὶ συγκεντρώσεις ἐγένοντο εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς ἐν αἷς ἔλαβον χώραν τὸ μὲν ἐκπαιδευτικαὶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως, τὸ δὲ διάφοροι ὁμιλίαι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων καὶ συμφώνως τῷ προγράμματι τῆς Διοικήσεως. Κατ' αὐτὴν δὲ ἐπίσης τὴν ἑβδομάδα Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐγένοντο ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν συζητήσεων ὑπὲρ τῆς Ὀργανώσεώς μας δράσαντες κυριολεκτικῶς εἰς πράξεις ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας. Ἐπίσης διάφοροι ἐκδρομαὶ ἐγένοντο διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν ὑπὸ διαφόρων Σχηματισμῶν τῆς Ὑπαίθρου.

Καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ νομοῦ μας ἐξακολουθοῦν αἱ συγκεντρώσεις, ἰδίᾳ δὲ εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου. Ἐξαιρετικὴ ὡσαύτως κίνησις ὁμιλιῶν, ἐκδρομῶν, ἑορτῶν κτλ. παρατηρεῖται εἰς τοὺς τόπους παραθερισμοῦ, ἔνθα διάφοροι Φαλαγγίτισσαι προσκεκολλημέναι παρὰ τῆς Δ. Α. Σ. ἢ ἐκ τῆς Διοικήσεως Θηλέων Σπάρτης, ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν καὶ ἐργάζονται μετ' ἀξιεπαίνου δραστηριότητος.

Οὕτω εἰς τὸ χωρίον Τσίτζινα εἰς συγκέντρωσιν ἁπάντων τῶν μελῶν καὶ πλήθους παραθεριστῶν ὡμίλησεν ὁ δικηγόρος κ. Μητσάκης Χρόνης μὲ θέμα: «Ἡ καλλιέργεια τῆς ἐλαιᾶς».

Εἰς ἑτέραν συγκέντρωσιν ὡμίλησεν ἡ ἀρχηγὸς τοῦ Σχηματισμοῦ μὲ θέμα: «Κοινοβουλευτισμὸς καὶ κομματισμός».

Ὁ αὐτὸς Σχηματισμὸς ὠργάνωσεν ὡραίαν ἐκδρομὴν στεφθεῖσαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

ΓΥΘΕΙΟΝ.— Ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τοῦ Γυθείου Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὑπῆρξε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀρκούντως ἱκανοποιητική. Τακτικαὶ συγκεντρώσεις ἐγένοντο ἐν αἷς ἐγένοντο ὁμιλίαι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων συμφώνως τῷ προγράμματι τῆς Διοικήσεως. Ἀπὸ τὰς παραμονὰς τῆς 4ης Αὐγούστου κατηρτίσθησαν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

χορωδίαι καὶ ὀρχήστρα ἐκ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τοῦ Γυθείου, αἵτινες δίδουν συναυλίας διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν. Οὕτω τέσσαρας ἡμέρας πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἔδωσαν συναυλίαν ἥτις ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς Ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὸν λαμπρότερον ἑορτασμόν. Διὰ τὴν πρᾶξίν των ταύτην ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ κατοίκων τῆς πόλεώς των.

Ἐπίσης εἰς Γύθειον συνεχίζονται τὰ μαθήματα τοῦ Οὐλαμοῦ Νοσοκόμων καὶ Ἀνιχνευτῶν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ προθυμίας. Κατ' αὐτὰς μεγάλη κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν κολύμβησιν προκειμένου συντόμως νὰ τελεσθοῦν κολυμβητικοὶ ἀγῶνες.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ Γυθείου διδάσκονται καθ' ἑκάστην μαθήματα χειροτεχνίας.

Ὁλόκληρος ὁ Σχηματισμὸς ὠργάνωσεν ἐκδρομὴν θαλασσίαν εἰς Τρίνησα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγιαννάκη διὰ βενζινοπλοίου παραχωρηθέντος δωρεὰν ὑπὸ τοῦ κ. Β. Ροζάκη.

Εἰς ὀργανωθεῖσαν ἑορτὴν ἐκληρώθη ἓν ἐργόχειρον δωρηθὲν ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας τοῦ Γραφείου Τύπου Ἐλ. Τσόμπου, αἱ δὲ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ ἀσθενοῦντος ἀπόρου.

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Λακωνίας ἀπένειμεν ἔπαινον εἰς τὴν ἐνωμοτάρχην τοῦ Σχηματισμοῦ Σπάρτης Φαρμάκη Πόταν διότι, ἐκτελοῦσα προσωρινῶς καθήκοντα ἀρχηγοῦ Σχηματισμοῦ Ζουπαίνης καὶ ἀσθενήσασα βαρέως, δὲν ἐδίστασε παρὰ τὰς συστάσεις τῶν ἰατρῶν νὰ ἐγερθῆ τῆς κλίνης της ἵνα παραστῆ εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ της, σκοπὸν ἔχουσαν τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἑορτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, τοῦ ἐξαιρετικοῦ της τούτου ζήλου συντελέσαντος εἰς τὴν ἐπιδείνωσιν τῆς ἀσθενείας της, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ κινδυνεύσῃ σοβαρῶς ἡ ζωή της.

ΒΡΕΣΘΕΝΑ.— Πρό τινων ἡμερῶν πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα εἰς τὸ δάσος τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου ἐνετοπίσθη καὶ κατεσβέσθη ὑπὸ τῶν προσδραμόντων Φαλαγγιτῶν τοῦ Σχηματισμοῦ τούτου ὡς καὶ πάντων τῶν κατοίκων. Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ εἰργάσθησαν ἀόκνως διὰ τὴν ἐντόπισιν καὶ κατάσβεσιν τοῦ πυρός, ἥτις ἐπετεύχθη μετὰ πεντάωρον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεώς του. Διὰ τὴν πρᾶξίν των ταύτην ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια πάντων τῶν κατοίκων, τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Δασαρχείου Σπάρτης.

ΑΝΑΒΡΥΤΗ.— Πρὸ ἡμερῶν μεγάλη πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα εἰς δάσος ἀπέχον περὶ τὰς τρεῖς ὥρας ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου, ἐνετοπίσθη καὶ κατεσβέσθη ὑπὸ τῶν προσδραμόντων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τοῦ Σχηματισμοῦ Ἀναβρυτῆς καὶ Φαλαγγιτῶν τοῦ χωρίου Καλυβίων—Σοχᾶς. Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑποδιοικητὴν Λακεδαίμονος κ. Γεώργιον Τράγκαν εἰργάσθησαν ἐντονώτατα μὴ ἀποχωρήσαντες οὐδὲ τὴν νύκτα μετὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς φρουροῦντες τὴν πυρίκαυστον περιφέρειαν μετὰ ἀληθοῦς καὶ ἀμιμήτου καρτερικότητος. Διὰ τὴν πρᾶξίν των ταύτην ἡ Διοίκησις ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ Δασαρχείου Σπάρτης, τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ἀναβρυτῆς, Ἀστυνομικοῦ Σταθμάρχου Ἀναβρυτῆς ὡς καὶ εὐαρέσκειαν τοῦ Νομάρχου Λακωνίας.

ΛΑΚΚΩΜΑΤΑ (Ταϋγέτου). — Μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς ἐθνοσωτηρίου 4ης Αὐγούστου χάρις εἰς τὴν συμμετοχὴν τῆς Ε. Ο. Ν., μέλη τῆς ὁποίας παρεθέριζον εἰς τὸ δάσος τῶν Λακκωμάτων. Οἱ Φαλαγγῖται, ἀνήκοντες εἰς διαφόρους Σχηματισμούς, παρήλασαν πρὸ τῶν παραθεριστῶν συντεταγμένοι ᾄδοντες ἐθνικὰ τραγούδια καὶ τοὺς Ὕμνους. Τὸ ἑσπέρας ἐγένετο λαμπαδηφορία καὶ ἐπηκολούθησε ἑλληνικώτατο γλέντι.

ΚΑΡΒΕΛΑ.— Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ τούτου πρὸ ἡμερῶν, διὰ προσωπικῆς των ἐργασίας μετέφερον κεράμους διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ χωρίου των. Διὰ τὴν πρᾶξίν των ταύτην ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια πάντων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου ὡς καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητός των. Ἐπίσης πρό τινων ἡμερῶν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ τούτου θεατρικὴ παράστασις μὲ ἔργον πατριωτικόν, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν διὰ στολὰς τῶν μελῶν τῶν ἀπορωτέρων τοῦ Σχηματισμοῦ.

ΧΑΝΙΑ. — Ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ τελετὴ τῆς ἐντάξεως τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπισήμων ἐπηκολούθησε προσφώνησις τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Προσκόπους, εἶτα ἀνεγνώσθη Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Τοπικοῦ Ἐφόρου μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐξῆλθεν ἡ σημαία τοῦ Σ. Ε. Π., διῆλθε πρὸ τῶν παρατεταγμένων Τμημάτων, ἀπεδόθησαν αἱ κεκανονισμέναι τιμαὶ καὶ ὑπεστάλη ἐντὸς τοῦ κτιρίου.

Ἀκολούθως ὁ Τετράρχης τῆς Ε. Ο. Ν. Χανίων ἀνέγνωσε τὴν Ἡμερησίαν Διαταγὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν., μεθ' ὃ ἐγένετο ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας τῆς Ε. Ο. Ν. καθ' ὃν χρόνον ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἀνέκρουε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Ἐν συνεχείᾳ τὰ Τμήματα παρήλασαν πρὸ τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπεγράφησαν πρωτόκολλα παραλαβῆς καὶ παραδόσεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ Τοπικὸς Ἔφορος κ. Κλάδος παρουσίασε τοὺς κ. κ. ἀξιωματικοὺς τοῦ Σ. Ε. Π. εἰς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν τῆς Ε. Ο. Ν., ὅστις ἀφοῦ διὰ χειραψίας ἐχαιρέτησε πάντας καὶ τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν μέχρι τοῦδε δρᾶσίν των, τοὺς ἐκάλεσε νὰ συνεχίσουν προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ τελετὴ τῆς ἐντάξεως τῶν Ἑλλήνων προσκόπων Ἡρακλείου.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ κ. Νομάρχης, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν προσκόπων.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπισημότητος ἐγένετο καὶ ἡ ἔνταξις τῶν προσκόπων Λασηθίου.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Ρεθύμνης, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου της, ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Γερακάρη, Νέρωνα καὶ Ἀμαρίου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΣΥΡΟΣ. — Στοργικώτατον ἀποδεικνύεται πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Νεολαίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐστήριξεν ὅλας της τὰς ἐλπίδας διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς νέας Ἑλλάδος.

Ὁ νεοαφιχθεὶς Νομάρχης Κυκλάδων κ. Βραχνός, ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Κυκλάδων, ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὴν κ. Περιφ. Διοικήτριαν Κυκλάδων μετὰ τῶν ἐπιτελῶν της καὶ τῶν λοιπῶν βαθμοφόρων, ζητήσας πληροφορίας διὰ τὸν Σχηματισμὸν Θηλέων Σύρου.

Ὁ κ. Νομάρχης ὑπεσχέθη νὰ τακτοποιήσῃ μερικὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα τῆς περιφερείας μας.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἔγινε συγκέντρωσις τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀξιωματικὸς κ. Κουβᾶς ὡμίλησε μὲ θέμα: «Οὐσίαι χημικοῦ πολέμου». Ἐπίσης ἡ Ὑποδιοικήτρια τῆς Ε. Ο. Ν. ἀνέπτυξε μὲ πατριωτικὰ λόγια τὸ θέμα: «Ἡ 4η Αὐγούστου».

Εἰς τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου μὲ αὐθόρ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

μητον ἐνθουσιασμὸν ἐνεφανίσθη ἐν σώματι ἡ Ε. Ο. Ν. καὶ παρηκολούθησεν ὅλην τὴν τελετὴν τῆς δοξολογίας. Τὸ ἀπόγευμα ἐχορεύθησαν ὑπὸ Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ἑλληνικοὶ χοροὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ «Παλλαδίου» καὶ τὸ βράδυ ἔγινεν ὑπὸ τῶν ἰδίων λαμπαδηφορία. Μὲ ἐπιτυχίαν ἐπίσης διωργανώθη ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐκδρομὴ εἰς Νεστόριον κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος πολλὰ ἐπίτιμα μέλη καὶ πολλαὶ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι. Ἡ ἐκδρομὴ ὑπῆρξε καθ' ὅλα ἐπιτυχής.

ΚΟΖΑΝΗ. — Κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, τῇ μερίμνῃ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. Κοζάνης, ἐλειτούργησαν κανονικώτατα εἰς τὰ δάση «Ἐξοχῆς» καὶ «Δρεπάνου» στρατόπεδα οὐλαμῶν βαθμοφόρων Ε. Ο. Ν. Κοζάνης. Εἰς αὐτὰ ἐφοίτησαν ἐπὶ 20ήμερον 160 δημοδιδάσκαλοι, γραμματεῖς Κοινοτήτων καὶ διοικηταὶ Σχηματισμῶν Ε. Ο. Ν. εἰς δύο σειράς.

Τὰ στρατόπεδα διώκησεν ὁ Φαλαγγάρχης Σιατίστης Μπέντας Κωνστ. Ἐδίδαξαν δὲ ὡς καθηγηταὶ ἀξιωματικοὶ τῆς IX Μεραρχίας, προϊστάμενοι διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἰατροὶ καὶ ἐπιτελεῖς τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Κοζάνης καὶ Θεσσαλονίκης.

Εἰς τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου τῇ συνεργασίᾳ τῶν Στ. Μάλλιου, Δ. Γλυκοφρύδη καὶ Κ. Μπέντα, συμπεριελήφθησαν μαθήματα σχετικὰ μὲ τὴν ἰδεολογικὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν διαφώτισιν τῶν οὐλαμιτῶν, τὴν σωματικὴν ἀγωγήν, διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως προχείρου γυμναστηρίου, τὴν ὑγιεινήν, τὴν γεωργίαν, κτηνοτροφίαν, τοπογραφίαν, ὀργάνωσιν ἐδάφους, γεφυροποιΐαν, μέσα συνδέσμου, ἀεράμυναν, ἀναλύσεις κανονισμῶν Ε. Ο. Ν., ὀργάνωσιν σχηματισμῶν, ψυχαγωγίαν καὶ τὴν ἡγεσίαν.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία τῶν στρατοπέδων διωργανώθη ἀρτίως βάσει εἰδικοῦ κανονισμοῦ λειτουργίας τοιούτων.

ΠΕΝΘΗ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

ΒΟΛΟΣ. — Ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Βόλου εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ ἕνα ἐκ τῶν ἐπιλέκτων μελῶν της, τὴν 19έτιδα Ἀνδρίτσου Κικίτσα, κηδευθεῖσαν τὸ Σάββατον 5ην Αὐγούστου. Τὴν κηδείαν της παρηκολούθησεν ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου μετ' ἄλλων ἀξιωματούχων καὶ 20 Φαλαγγιτισσῶν, αἵτινες καὶ ἀπέδωσαν τὰς κεκανονισμένας τιμάς.

Ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς μεταστάσης κατετέθη στέφανος ἐκ μέρους τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου, κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ ὁποίου προσεφώνησε τὴν νεκρὰν ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου ὡς ἐπίσης καὶ ἡ Φαλαγγίτισσα Ἰωάννου.

ΧΑΛΚΙΣ. — Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐπεσκέφθησαν τὸν Πειραιᾶ Φαλαγγῖται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Εὐβοίας, ὅπου καὶ ἐπεσκέφθησαν τὰ ἐργοστάσια τῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων.

Οἱ ἐκδρομεῖς διῃρέθησαν εἰς δύο ὁμάδας. Ἑκάστης τούτων ἡγεῖτο εἰδικὸς χημικός, ὁ ὁποῖος καὶ ἔδιδε σχετικὰς μὲ τὴν παραγωγὴν τῶν ἐργοστασίων πληροφορίας εἰς τοὺς Φαλαγγίτας. Τὴν μεσημβρίαν ἡ Ἑταιρεία παρέθεσε γεῦμα εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν οἱ χημικοὶ κ. κ. Κωνσταντινίδης καὶ Μαλτάκης, ὁ γεωπόνος τῆς Ἑταιρείας κ. Γ. Ἀναστασιάδης καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκδρομέων κ. Δημήτριος Τζώρτζης.

Τὴν 3ην ἀπογευματινὴν οἱ ἐκδρομεῖς ἀνεχώρησαν δι' Ἀθήνας ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τῶν παρευρισκομένων ἐργατῶν καὶ ἐκεῖθεν ἐπέστρεψαν ἀργὰ τὴν νύκτα εἰς Χαλκίδα.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων Εὐβοίας προέβη εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Τμημάτων τῆς Β. Εὐβοίας. Ἡ Διοικήτρια ἀναχωρήσασα τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἐπεσκέφθη τὴν Ν. Λάμψακον, Βασιλικόν, ἐν συνεχείᾳ δὲ τὴν Ἐρέτρειαν, Βάθειαν, Ἀλιβέριον, Αὐλωνάριον, Κονίστρες καὶ Κύμην.

Εἰς Ἀλιβέριον καὶ Κύμην, ἐν μέσῳ πρωτοφανῶν ἐκδηλώσεων τῶν κατοίκων ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ε. Ο. Ν., ἡ Διοικήτρια ὡμίλησε πρὸς τοὺς κατοίκους ἀναπτύξασα τὴν Ἐθνικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Ἐν συνεχείᾳ συνειργάσθη μετὰ τῶν Προέδρων τῶν Κοινοτήτων καὶ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐνίσχυσιν.

Οἱ κ.κ. Κοινοτάρχαι ἐδήλωσαν ὅτι θὰ παράσχουν κάθε δυνατὴν ἐνίσχυσιν καὶ ὅτι θὰ αἰσθάνωνται τὸν ἑαυτόν των ὑπερήφανον συνεισφέροντες καὶ αὐτοὶ μὲ τὰς μικράς των δυνάμεις διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος.

ΠΑΝΑΓΙΑ (Θάσου). — Τὰ μέλη τοῦ Σχηματισμοῦ Παναγίας Θάσου πανηγυρίζουν διὰ τὴν ἀπόκτησιν στολῶν, μὲ τὰς ὁποίας παρήλασαν ἐνώπιον τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν 15ην Αὐγούστου ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καθ' ἣν πανηγυρίζει ἡ Κοινότης μας, οἱ Φαλαγγῖται μὲ τὰς στολάς των παρετάχθησαν πρὸ τοῦ ναοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας παρήλασαν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Κοινότητος ψάλλοντες ἐθνικὰ ᾄσματα καὶ τοὺς Ὕμνους τῆς Νεολαίας.

ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΟΝ (Ἠλείας). — Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἑωρτάσθη καὶ ἐφέτος εἰς τὴν Κοινότητά μας ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ἑορτὴ 4η Αὐγούστου. Τὴν 10ην πρωϊνὴν ἐτελέσθη δοξολογία εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὅλη ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Βασίλειος Ἀλεξόπουλος μετὰ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ὡμίλησεν ὁ ἱερεὺς Ἀνδρέας Παπαδόπουλος περὶ τῆς σημασίας τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον εἶχε παραθέσει δαπάναις της ἡ Κοινότης ἐπηκολούθησεν ἑλληνικὸ γλέντι καὶ χοροὶ μέχρι τῆς 11ης μ. μ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὄχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὁρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ξένον Μ. Θεσσαλονίκην — Ἡ προκήρυξις ὁρίζει ἐπὶ λέξει: Εἰς τὸν διαγωνισμὸν δύνανται νὰ συμμετάσχωσι καὶ οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Γκολέτσον Κ. Ἄργος.— Κακῶς. Ἡ προθεσμία ὑποβολῆς τῶν ἐργασιῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου.

Κουρκουλάκον Γ. Πύργον Λακωνίας.—Δὲν νομίζομεν ὅτι ἔχετε δίκαιον.

Πλυτὰν Ν. Μουντάδο Τήνου.— Σᾶς ἀποστέλλομε προκήρυξι τοῦ διαγωνισμοῦ.

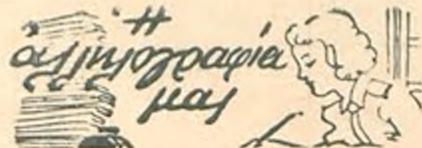
Αὐγερινὸν Δ. Ἁγία Εὐφημία — Δρακᾶτα Κεφαλληνίας.— Ἀσφαλῶς.

Γκίκαν Δ. Κωνσταντινούπολιν.— Σᾶς ἀπαντήσαμε δι' ἐπιστολῆς.

Καρατζᾶν Α. Ἐνταῦθα.— Δὲν ἔχομεν ἀντίρρησι.

Ἑρμίδη Χαρ. Θεσσαλονίκην.— Εἶναι τὸ παράπαν ἐλευθέρα.

(Ἐκ τοῦ III Γραφείου τῆς Δ.Α.Σ.)

ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ἢ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, εἴτε δημοσιεύεται εἴτε ὄχι, δὲν ἐπιστρέφεται.

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἤρξατο λειτουργῶν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐκπομπαὶ καθ' ἑκάστην 7—9 μ. μ.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει Μουσικήν, Διαλέξεις, Εἰδήσεις κλπ. Βραχέα κύματα 35 μέτρα ἢ 8500 χιλιόκυκλοι.

ΔΗΜ. ΧΑΡ. ΠΑΓ., Λευκίμμην Κέρκυραν. Ὁ τόνος τῆς διαμαρτυρίας σας μᾶς πείθει πὼς λέτε τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἔχομε πρόχειρο τὸ κείμενο γιὰ νὰ ἐξακριβώσωμε τὰ παράπονά σας, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ δώσωμε ἀπόλυτη πίστι σ' ἕνα φίλο μας, ποὺ μᾶς βεβαιώνει μὲ τὸν λόγο του. Ὑποθέτομε — ὅπως ἄλλως τε τὸ καταλάβατε καὶ σεῖς — πὼς ἡ παρεξήγησι θὰ προῆλθε ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ χειρόγραφό σας θα ἦταν καλό. Ζητοῦμε, λοιπόν, νὰ ξεχάσετε τὰ λόγια ποὺ σᾶς πίκραναν καὶ νὰ διαβάσετε στοὺς χωριανούς σας τὴν ἀπάντησί μας αὐτή. Στὴν ἐρώτησί σας ἂν θὰ κάνετε τίποτα στὴ λογοτεχνία ἀπαντοῦμε ἀδίσταχτα: ΝΑΙ. Ἔχετε ταλέντο ρωμαλέο καὶ θὰ ἐξελιχθῆτε πολὺ γρήγορα ἂν θελήσετε ν' ἀκολουθήσετε πιστὰ τὶς συμβουλές μας: Ἐγκαταλεῖψτε ἐντελῶς τὸ πεζοτράγουδο, ποὺ φέρνει μοιραῖα στὴν καταστροφὴ τοῦ στύλ, καὶ συνηθίζει στὸ πομπῶδες καὶ κενόλογο ὕφος. Κάντε τὴ φράσι σας πιὸ στρωτὴ — ἀποφεύγετε νὰ κάνετε στὸ πεζὸ χρῆσι τῆς «ποιητικῆς συντάξεως» — μὴ μεταχειρίζεστε, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, σύνθετες λέξεις (οὐρανοθόλους, ἀγγελοψαλμένης, μυροβάλσαμο κλπ.) καὶ ἀναζητῆστε τὰ θέματά σας, τώρα στὴν ἀρχή, μέσα στὰ πλαίσια τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Εἴμεθα βέβαιοι, βεβαιότατοι ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησι νὰ διαβάσωμεν χειρόγραφό σας ἄρτιο ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως. — ΑΡ. Γ. ΘΕΟΔ., Κυπαρισσίαν. Τὸ στιχούργημά σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμον. — ΜΑΡ. ΚΟΥΜ. Τὸ χειρόγραφό σας μαρτυράει γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ σας προδιάθεσι καὶ γιὰ τὴ λεπταίσθητη ψυχή σας. Ἔχετε φράσεις καὶ εἰκόνες «εὑρήματα», μὰ τὸ πεζογράφημά σας μειονεκτεῖ ὡς σύνολο γιατὶ εἶναι ἀκίνητο. Τὸ ἴδιο θέμα θὰ μπορούσατε νὰ τὸ βάλετε σὲ ὑπόθεσι, νὰ τὸ κινήσετε. Π.χ.: Συναντοῦνται δυὸ ἄγνωστες μεταξύ τους στὸ ἴδιο μέρος τῆς παραλίας καὶ βλέπουν πρὸς τὸ ἴδιο κτίριο. Πιάνουν κουβέντα, ἀπ' ὅπου θὰ φανῆ ὅτι καὶ οἱ δύο ὑπῆρξαν μαθήτριες σὲ διαφορετικὲς ἐποχὲς καὶ μιλοῦν (διάλογος φυσικός) γιὰ τὶς στιγμὲς ποὺ ζήσανε. Ἔτσι θὰ ἐπιτύχετε καλλίτερο ἀποτέλεσμα. Δοκιμάστε. — Ι. Π. ΖΑΧ., Αἴγυπτον. Συγκινητικώτατη ἡ πρόθεσί σας, τιμητικώτατη γιὰ σᾶς καὶ παρήγορη γιὰ μᾶς ποὺ βλέπουμε ὅτι ὁ Ἕλλην ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, ὅπου κι' ἂν εὐτυχῆ, δὲν ξεχνάει τὴν Πατρίδα, πονάει στὶς δυστυχίες της καὶ χαίρεται τὶς χαρές της. Τὸ ποίημά σας, δυστυχῶς μᾶς ἦρθε παράκαιρα. Θὰ γίνουν μερικὲς τεχνικὲς διορθώσεις καὶ θὰ φυλαχθῆ γιὰ νὰ δημοσιευθῆ στὸν καιρό του. — ΝΤ. ΠΑΝΤΕΛ. Γιατὶ δὲν προσπαθεῖτε νὰ δώσετε στὸ ταλέντο σας τὴν κατεύθυνσι ποὺ τοῦ ταιριάζει; Γιατὶ περιορίζεστε στὴν «ἔκθεσι ἐντυπώσεων», ἐνῶ θὰ μπορούσατε νὰ γράψετε διηγήματα μὲ δρᾶσι, μὲ κινητικὸ περιεχόμενο, μ' ἕνα τέλος ποὺ νὰ δικαιώνει τὴν προσπάθειά σας. Περιμένουμε — καὶ γρήγορα μάλιστα — κάτι τέτοιο ἀπὸ σᾶς. — ΜΙΧ. Κ. ΓΕΩΡΓ., Λαμίαν. Τὸ πεζογράφημά σας ὡς ἕνα σημεῖο πηγαίνει καλά. Ἀπὸ τὸ μέρος, ὅμως, ποὺ ἀρχίζει ἡ διήγησι τοῦ φίλου χάνει τὸ ἐνδιαφέρον του, γιατὶ δὲν δικαιολογεῖται ἀρκετὰ ἡ σκληρότης τῆς μητρυιᾶς. Μπορεῖτε νὰ τὸ διορθώσετε εὔκολα, τονίζοντας τὴ σκληρότητά της μ' ἕνα δυὸ ζωντανὰ ἐπεισόδια. — Κ. Ι. ΚΑΓ., Λαγκάδια Γορτυνίας. Τὸ πεζό σας ἐνεκρίθη καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Τὸ ἄλλο ὑποθέτομε πὼς θὰ εἶναι μετάφρασι. Ἂν εἶναι πρωτότυπο ξαναστεῖλτε το διορθώνοντας τὸ μέτρο ποὺ χωλαίνει σὲ μερικοὺς στίχους. — Ι. ΑΥΓ., Νέα Κρήνη. Ὁ ἐνθουσιασμός σας, ἡ θερμή σας καρδιὰ καὶ ἡ φανερὴ προσπάθειά σας ν' ἀποδώσετε σὲ στίχους τὰ συναισθήματα ποὺ πλημμυρίζουν τὴν ψυχή σας, ὅπως καὶ τὶς ψυχὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἀγαποῦν τὴν Πατρίδα μας, μᾶς συγκίνησαν βαθειά. Τὸ ποίημά σας, ὅμως, ὡς «καλλιτεχνικὸ ἀποτέλεσμα» δὲν ἀνταποκρίνεται στὴ θερμουργὸ πνοὴ ποὺ τὸ γέννησε. Ἔχετε ταλέντο καὶ — πρᾶγμα σπάνιο στὴν ἡλικία σας — χειρίζεστε τὰ σύμβολα μὲ πολλὴ ζωντάνια. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲ δημοσιεύομε τὸ τραγούδι σας μὲ μερικὲς διορθώσεις ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τοῦ κάνουμε. Περιμένουμε ἀπὸ σᾶς τὸν ἴδιο νὰ τὸ διορθώσετε καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλετε. Ὑποδεικνύουμε μόνο μερικά: α') Χασμωδίες Αὐγούστου - ἄ - ϋλο, μεγαλεῖ-ο, τρανὴ - εὐλογημένη, τρανὴ - ἀνάστασις, τότε - ὅπως Αὐγούστου - ἄδυτο, σπάνι - ο, θεῖ - ο, τὸ - αἷμα. β') Σφαλερὴ ρίμα μένει - φέρνει. γ') Ἐνῶ δένετε ὡραιότατα τὸν 15σύλλαβο μὲ τὸν 9σύλλαβο (ὀκτὼ συλλαβὲς τονιζόμενες στὴ λήγουσα εἶναι ρυθμικῶς ἐννέα) στὸ τρίτο καὶ τέταρτο τετράστιχο κάνετε ἕνα δέσιμο τοῦ 15συλλάβου μὲ 7σύλλαβο, ποὺ χαλάει τὸ ρυθμικὸ περπάτημα τοῦ στίχου σας. Τὸ περιμένομε λοιπὸν διωρθωμένο. Ἀναφέρατε τὸ τεῦχος ποὺ σᾶς ἀπαντοῦμε. — ΓΕΩΡΓ. ΤΣΙΡΟΝ, Μεσσήνην. Ἐνεκρίθη, θὰ δημοσιευθῆ. Εἰς τὸ μέλλον θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ χειρίζεσθε τὰ θέματά σας μὲ περισσότερη κίνησι. Τὰ περιγραφικὰ πεζογραφήματα εἶναι εὔκολα. Ἀξίζει νὰ τολμήσετε κάτι περισσότερο. — ΙΑΝΘ. Α. ΚΑΠ., Λαμίαν. Ἔχετε ταλέντο καὶ ἡ φράσις σας, στὰ δύο μικρὰ πεζογραφήματά σας, εἶναι στρωτή. Ἀσφαλῶς, ἂν θελήσετε, θὰ γράψετε μιὰ μέρα πολὺ καλά. Ἀρκεῖ νὰ μὴ περιορίζεστε σὲ λιγόλογα ἀκίνητα πεζὰ κομματάκια ποὺ δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ δείξετε τὶς ἱκανότητές σας. Διαβάστε τί ἔχουμε γράψει σὲ προηγούμενα τεύχη σχετικὰ μὲ τὸν πεζὸ λόγο καὶ ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλές μας. Μιὰ μέρα θὰ εὐγνωμονῆτε τὴ «Νεολαία» ποὺ δὲν σᾶς δημοσίευσε κάτι γιὰ τὸ ὁποῖον δὲ θάσαστε μεθαύριο ὑπερήφανη. — ΕΛ. Η. ΣΙΝ., ἐνταῦθα. Σᾶς συγχαίρομε γιὰ τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματά σας καὶ τὸν ἄδολο ἐνθουσιασμό σας. Τὸ ποιηματάκι σας δὲν θὰ δημοσιευθῆ γιατὶ δὲν εἶναι ἄρτιο τεχνικῶς. Δὲν θάπρεπε ὅμως ν' ἀπογοητευθῆτε γι' αὐτό, γιατὶ ἡ τεχνικὴ κατάρτισι εἶναι εὔκολη κι' ἀποκτᾶται, ἐνῶ μιὰ ποιητικὴ προδιάθεσι σὰν τὴ δική σας δὲν ἀπαντᾶται συχνά. Ἀναζητῆστε στὸ περιβάλλον σας ἀνθρώπους ποὺ νὰ εἶναι τεχνικῶς μορφωμένοι καὶ ζητῆστε τους νὰ σᾶς βοηθήσουν. Σύγχρονα διαβάστε νεοελληνικὴ ποίησι. Τὶς ὧρες ποὺ θὰ σᾶς μένουν ἐλεύθερες ἀπὸ τὰ μαθήματά σας ἀφιερῶστε τις στὴν ἀνάγνωσι καὶ στὴν κατανόησι διαλεχτῶν ποιημάτων. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θ' ἀποκτήσετε τὴν τεχνικὴ ποὺ σᾶς λείπει. — ΠΑΝ. ΕΠ. ΤΣΟΥΚ., Κάιρον. Λόγῳ οἰκονομίας χώρου ἔχετε πνίξει τὰ νοήματα. Τὸ θέμα σας προϋποθέτει ἔκτασιν, ἐναλλασσόμενα ἐπεισόδια καὶ μακρότερη ψυχολογικὴ ἀνάλυσι τῶν συναισθημάτων ποὺ σᾶς ἔπεισαν νὰ ταξιδέψετε καί, ἀργότερα, νὰ γυρίσετε. Φυσικὰ στὸν περιωρισμένο χῶρο ποὺ τοῦ δώσατε τὸ διήγημά σας χάνει φοβερὰ καὶ εἶναι ἑπόμενο νὰ μὴν εἶναι δημοσιεύσιμο. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο. — Θ. Θ. ΚΩΝΣΤ., Σέρβον. Τὸ στιχούργημά σας εἶναι κάτι μεταξὺ πεζοῦ καὶ στίχου. ἔχει ποὺ καὶ ποῦ τὸ «Κάλβειον» μέτρον κι' ἀλλοῦ γίνεται ἐντελῶς πρόζα. Φαίνεται πὼς ὅπως τὸ πρωτογράψατε, χωρὶς «δεύτερη ματιά», χωρὶς διόρθωσι μᾶς τὸ στείλατε. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ μερικὲς λέξεις ποὺ ἔχετε τοποθετήσει στὴ θέσι καὶ τὴν ἔννοια ἄλλων. Κι' ὅμως κάτω ἀπὸ ὅλην αὐτὴ τὴν γρήγορη καὶ φυσικὰ ὄχι προσεγμένη δουλειὰ διαφαίνεται ὅτι ἔχετε προδιάθεσι ἴσως καὶ ταλέντο. Θὰ θέλαμε νὰ δοῦμε κι' ἄλλα δικά σας πρὶν ποῦμε τελειωτικὰ τὴ γνώμη μας. Ὅταν μᾶς στείλετε νέα σας ἐργασία, σημειῶστε, παρακαλοῦμε, τὸν ἀριθμὸν τοῦ σημερινοῦ φύλλου ποὺ σᾶς ἀπαντοῦμε. — ΣΤ. Ν. ΠΑΝΤ. Καστρί. Πρὸς χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας ἔχετε θυσιάσει σὲ δυὸ μεριὲς τὴν φραστικὴ ἀρτιότητα καὶ σὲ μιὰ τρίτη τὸ νόημα. Ἡ ὁμοιοκαταληξία εἶναι βέβαια ἕνα στολίδι τοῦ στίχου καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα εἶναι κάτι περισσότερο: στοιχεῖο τέχνης. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ τῆς θυσιάζωμε τὴν ποιητικὴ οὐσία. Ἂν σᾶς τὰ γράφωμε αὐτὰ εἶναι γιατὶ νομίζομε ὅτι ἔχετε ταλέντο καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ καταστρέψετε. Τώρα, στὴν ἀρχή, ἂν ἡ ὁμοιοκαταληξία σᾶς κουράζη γράφετε στίχους ἀνομοιοκατάληκτους. Ἀρκεῖ νἆναι τὸ μέτρο σωστὸ καὶ νὰ μὴ χαλάη πουθενὰ ὁ ρυθμός. — ΓΙΑΝ. ΜΑΡΑΓΚ., Ρέθυμνον. Ἂν εἶσθε πολὺ νέος, ὅπως δείχνει τὸ χειρόγραφό σας, ἔχετε προοδεύσει ἀρκετά. Μερικοὶ στίχοι σας ἀπὸ τὰ δύο τραγούδια ποὺ μᾶς στείλατε ἔχουν μιὰ ὡριμότητα ἀρκετὰ σπάνια σὲ πρωτόπειρο: Τέτοιοι εἶναι οἱ στίχοι «τὰ παίνια σου δὲν ξέρω — σὲ στίχους νὰ χωρέσω» καὶ «ἀναγαλλιάζει ἡ χώρα — καὶ χαίρονται οἱ ψυχές». Ἐπίσης καλὸ εἶναι ὁλόκληρο τὸ πρῶτο τετράστιχο: «Σὰν τὸν ἀνεμοστρόβιλο - ποὺ πέτρες ξεσηκώνει - καὶ σύννεφο τρεχάμενο - ἀπὸ κλαδιὰ καὶ σκόνη...». Κοντὰ στοὺς καλοὺς αὐτοὺς στίχους μὲ τὴ λαγαρὴ ἔννοια καὶ τὴν σωστὴ φραστικότητα ὑπάρχουν ἄλλοι ποὺ δὲν τοὺς ταιριάζουν. Σὰν νέος βιάζεσθε νὰ δῆτε κάτι δικό σας δημοσιευμένο. Καταλαβαίνω τὸν πόθο σας, μὰ δὲν νομίζω πὼς πρέπει νὰ βιάζεσθε, ἂν θέλετε νὰ κατορθώσετε κάτι σωστὸ στὰ γράμματα. Γράφετε καὶ διορθώνετε καὶ ξαναδιορθώνετε τὸ διωρθωμένο πολλὲς φορές. Ἔτσι θὰ τελειοποιήσετε, ὅσο σᾶς εἶναι δυνατὸ βέβαια, τὰ ἔργα σας καὶ θ' ἀποκτήσετε σιγὰ - σιγὰ τὴν μεγαλείτερη ἀρετὴ τοῦ καλλιτέχνη: τὴν αὐτοκριτική. — ΕΜΜ. Μ. ΚΑΜΠ., Ἡράκλειον. Τὸ «Στὸν Ἐμψυχωτὴν» περίφημο ὡς ἔμπνευσις, ἀδικεῖται φοβερὰ ἀπὸ τὴν συστηματικὴ ἀνατροπὴ τῶν φράσεων ποὺ κάνετε: (Π. χ: Πατρίδος τὸ καμάρι κ.ἄ) καὶ τὴν χρῆσι κοινῶν «ἀντιποιητικῶν» λέξεων (π. χ. λαοπλάνοι, κολοφῶνα κ.ἄ). Θὰ μπορούσατε νὰ τὸ δουλέψετε ξανά, νὰ τὸ διορθώσετε καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλετε. Μὴ σᾶς τρομάξῃ ὁ κόπος. Ἡ χαρὰ ποὺ θὰ αἰσθανθῆτε ὅταν δῆτε ὅτι κατωρθώσατε κάτι καλλίτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ νομίζατε καλὸ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ. Ἅμα τὸ διορθώσετε μὴ τὸ στείλετε ἀμέσως. Ἀφῆστε νὰ περάσουν μερικὲς μέρες νὰ τὸ ξεχάσετε καὶ ξαναδιαβάστε το πάλι. Τότε θὰ βρῆτε πάλι κάτι νὰ διορθώσετε. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ «δεύτερη» διόρθωσι στεῖλτε το ἀναφέροντας καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τεύχους ποὺ δημοσιεύτηκε ἡ ἀπάντησίς μας. — ΘΗΣ. ΑΙΓ., Τροιζήν. Ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλή μας μονομερῶς κι' ἔτσι δὲν ἐπιτύχατε τὸ ἀνάλογὸ ἀποτέλεσμα. Χρειάζεται καινούργια προσπάθεια. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα δύο δὲν εἶναι ἐπιτυχῆ. Ἡ καθαρεύουσά σας εἶναι... ἀπίστευτη. Βάζετε σὲ στίχο τὴν δοτικὴν «νῷ» καὶ λίγο παρακάτω τὴν λέξι «ἀγκομαχῶντας». Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ λάθη ἐκφράσεως ὑπάρχει ἕνα βασικὸ λάθος: τὰ σύμβολά σας εἶναι σκοτεινά, τόσο σκοτεινὰ ποὺ καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ἀναγκασθήκατε νὰ τὰ ἐπεξηγήσετε σὲ ὑποσημείωσι. Ὅσα σᾶς λέμε παρα πάνω δὲν πρέπει νὰ σᾶς πικράνουν. Σᾶς τὰ λέμε ἀπὸ ἀγάπη κι' ἐκτίμησι, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ σᾶς βοηθήσουν στὴν μελλοντικήν σας ἐξέλιξιν. — ΕΜ. ΑΒΑΓΙΑΝΝΗΝ, Ἀμαρούσιον. Σᾶς συγχαίρομεν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὴν ὡραία σας ἐπιστολή. — ΔΗΜ. ΚΑΤΣΗΝ, Γλαῦκον (Πατρῶν). Τὸ περιοδικὸν δημοσιεύει μόνον πρωτοτύπους ἐργασίας μὴ δημοσιευθείσας ἀλλαχοῦ. — ΣΤΥΛ. ΠΑΤΕΡΟΝ, Σφακιὰ (Κρήτης). Τὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως θαυμάσιον ἄρθρον σας περὶ τῆς 4ης Αὐγούστου μᾶς ἦλθεν ἀφ' ἑνὸς μὲν πολὺ ἀργὰ — καὶ ἔπαυσε νὰ εἶναι ἐπίκαιρον — ἀφ' ἑτέρου δὲ πολὺ μεγάλο γιὰ τὸν περιωρισμένο χῶρο τοῦ περιοδικοῦ.

ΕΝΩΣΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔ. ΤΥΠΟΥ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦμεν τὰ μέλη τῆς ἡμετέρας Ἑνώσεως ὅτι τὰ Γραφεῖα αὐτῆς εἶναι ἀνοικτὰ καθ' ἑκάστην 11 π μ. — 1 μ. μ. καὶ 7 μ. μ. — 8.30' μ. μ.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὅπως κατὰ τὰς ἀνωτέρω ὥρας προσέρχωνται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως καὶ κανονίσουν τὰς ὑποχρεώσεις των τὸ ταχύτερον καὶ παραλάβουν τὸ δελτίον ταυτότητος.

Ὁ Πρόεδρος
Δ. Μπόγρης

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. Δειλινὸς

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Νικ. Λούβαρις, τ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἀνέλαβε τὴν προεδρίαν τῆς Διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος», ἥτις, ὡς γνωστόν, ἐκδίδει εἰς πλήρη σειρὰν τὰ Ἅπαντα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν.

Εἰς τὴν σειρὰν τῆς Βιβλιοθήκης «Παπύρου» ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε 75 τόμοι Ἀρχαίων Συγγραφέων, ὁλόκληρος ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας Κρουαζὲ εἰς 6 τόμους, καὶ ὁ Α' τόμος τῆς Ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς Λογοτεχνίας Κρουμπάχερ, ἥτις θὰ ὁλοκληρωθῆ ἐντὸς τοῦ ἔτους μετὰ συμπληρωματικῶν παραρτημάτων.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

